XVII. évfolyam 47. szam. **Ára: 1 forint** 1961. november 23.

Ludas Matyi

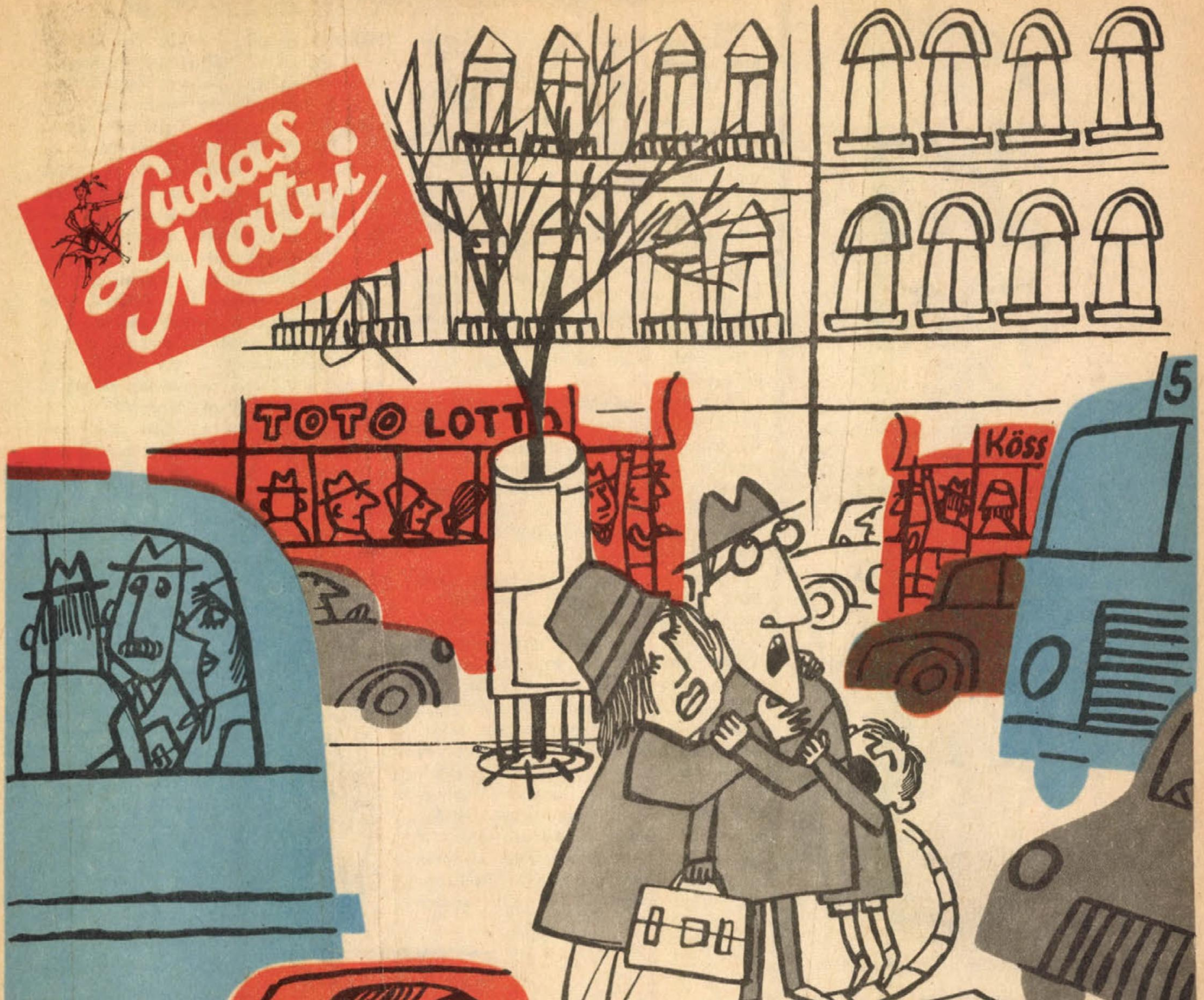
TOTO LOTTO
Köss
5
CB 14-41

Várnai György rajza

Egy pesti útkereszteződésnél

— *Ég veletek, én most átmegyek a túloldalra...*

Az állatbarát

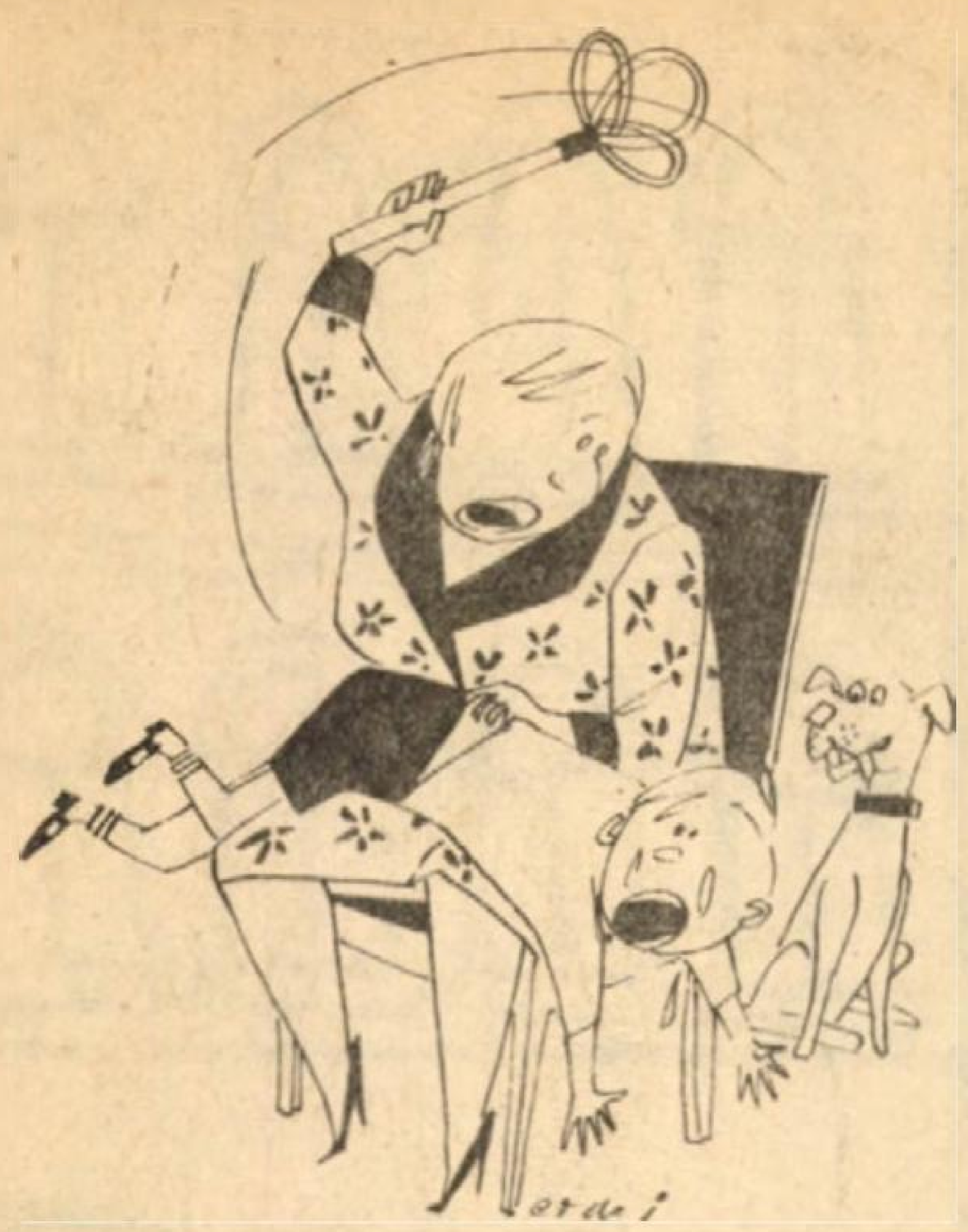

– Majd adok én neked a Buksit megütni!

Garanciális javítás

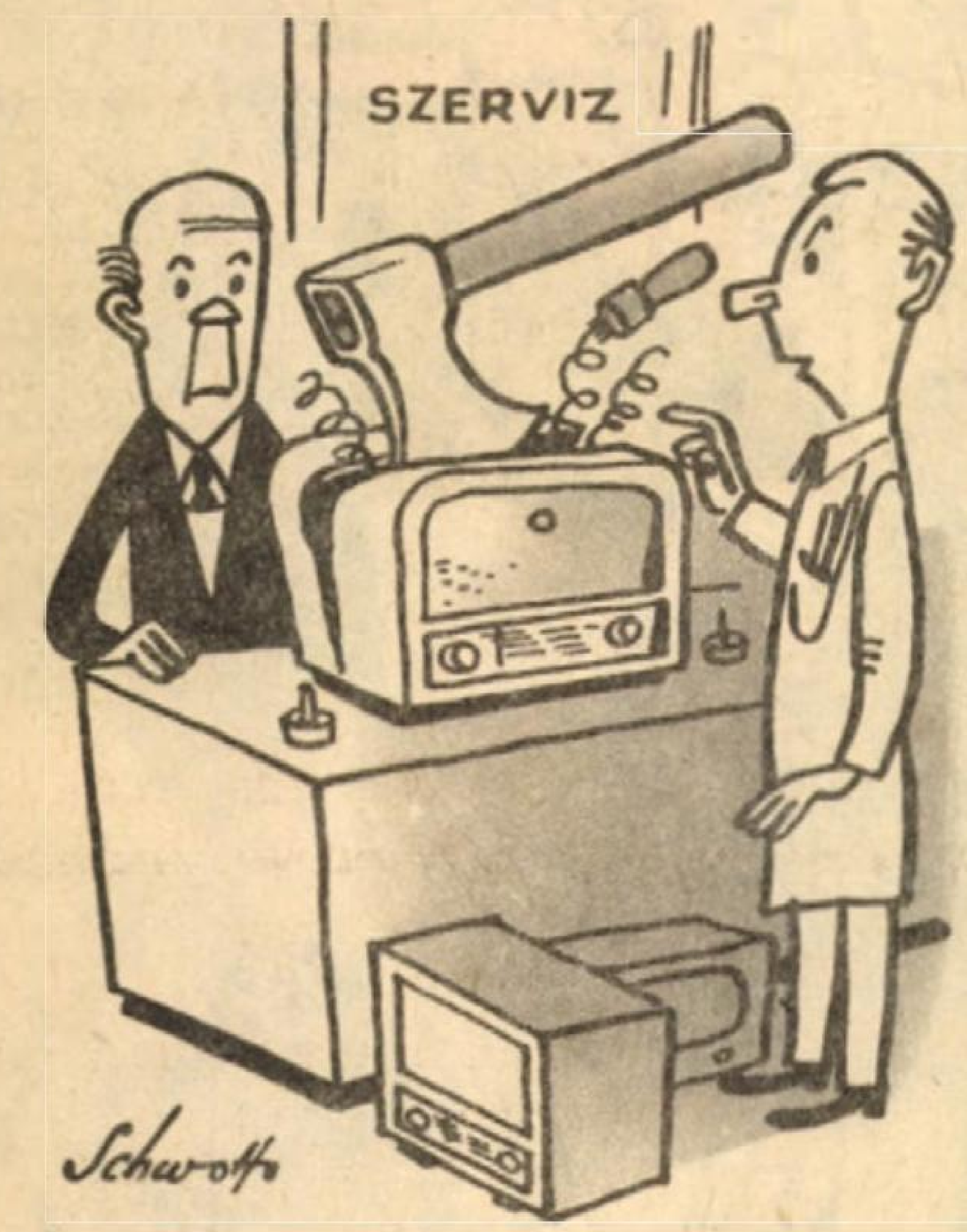

– Nem piszkálta ezt már valaki?

Sikkasztó a bíróság előtt

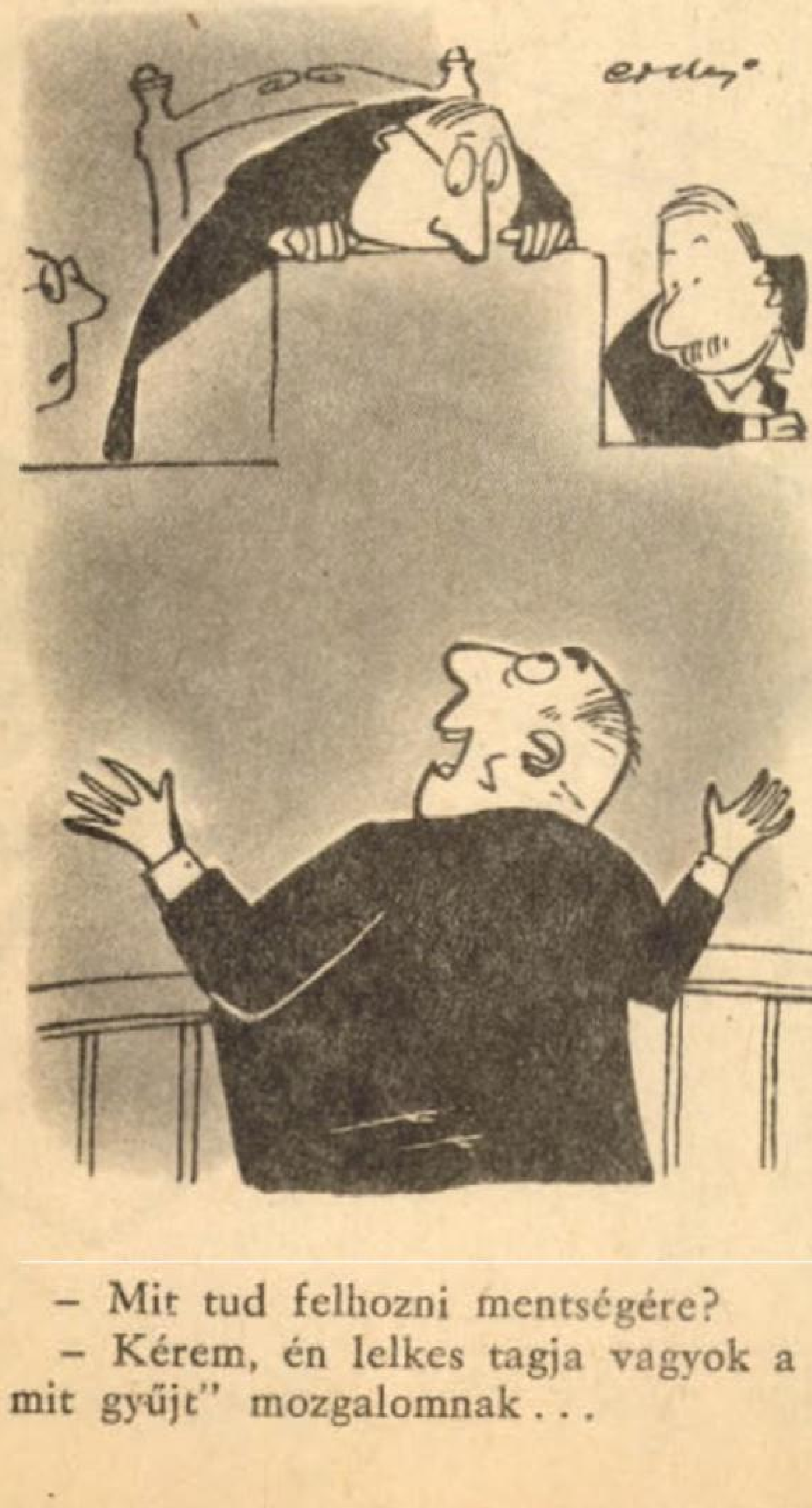

– Mit tud felhozni mentségére?
– Kérem, én lelkes tagja vagyok a „Ki mit gyűjt" mozgalomnak . . .

Miért van rekamié?

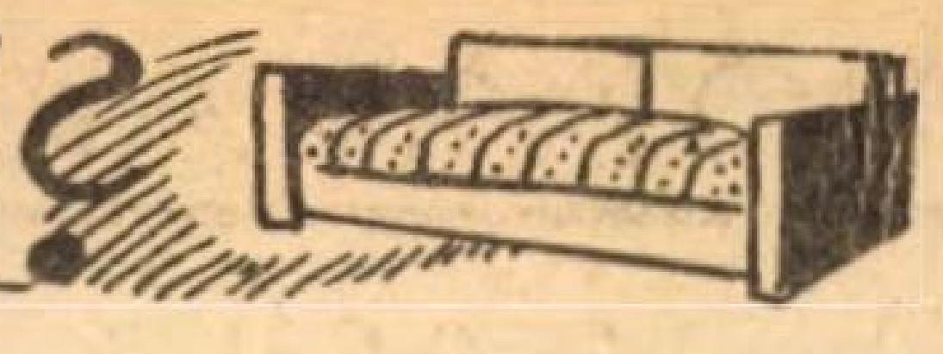

Ma reggel újra azon kaptam magam, és azon tűnődöm, hogy miért VAN rekamié. A dologban az a legfurcsább, hogy már hónapok óta egyfolytában VAN. Hiába, az élet telistele van nyugtalansággal. Az ember szépen megszokja tizenöt évig, hogy rekamié nincs, és akkor jönnek és kiraknak a kirakatba hatféle dupla rekamiét különböző színben és fazonban.

De vajon miért, mivel, honnan, merre és miből?

Mert hogy valami itt nincs rendben, az biztos. Lehet, hogy Jenőnek van igaza, aki egy magasállású barátjától hallotta, hogy ezek tulajdonképpen norvég selejtrekamiék. Tízezer lélegzetelállító készüléket vásároltunk a norvégektől, ahhoz kapcsolták, és ráadásul elvitték érte az egész lekvártermést.

Persze, az sincs kizárva, hogy Jenő túloz, mert Pista viszont közvetlenül a sógorától tudja, aki kapus a Lóimpexnél, hogy ezek voltaképpen visszamaradott export rekamiék, az eszkimók küldték vissza, mert a lószőr nem fagyálló.

Viszont, ha tekintetbe veszem Ibike véleményét, akinek egy katonai attasé sofőrje udvarol, és aki szerint azért van duplarekamié, mert háború lesz, akkor mit kezdjek Mancika állításával, miszerint béke lesz, és most rekamiénak feldolgozva akarják nyakunkba sózni a szétszedett csatahajókat? Nem kívánom szaporítani a szót, de ha teljes képet akarok nyújtani arról, hogy ez a zavaros rekamié-ügy miként tükröződik közvéleményünkben, el kell mondanom még néhány felfogást, mintegy válaszképpen arra a megdöbbentő kérdőjelre, hogy miért VAN a boltban dupla rekamié?

1. Azért VAN, mert elhibáztuk a rekamié-termelés beütemezését, és most tíz évi kontingenst előre gyártunk, aztán meg majd kieshet a szemünk egy darabért. Most vegyen, aki tud!

2. Dupla rekamié azért van, mert a gyárak rájöttek, hogy a rekamié-gyártás mennyire nyereséges, és valósággal ontja a prémiumot. A Hamutartó és Párnaciha Művek máris egész kapacitással elkezdték a sorozatgyártást, azt nézzék meg, mi lesz itt! Dupla rekamiéval rakják ki a Népstadiont. Nehogy vegyen!

3. Juszt is vegyen! Most csak azért van rekamié, mert egy fejes nem kapott a boltban, és tízezer darabot importáltatott, hogy legyen. Ha ez elfogy, majd nézhetünk magunk körül.

4. Azért se vegyen! Már kész az új, ringlispillel kombinált muzsikáló rekamié prototípusa, akkor aztán ez a mostani ásatag vacak lesz, ezért árusítják ki még idejében.

Végül, bár alig említésre méltó, mégis ide tartozik barátomnak, a jóságos és hiszékeny Bélának a véleménye is. Béla szerint elképzelhető, hogy egyszerűen javultak a lehetőségek, növekedett a termelés, és ezért van dupla rekamié.

. . . Szegény barátom, Béla, te angyalian naiv ember! . . . Ha az élet ilyen egyszerű volna . . .

Fülöp György

Már ő is kezdi

Mészáros András rajza

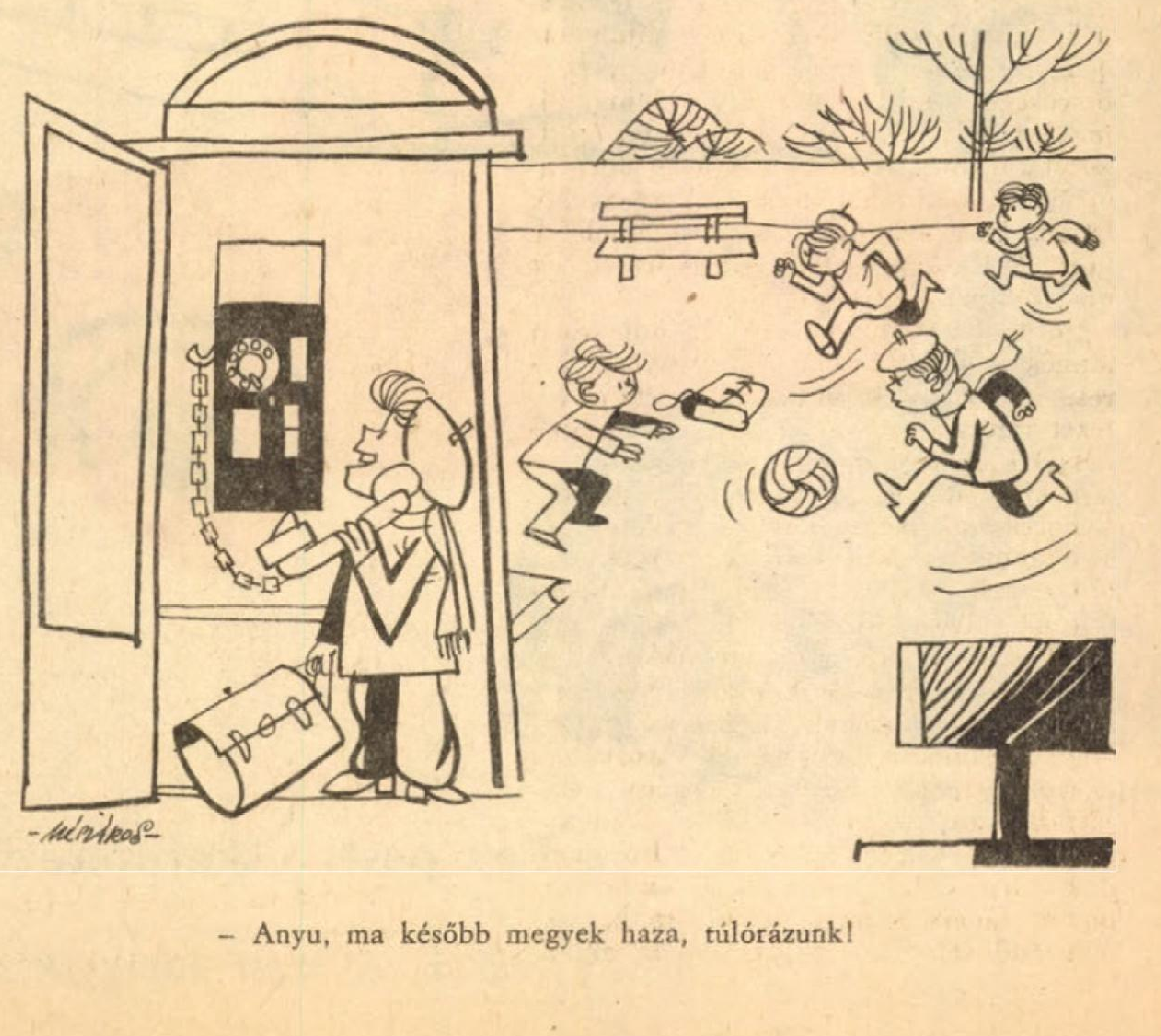

– Anyu, ma később megyek haza, túlórázunk!

F. Szvetov:

IDŐZAVARBA KERÜLT VŐLEGÉNY

Középkorú ember ül a sakktábla mellett. Pepita sapka és ing van rajta. Elgondolkozva tologatja a figurákat. Majd a kibicek felé fordulva mesélni kezd:

– Látják, ez a sakkjáték. Meg kell mondanom, a sakk komoly dolog. A világon minden híres nagyság sakkozott: Bölcs Alfonz, a spanyol király, Tamerlan, Napóleon. A mi Szidor Ivanovicsunk, annak a vállalatnak az igazgatója, ahol én dolgozom, szintén nem veti meg...

Én ugyan nem vagyok se Tamerlan, se Napóleon, még kevésbé Szidor Ivanovics, de azért én is játszom, mi az hogy játszom, bolondja vagyok a sakknak. És miért szeretem ezt a játékot? Azt is megmondom: az az ember, aki ennek szenteli a szabadidejét, az nem fog az utcán részegen randalírozni, és nem veszíti el a fehérneműjét kártyán. A sakkjátékos odahaza sem duhajkodik. Mindig szolid ember marad, mert a félbehagyott játszma kombinációin töri a fejét. Egy pillanat, mindjárt eszembe jut, mikor kaptam meg a sakkláznak nevezett nyavalyát. Megvan! Azon a napon, amikor megnyertem egy partit a gondnokunk ellen. A győzelem szárnyakat adott! Azonnyomban hazavittem a könyvtárból egy csomó könyvet és brosúrát a sakkjáték elméletéről. Azután nagykockás vietnami inget vásároltam. Még a járásom is megváltozott. Magam sem vettem észre, hogy lóugrásban lépegetek.

A zsúfolt trolibuszon felajánlottam egy helyes asszonykának, hogy bástyázzuk el egymást, egy másiknak pedig, akihez véletlenül hozzáértem, azt mondtam, hogy piesztusé. Persze, udvariasan.

A sakkbetegség ragályosnak, fertőzőnek mutatkozott, hogy megvalljam az igazat. Először a családom kapta meg a betegséget. Azután a szomszédaimat is megfertőzte a láz. Aki csak velünk érintkezett, tíz perc múlva megbetegedett, és ott ült a sakktábla mellett. Versenyeket írtunk ki a lakások, majd az emeletek közt. A legtöbb esetben én győztem. Ez még jobban fellelkesített.

Sűrűn járt hozzám egy fiatalember, akinek szemüvege volt, és gyönyörű, keresztcsíkos nyakkendője. A Levéltári Intézet tanulója volt. Később megdöbbenéssel észleltem, hogy nem miattam, és a sakk kedvéért járt hozzánk, hanem Lenocskának csapta volna a szelet. Egyszer mindent felajánlott a lányomnak, amije volt: a kezét, a szívét és a stipendiumát. Lenocska azt mondta, hogy majd meggondolja a dolgot. Akkor elhatároztam, hogy saját kezeimbe veszem a fiatalok boldogságát. Eszembe jutott, hogy valamikor, egy német városkában az volt a szokás, hogy a vőlegény sakkjátékban nyerte el a szülőktől a menyasszonyát. Nagyon jó szokás! Én mondom maguknak, semmirevaló ember az olyan, analfabétánál is rosszabb, aki nem tud sakkozni. Felajánlottam annak az egyetemistának, hogy játsszék le velem húsz partit.

– Ha megnyeri a versenyt – mondtam neki –, magának adom feleségül Lenocskát.

– Húsz partit! – szörnyülködött a fiú, és idegesen kezdte törülgetni a szemüvegét. – Amíg mi játszunk, Lenocskából vénkisasszony lesz.

– Ne féljen – vigasztaltam –, nem lesz. Még csak tizenkilenc éves.

És megkezdtük a házi sakkversenyt. Ez egy kicsit, sajnos, elhúzódott. A fiatalember nem járt többé moziba Lenocskával. Nem maradt ideje randevúkra. Szórakozott lett, és minden szabad idejét azzal töltötte, hogy átgondolja a lépéseket és kombinációkat, hiszen ezektől függött a boldogsága. Lenocska olykor érdeklődött a versenyünk állása felől.

– Közel a győzelem – mondta a fiú vidáman –, már nincs messze a boldogság.

Meg voltam győződve, hogy az egyetemista győztesen hagyja el a porondot. Mégis félbe kellett szakítani a versenyt. Amikor a tizennyolcadik partit játszottuk, Lenocska férjhez ment. Egy futballistához. Nem tehettünk semmit. A fiú időzavarba került. Kár! Esélye volt a győzelemre.

Oroszból fordította Pogonyi Antal

A NSZK kancelláriájában

Erdei Sándor rajza

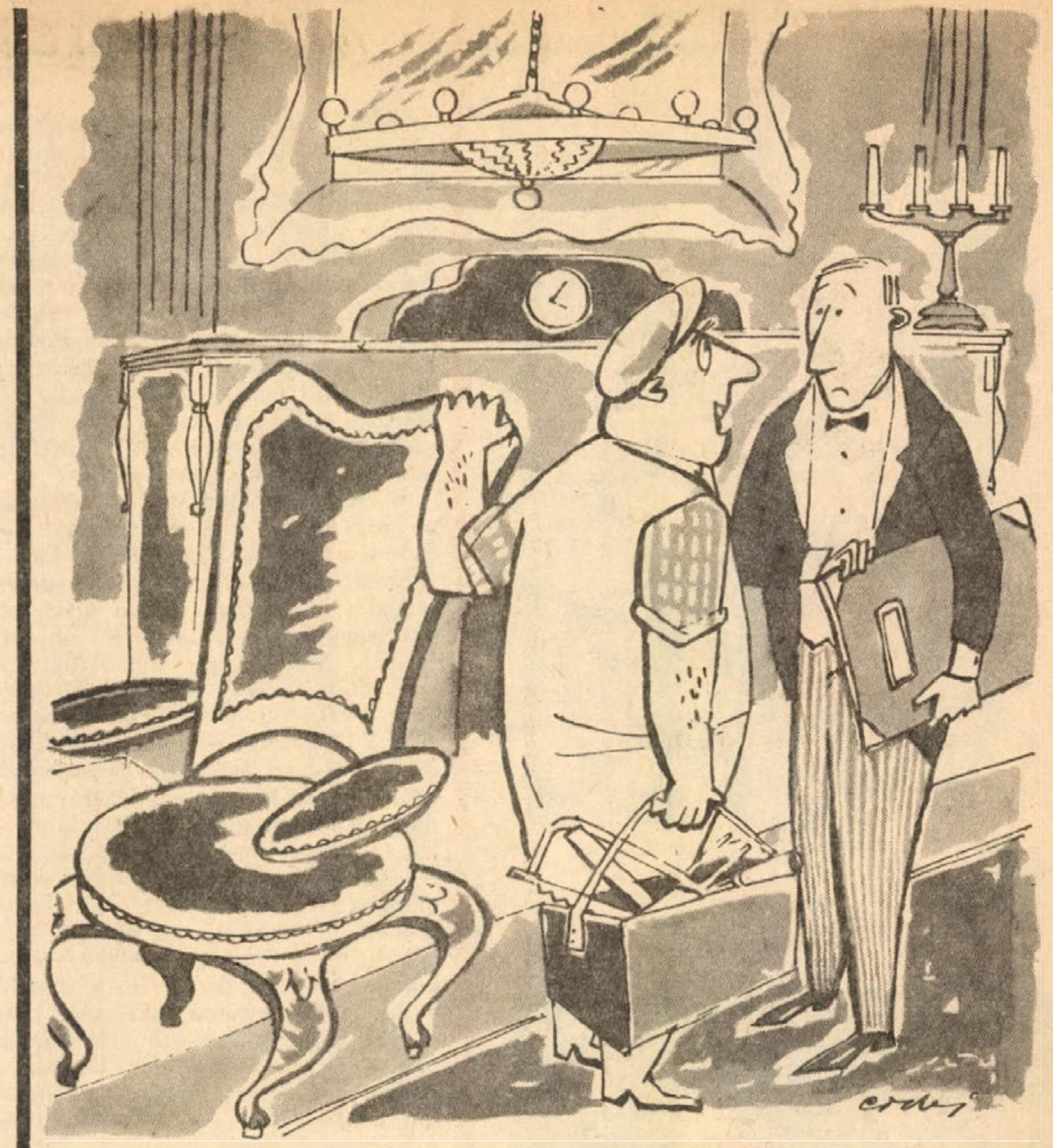

– A széket megerősítettem, titkár úr. Ha valami inogni fog, az a kancellár lesz...

A revizor

Szűr-Szabó József rajza

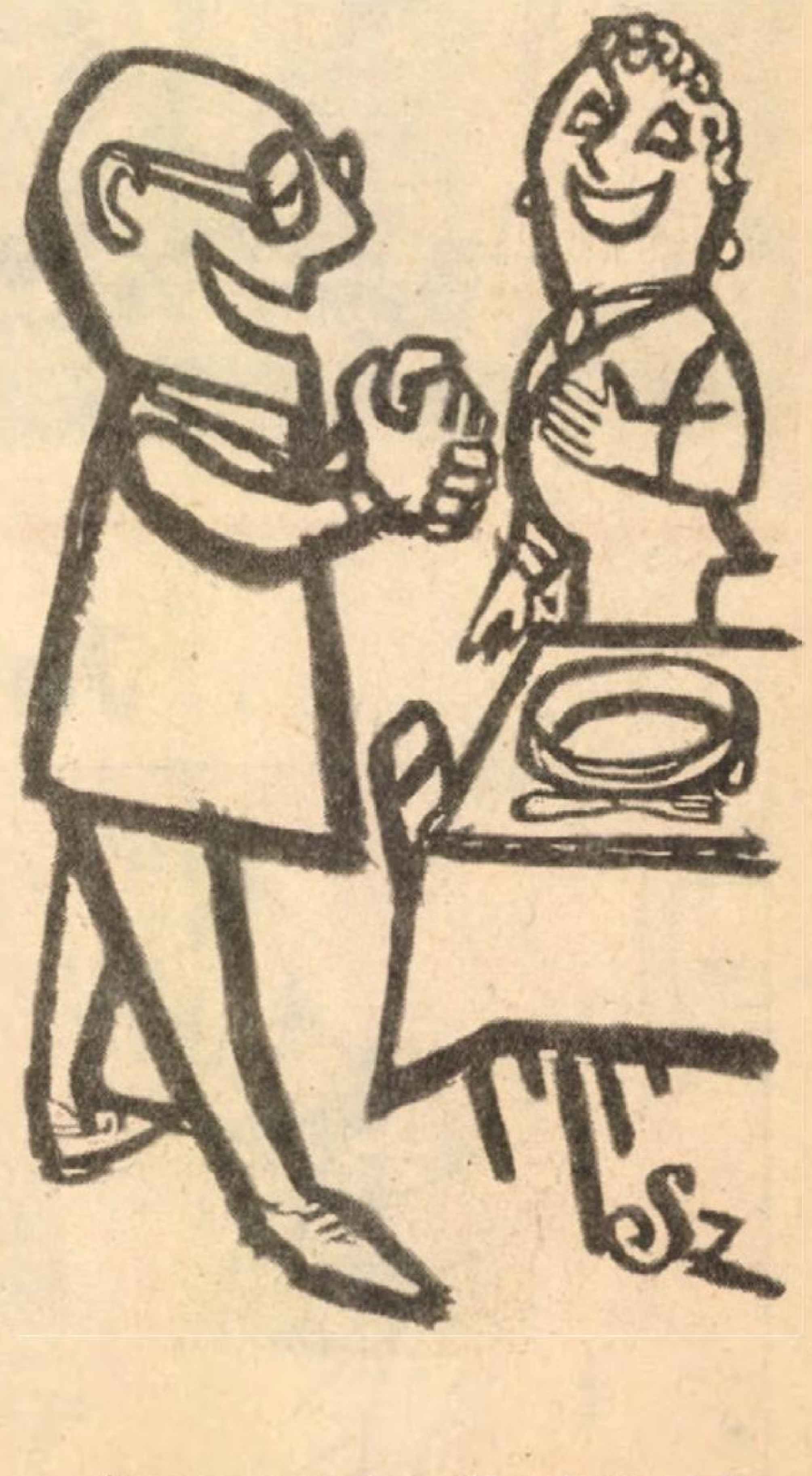

– Asszony, prémium áll a házhoz! Egy nagy prémiumcsalást fedeztem fel!

Műfaji kérdés

Vasvári Anna rajza

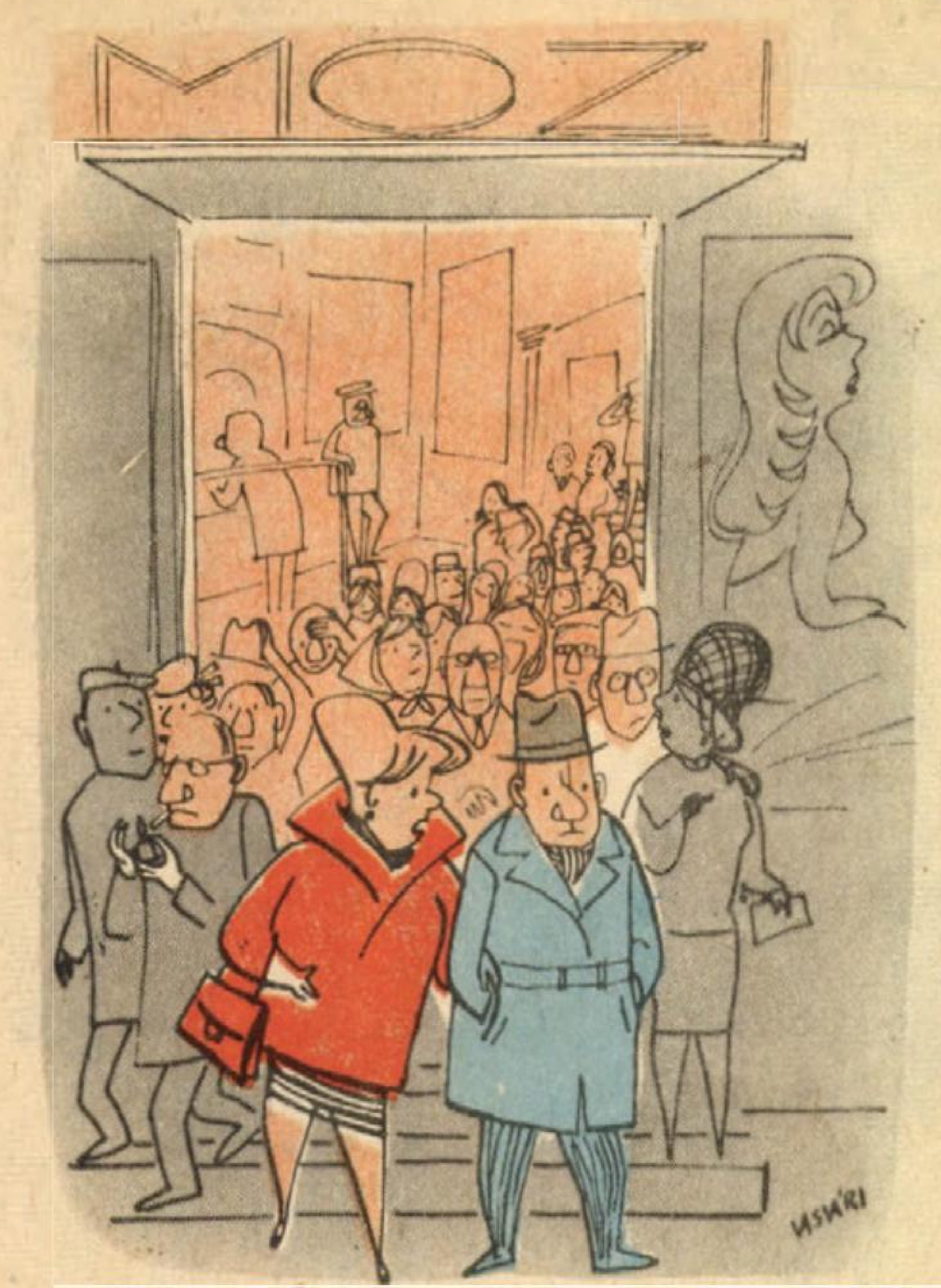

– Mondd, ez a film neorealista volt, vagy csak unalmas?

Pincézés

Hegedüs István rajza

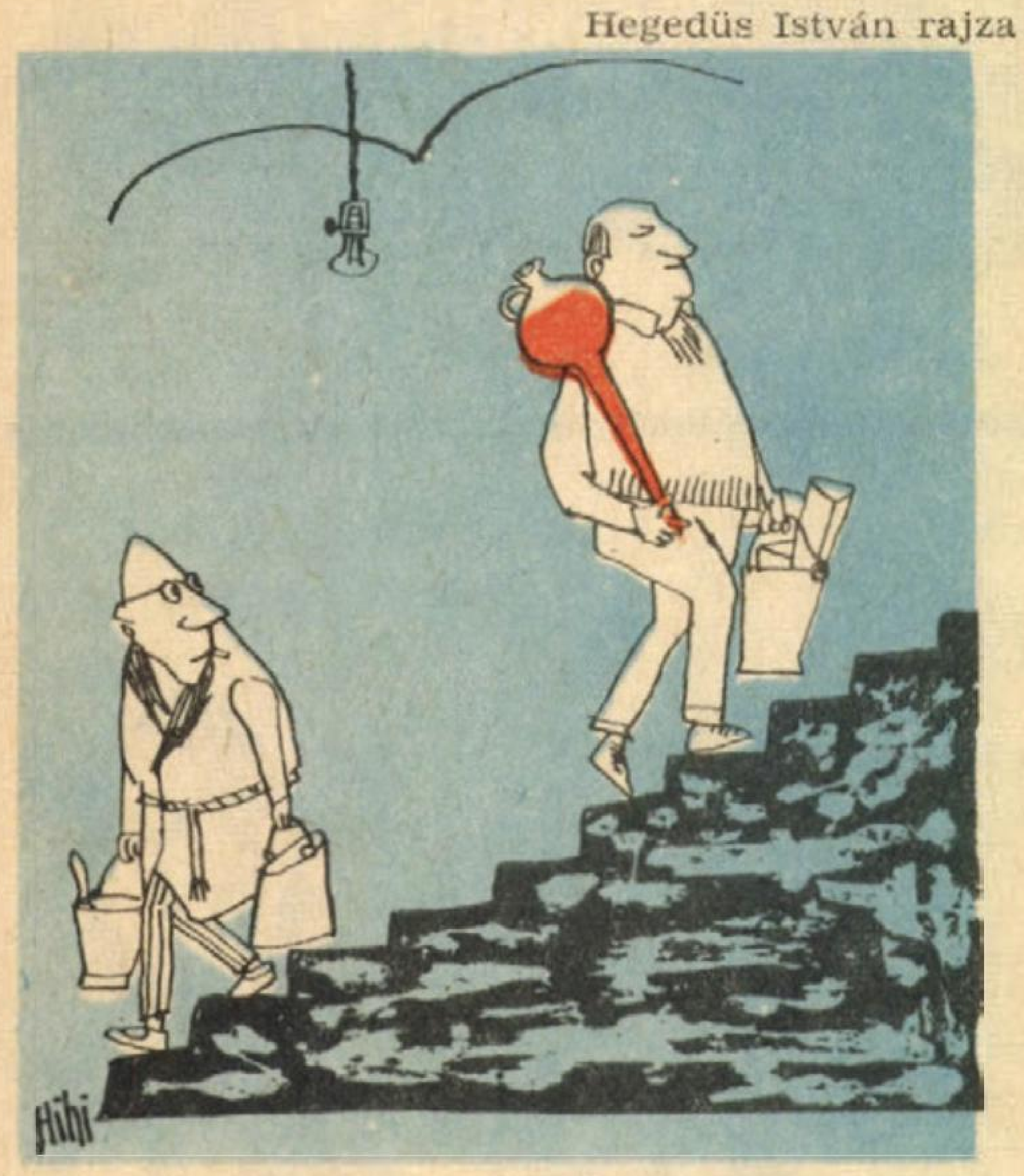

GRAFIKON

Az Első Általános Csőgyárban akkor lendült fel a kultúrélet, amikor új kultúrfelelőst kaptak Csongory Rezső személyében. Addig a nagy létszámú gyárban mindössze egy ultikör működött és egy kis létszámú barkácsoló együttes. A gyári ünnepségeken kizárólagos joggal mindig Árendás Imre, a jónevű bérelszámoló szavalt, és mindig Ady Endre „Hadak útján" című versét mondta el. Repertoárjában ez az egyetlen költemény szerepelt, nem volt, aki új feladatokra biztassa, ösztökélje.

Ilyen mélyponton volt a kultúrélet a Csőgyárban, amikor Csongory Rezső vette át a kultúrfelelős fontos tisztségét. (Csongory annak idején maga is lelkes tagja volt a mátészalkai legényegylet műkedvelő csoportjának.) Napok alatt fellendítette a gyár kultúréletét. Első intézkedéseként tehetségkutató pályázatot hirdetett. A helyezetteknek kulturális napidíjat helyezett kilátásba és hidegbüfét. Kiderült, hogy a nagyüzem számtalan művész egyéniséggel rendelkezik. Csongory vezetésével rövidesen elkezdték a „Marica grófnő" című munkás tárgyú operett rendelkező próbáit. A primadonna szerepét Fehér Icára, a bájos szőke tekercselőnőre osztotta. A bonvivánt a jóképű Somos Feri játszotta, aki egyébként a gyár legjobb hegesztő brigádjának volt a vezetője. Szerepet kaptak a nagyoperettben még a meleghengermű, a könyvelés, a nagy gépterem és a konyha dolgozói.

A bemutató napja rohamosan közeledett és Csongory addig ügyeskedett, amíg kijárta az igazgatónál, hogy a kultúraktivák munkaidő alatt is próbálhassanak. Ennek köszönhető, hogy az operetten kívül maradt dolgozók olykor késve kapták az ebédet, és egyszer a konyhavezető szakácsnő, aki a szubrett szerepét magolta, szórakozottságában baracklekvárt tett a paprikás krumpliba.

Az igazság kedvéért meg kell említeni, hogy a bemutatón a „Marica grófnő" nagy sikert aratott. Hollai, a főkönyvelő és a molett kis Simándiné az operett nagy duettjét négyszer ismételték.

Az előadás szép kritikát kapott a felettes hatóságtól. Személyesen gratulált Csongorynak az egyik főelőadó, aki közölte, hogy meg voltak elégedve a Kálmán-melódiákkal, de kifogásolta, hogy a Marica grófnővel kapcsolatos munkálatok miatt a gyár harmadik negyedévi export-tervét csak felére teljesítette.

— És a kultúra, az semmi? — kérdezte sértődötten Csongory.

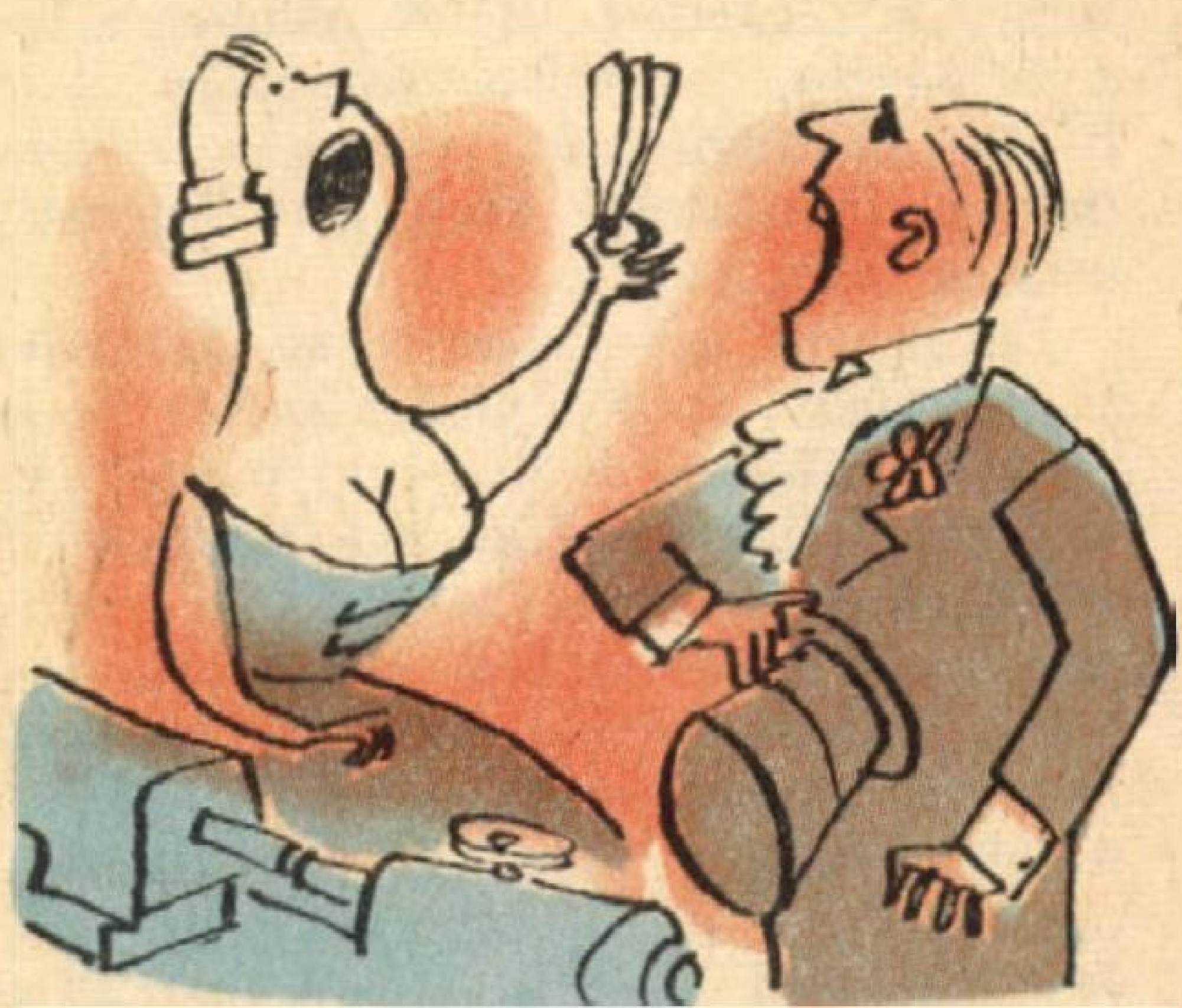

— A gyári kultúrélet nagyon fontos, de nem mehet a termelés rovására. Ez a gyár nagyüzem és nem a Nemzeti Színház. Ez a gyár csöveket gyárt és nem nagyoperettet. Egyébként nem tudtak valami olyant előadni, ami a munkásszínjátszók profiljába tartozik? — kérdezte a főelőadó.

– A „Bob herceg"-et akartuk, de nem találtunk címszereplőt — mentegetőzött zavartan Csongory.

Így történt, hogy az Első Általános Csőgyár nem teljesítette harmadik negyedévi tervét, de olyan magyar nótaénekest adott az országnak, mint Z. Pálinkás Piroska. Emelkedett a gyár önköltsége, de szájharmónika együttesük nagyon szép sikereket aratott a kerületben.

A közelmúltban rosszakaratú felettesei visszavették Csongorytól kultúrfelelősi megbízatását. Lehet, hogy véletlen, de azóta szépen emelkedik a gyár termelési grafikonja, viszont a „Honolulu" dzsesszvokál együttesük már nem a régi.

Galambos Szilveszter

Jucika beázik

Pusztai Pál rajza

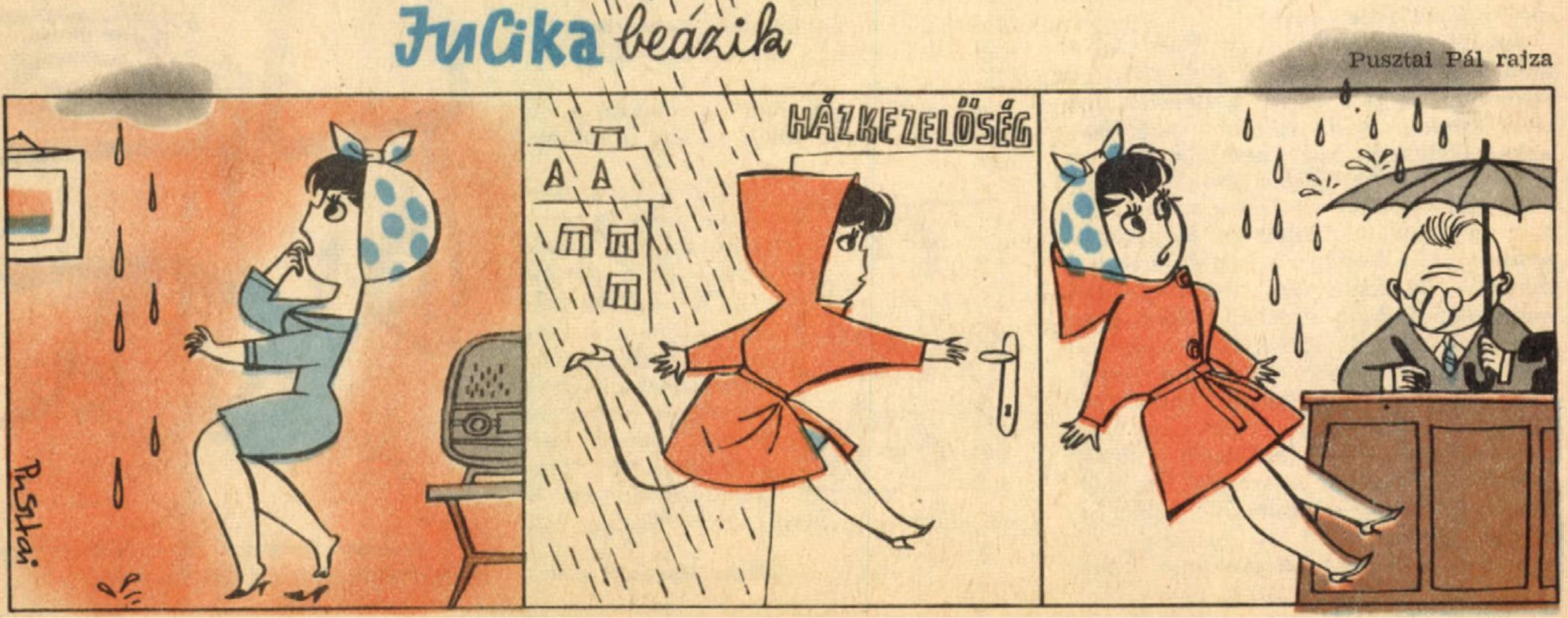

Rablóhús

Vasvári Anna rajza

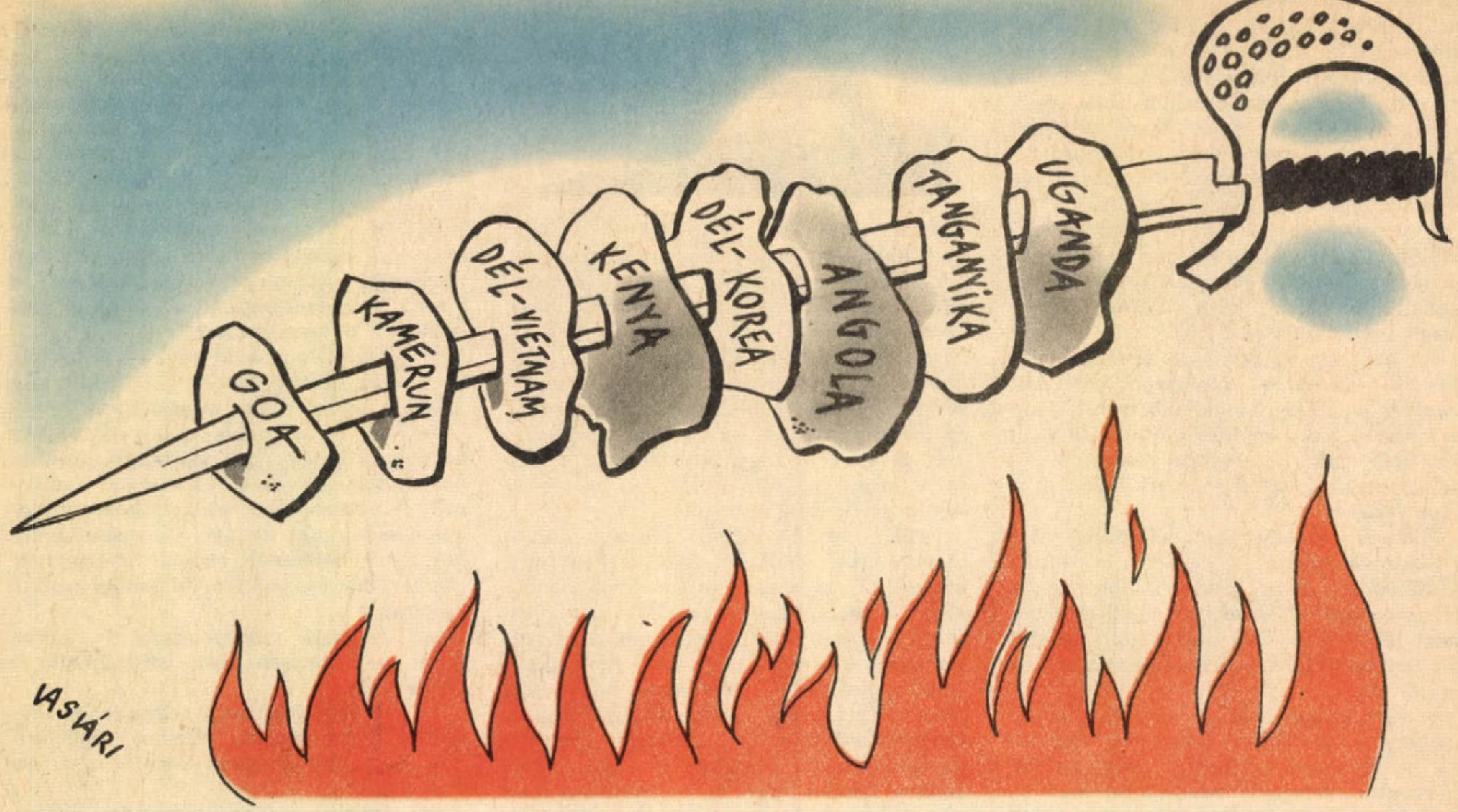

TUDOMÁNYOS ALAP

Ahogy beléptem a Leértékelt Áruk Boltjába, az egyik kiszolgálóban szúrós tekintetéről, bozontos szemöldökéről nyomban fölismertem Belletrini mestert, a hipnotizőrt. Utoljára vagy tizenöt éve, a Ligetben volt szerencsém hozzá, ahol az egyik mutatványos bódé pódiumán produkálta szuggesztív képességeit.

— Mester! Tudományának még a vurstliból régi tisztelője, mint egyszerű vásárló járulok színe elé — köszöntöttem. — Hogyhogy ön itt, a pult mögött?

— Mint olvashatta, a tudomány elvileg elismeri az akaratátvitel lehetőségét — nyilatkozta a mester. — Én, idejében fölismerve a jövő útját, a szocialista kereskedelembe léptem, itt kamatoztatom tehetségemet. Állami hipnotizőr vagyok! — tette hozzá nem csekély büszkeséggel. — De mit óhajt voltaképpen?

— Pulóvert szeretnék vásárolni.

— Ezt ajánlhatnám — tett elém egy püspöklila mellényt, zöld csíkozással. A pultra terített holmi akkora volt, hogy családostul levegősen elfértem volna benne.

— Valami szolidabb színre gondoltam eredetileg — vallottam be. — És kisebbre. Továbbá pulóverre.

— A jövő divatja a püspöklila, zöldes árnyalataival. A méretet pedig bízza csak rám!

— Mégis, nem volna valami más? Üsse kő a divatot!

A mester belém mélyesztette fenyegető tekintetét.

— Ön tudat alatt régóta erre a darabra gondolt — dörögte rettenetes hangon. — Püspöklila mellény a vágyai netovábbja, csak nem merte idáig bevallani.

— Halványszürke... sötétkék... Cingár termet... — mormoltam, félálommal küszködve.

— Nincs más, csak ez! — harsogta vérfagyasztóan a delejes hang. — Meg fogja venni, mert jön a zimankó, és csak püspöklila mellényben dacolhat az elemekkel.

— Mrrr — motyogtam közbe, immár meggyőződés nélkül.

— Meg kell vennie ezt a mellényt! — zengett tovább a földöntúli szózat. — Meg kell vennie, mert nyolcvanezer darab hever belőle raktáron, és nem kell a kutyának se! Meg kell vennie, mert még egyszer nem lehet leértékelni!! Meg kell vennie, mert én ezért kapok prémiumot!!!

— — — — — — —

Amikor kinyitottam a szemem, elsőnek a mester fölényesen elégedett arcát és hadonászó kezét pillantottam meg. — Parancsoljon a pénztárhoz fáradni! — mondta lekötelezően, és elegáns gesztussal átnyújtotta a blokkot.

Kaposy Miklós

Néha az öregek sem angyalok

Schwott Lajos rajza

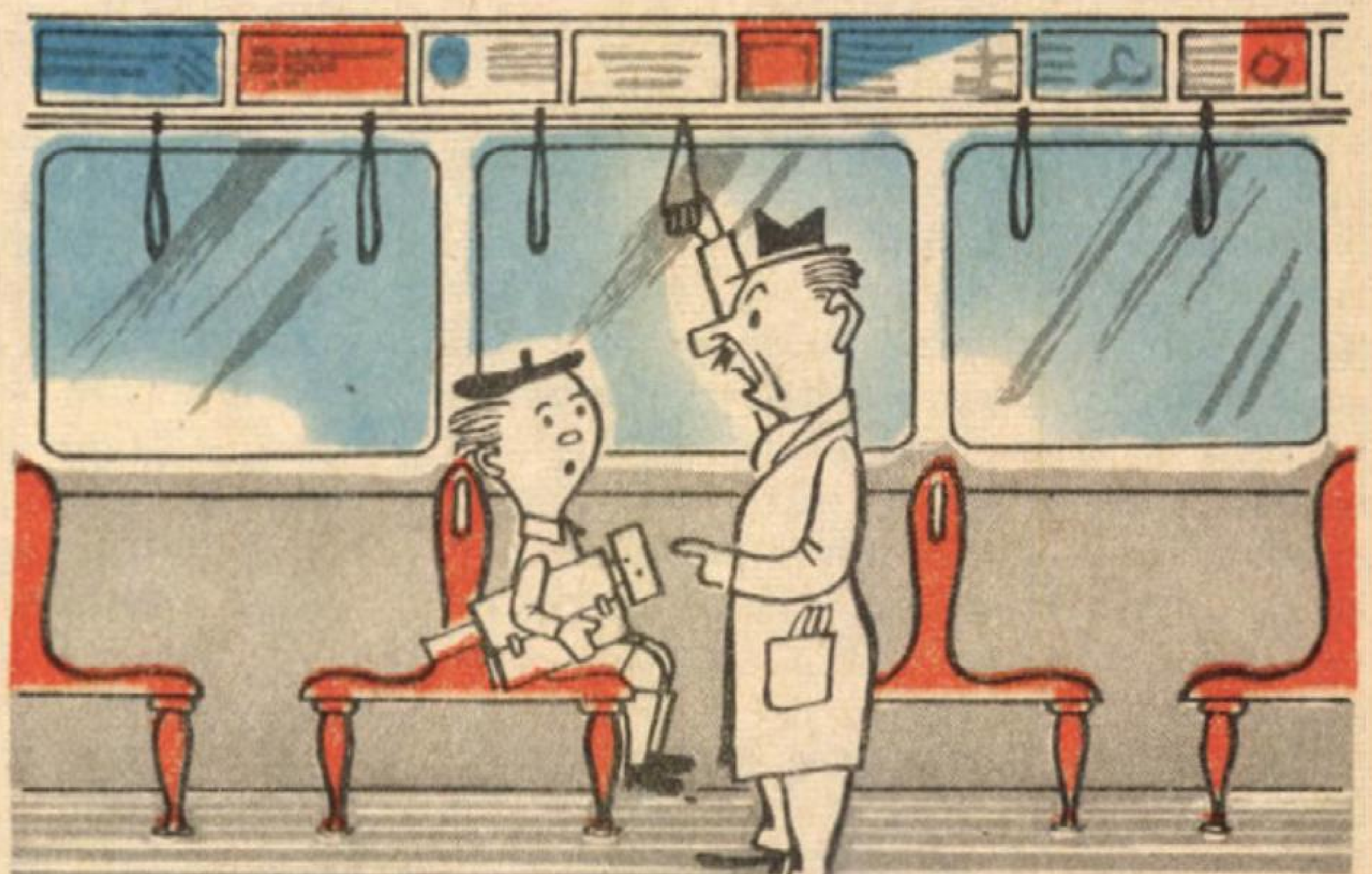

– Talán átengednéd a helyedet az idősebbnek!

Tökéletes önkiszolgáló bolt

Gerő Sándor rajza

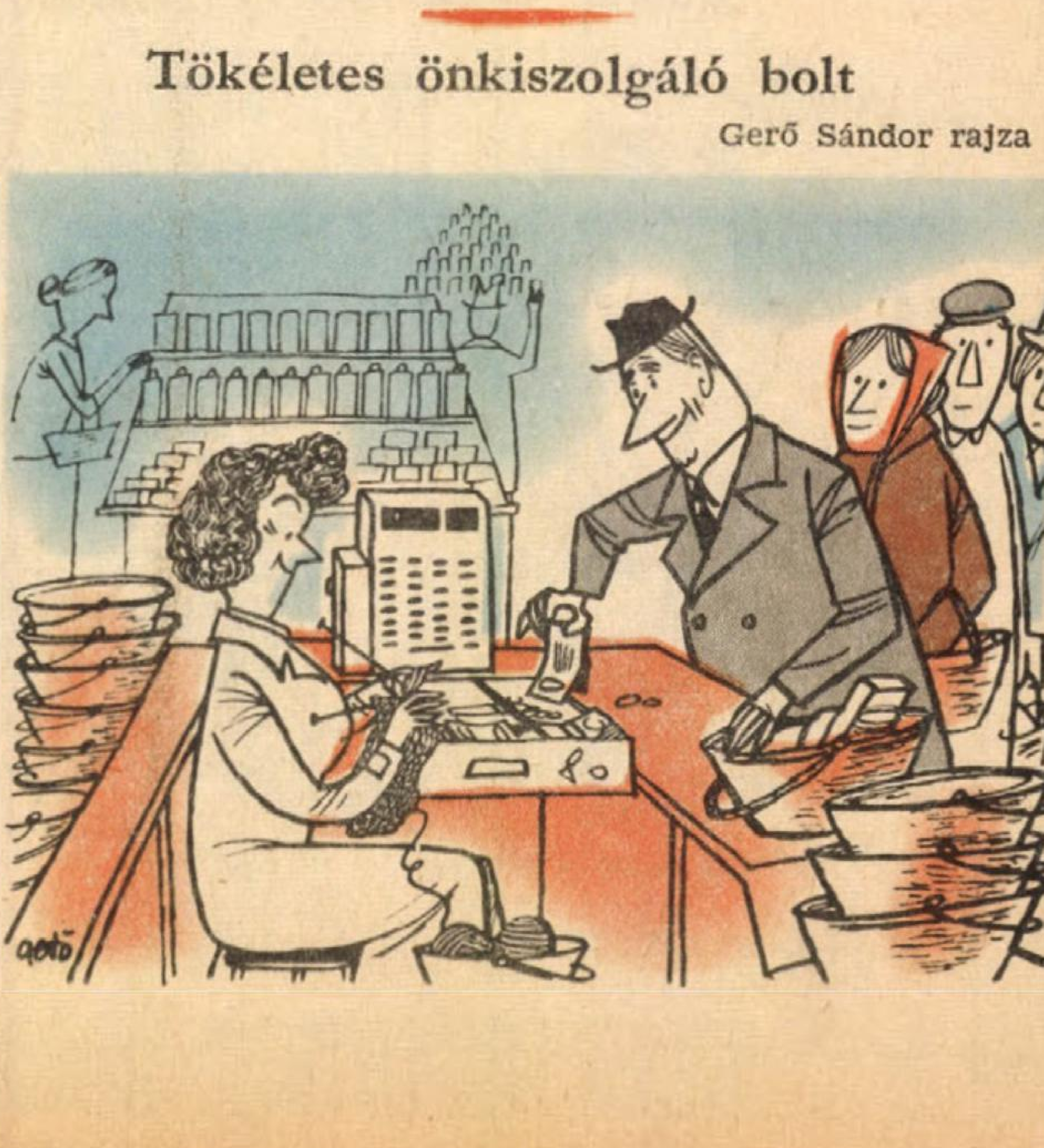

Baklövés

Izgatottan toporgott egy kis csoport az Üzemeket Tápláló Vállalat kivilágított épülete előtt. Este nyolc óra volt, és a csoport valamennyi tagja fekete ruhába öltözött. Az izgalom, a fekete ruha, és a toporgás oka pedig az, hogy az este nyolc órakor kezdődő nagy, műsoros vállalati mulatságra megígérte a miniszter és a helyettese is, hogy eljönnek.

A csoport élén Tábori, az igazgató száguldott fel-alá, közömbösséget erőltetve magára, félpercenként nézegette óráját, mellette jólfésült titkára, Csótány, igyekezett megnyugtatni főnökét.

— Csak semmi izgalom, igazgató elvtárs — fuvolázta bársonyos hangon, amelyet kizárólag főnökének tartott fenn — egészen biztosan megjönnek. Ha nem jönnének, már lemondták volna, és különben is, még egy teljes perc hiányzik a húsz órához!

Táborit e pillanatban idegesítette még a titkára hangja is. A „húsz órán" külön feldühödött. Ez a precíz majom itt... de hirtelen abbahagyta a dühöngést, mert fényszórók éles pászmájába került, két hatalmas fekete autó kanyarodott az épület elé.

— Íme — gordonkázta ezúttal mögötte Csótány — pontosan húsz óra, megjöttek — és, mint bűvész, a nagy mutatvány után, színpadi mozdulattal rakta el a zsebóráját. Csótány ugyanis konokul zsebórát viselt.

Az igazgató ezalatt a fekete kocsik felé ügetett méltóságteljesen. Az első kocsiból a miniszterhelyettes és felesége szállt ki. Tábori megcsókolta az asszony kezét, majd a miniszterhelyettessel rázott kezet. Ezalatt kiszállt már kocsijából a miniszter is, a feleségével. Tábori előbb megszorította a miniszterné kezét, majd egy pillanatig gondolkozott. Illik-e kezet csókolnia egy asszonynak, aki évtizedeket töltött a munkásmozgalomban? Majd arra gondolt, ha a miniszterhelyettes feleségének kezet csókolt, akkor illene a miniszternének is, de mire idáig jutott gondolatban, az asszony már elhúzta a kezét. A miniszter szívélyesen kezet rázott az igazgatóval, majd csevegve elindultak a bejárat felé.

Az előadás már régen megkezdődött, de Tábori még mindig kint poroszkált egy sötét folyosón. Érezte, hogy élete legnagyobb baklövését követte el az elmaradt kézcsókkal. A miniszter és felesége halálosan megsértődhettek. Hogyan, gondolhatta a miniszter, az én feleségem talán nem nő, hogy nem csókoltak neki kezet, a helyettesem felesége igen?! A helyettes miniszter viszont erre gondolhatott: — Úgy, szóval a miniszter hitvese az elvtársnő, akinek kézszorítás dukál, az én asszonyomat ez az alak polgárnőnek bélyegezte meg nyilvánosan azzal, hogy kezet csókolt? Talán az én asszonyom grófkisasszony volt?

Őrület, mi lesz ebből! Mi sem könnyebb, mint valakit megfúrni. Elég egy kétértelmű kijelentés akár a miniszter, akár a helyettese szájából, a többiek majd bólintanak rá, persze, mi is tudtuk ezt arról a himpellérről, csak nem akartunk szólni neked, miniszter elvtárs, hát persze, helyezzük csak át Dobsinára, barlang-felügyelőnek. Tábori, Dobsina gondolatára megborzongott, háta verejtékben fürdött. Óvatosan benézett a kultúrterembe. A miniszterék látszólag gondtalanul mulattak egy tréfán. Na igen, gondolta keserűen, most nem árulnak el semmit. Őhozzá is barátságosak lesznek, mintha mi sem történt volna, aztán majd másnap... Majdnem felsikoltott ijedtében, amikor egy kezet érzett a vállán. Megfordult, Csótány állt mögötte, karcsún, elegánsan cigarettázva.

— Láttam már ezt a műsort, gondoltam elszívok egy cigarettát — mondta — remekül mulatnak a miniszterék, ez a mai este nem lesz rossz pont itt egyikünknek sem —, és huncutul kacsintott hozzá. Majd észrevette, hogy valami nincsen rendben főnöke körül, mert aggódva hozzátette: — Valami baj van, igazgató elvtárs?

Az igazgató sóhajtott egyet, majd hirtelen valami remény-féle támadt benne. Csótány, tényleg Csótány, a titkárok gyöngye. Aki minden helyzetben feltalálja magát, aki ezer jó tanácsot adott már munka közben, hátha, hátha erre is volna receptje? Karonfogta a titkárt, beültek egy üres szobába, és elmesélte a történteket.

Csótány valóban nem volt buta ember. Sima modora, sima arca, sima haja ideális titkár-típust testesített meg. Valaha látott egy filmben egy tökéletes titkárt, aki nem volt lángelme, de gazdag főnöke helyett mindent elintézett borotvaéles logikájával. Nagyon megtetszett akkor neki ez a figura, és azóta igyekezett úgy viselkedni külsőleg-belsőleg, ahogy a filmen látta kollégájától. Elegánsan gondolkozott néhány percig.

— Megtaláltam a kiutat! — jelentette ki azután ünnepélyesen, és felállt. Az igazgató nyöszörögve megcsókolta.

— Nos, a megoldás a következő. Az est folyamán úgy kell viselkedni, mintha misem történt volna. És, amikor elmennek, feltűnően kezet kell csókolni mindkét asszonynak. Ez azt a látszatot kelti, hogy az érkezésnél csupán szórakozottság történt, és senki nem gondol semmi rosszra!

Az igazgató végiggondolta a tervet, majd lendületesen újra megcsókolta a titkár fejét.

— Csótánykám, maga egyszerűen zseniális! Nem leszek hálátlan magához! Jaj, csak már öregebb lennék egy órával...

És majdnem minden úgy történt, ahogy a titkár megjósolta. Tábori, az előadás után, elfogulatlan hangon csevegett a két magas vendéggel, és asszonyaikkal, majd elérkezett a távozás ideje. A két fekete kocsi motorját felbúgatták, és a bejáratnál megkezdődött a búcsú.

Tábori most már a helyzet magaslatára emelkedett. Először a miniszterhelyettes feleségének csókolt kezet áhítattal, majd nem kisebb áhítattal a miniszter feleségének. És megnyugodott.

*

Másnap a miniszter azt mondta a helyettesének:

— Rossz irányban fejlődik ez a Tábori. Tegnap este nyolckor még csak a te feleségednek csókolt kezet, fél tizenegykor már az én feleségemnek is. Úgy látszik, elhatalmasodnak benne a polgári csökevények...

Tardos Péter

Fűtési tanácsadó

Szegő Gizi rajza

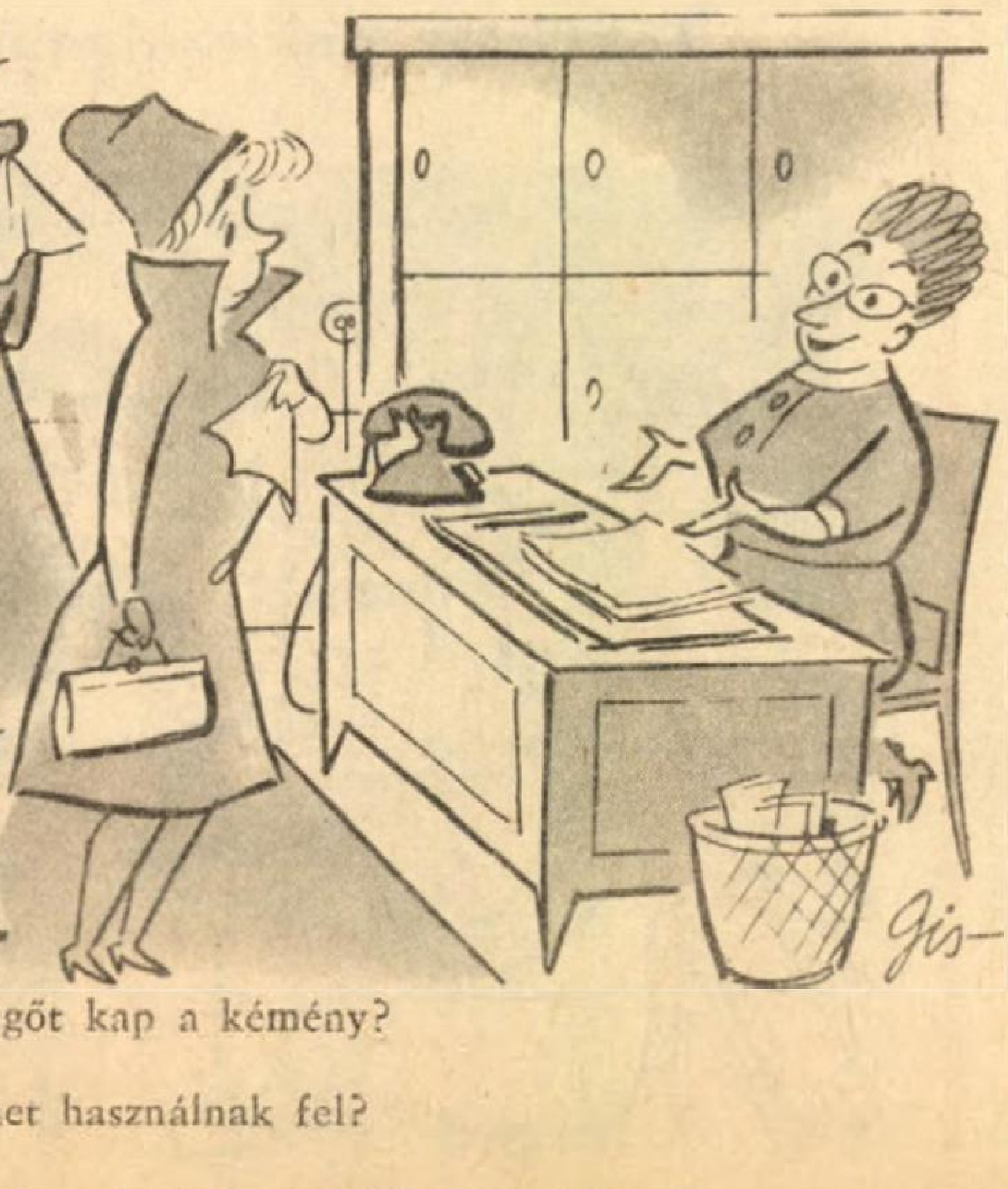

– Elég levegőt kap a kémény?
– Igen.
– Elég szenet használnak fel?
– Igen.
– Akkor csak a fűtő borravalója lehet kevés...

A magas cé

Pusztai Pál rajza

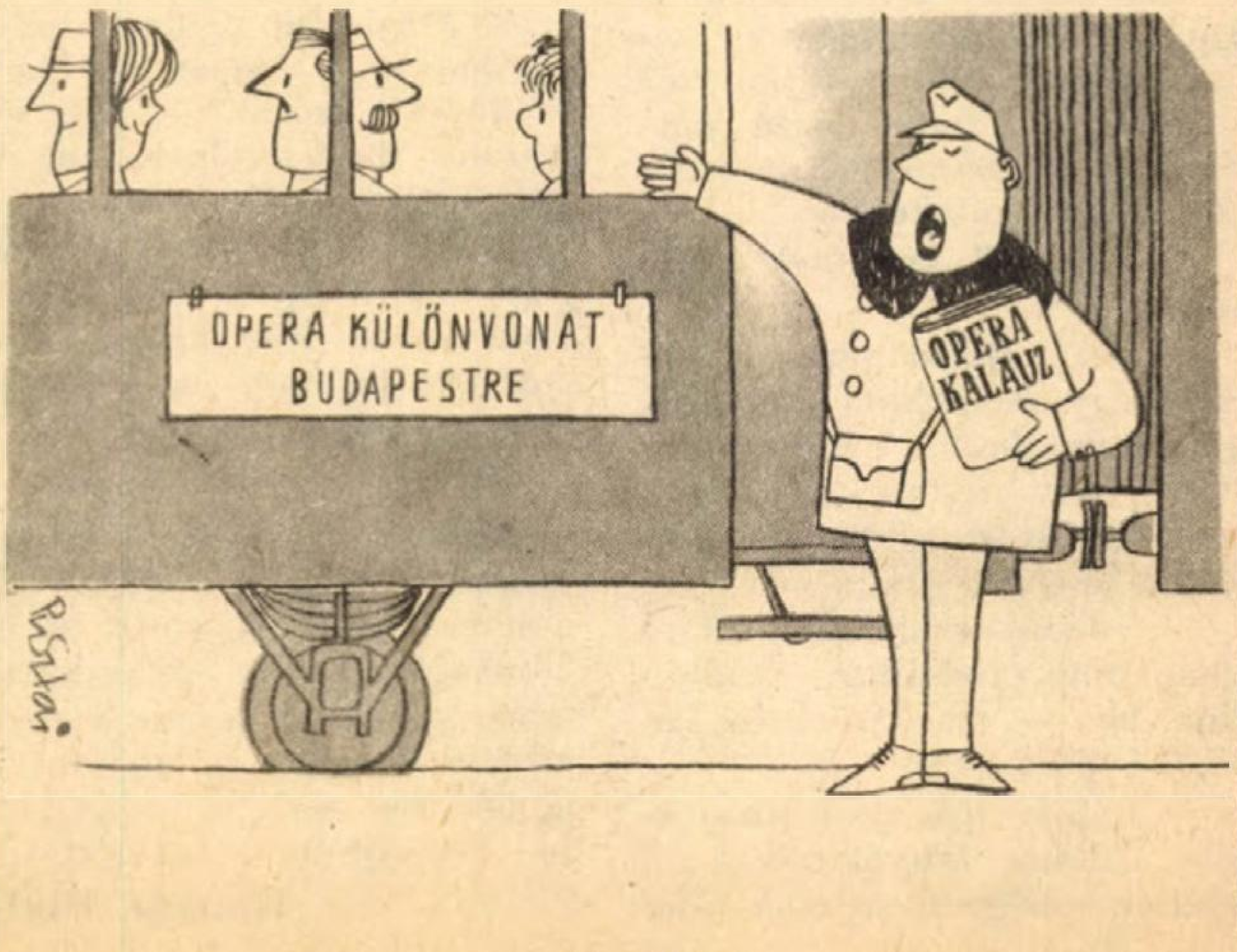

– Beszállás!

Parittyával a világbékéért

A „Cleveland Plain Dealer" című amerikai újság felhívja olvasói figyelmét arra, hogy a kőkorszak egyik fegyvere, a parittya még mindig népszerű. Az amerikai Nemzeti Parittyalövő Szövetség (National Slingshot Association) 250 000 tagot számlál. Az amerikai parittyázók között olyan bajnokok is vannak, akik kilövik egy üveg fenekét, anélkül, hogy a kődarab az üveg nyakát érintené. Egy déli állambeli tag 61 csörgőkígyót ölt meg parittyával. A lap azt ajánlja, hogy necsak az atomfegyvereket tiltsák be, hanem a hagyományos fegyvereket is a parittya kivételével. Rengeteg pénzt lehetne megtakarítani, ha a háborúkat parittyával bonyolítanák le, s nem szenvedne a civil lakosság sem. Azt elismeri a lap, hogy a hősi halottnak teljesen mindegy: parittya vagy atombomba által pusztult-e el. Viszont annyi pénzt lehetne így megtakarítani, hogy mindenki boldogan élhetne, s elvetné még a parittyás háború gondolatát is.

De Gaulle 6 hónapot jósol az algériai válság megoldására

Erdei Sándor rajza

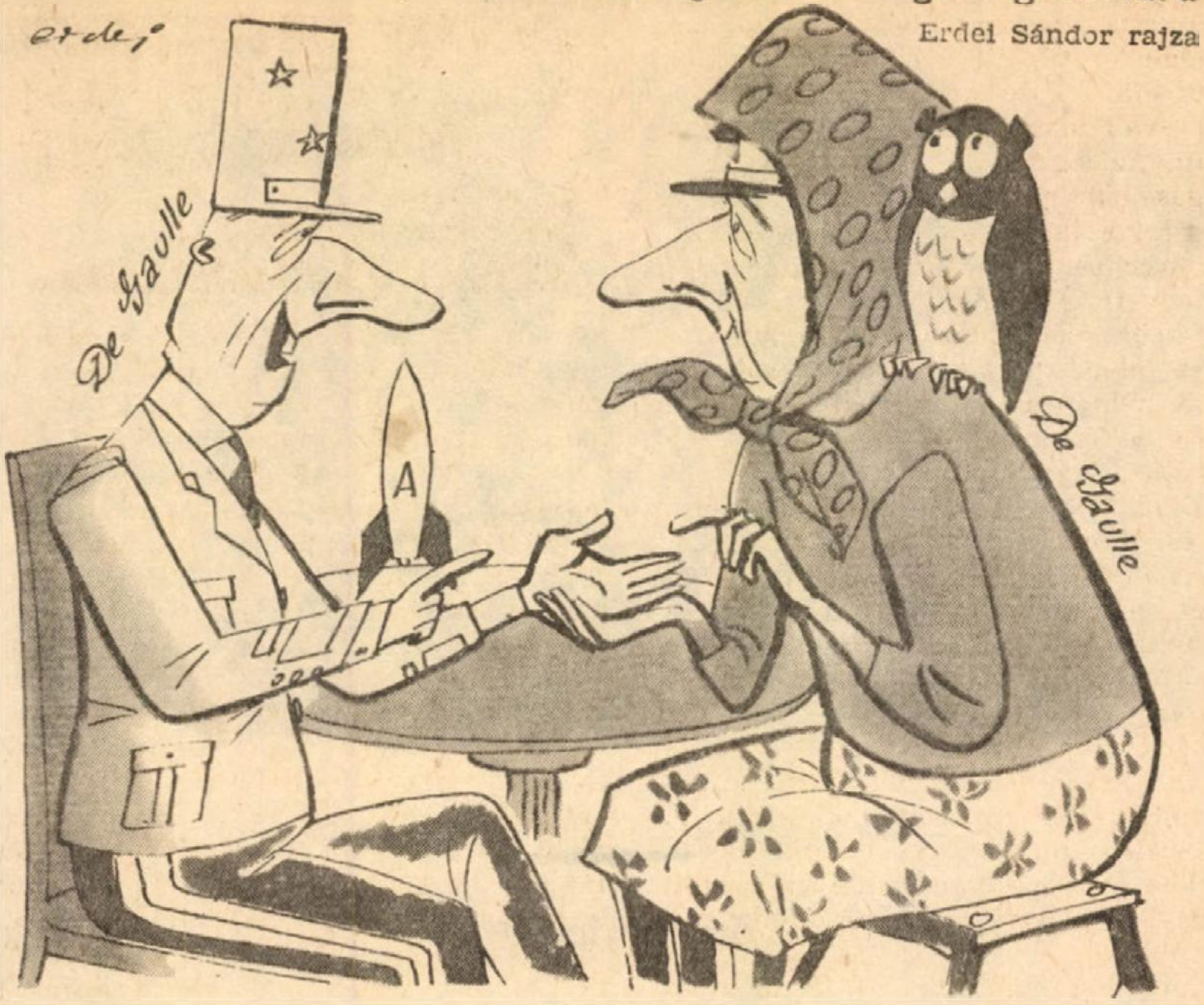

– Mondja, maga hisz a jóslatokban? Mert én nem!

A SZURKOLÓ

Tatabányán jártunk, és megtekintettük a vasárnapi futballmérkőzést is. A bányászcsapat kitűnően játszott, és a mérkőzés után, a vasútállomás felé vezető úton beszélgetni kezdtünk egy tatabányai szurkolóval. Kíváncsiak voltunk a város érdekességeire, fejlődésére.

— Az Újvárosban szép tömbházak épültek — hangzott a felvilágosítás. — A város belső útjaival azonban baj van. Sok helyen javításra van szükség.

— Igaz, valamit már hallottunk arról, hogy néhol süllyed az út.

— Itt-ott bizony süllyed, ezért gyakran dolgoznak az útépítők. De itt süllyedjek el, ha nem érdemeltünk volna meg még egy-két gólt, annyi biztos helyzet után.

— Talán mozog a talaj — próbáljuk a beszélgetés fonalát visszatéríteni az utakra. Őt azonban másra emlékezteti a talaj mozgása.

— Mit szól, hogy mozog az a Dely! Öröm nézni! Az aztán a balszélső. Egy ideig nem volt formában, de most szinte feltartóztathatatlan.

Az esőben ázó strand mellett megyünk el.

— Milyen nagy élet volt itt nyáron — lelkesedik. — Mindig tele volt a strand és a sportuszoda is. A felszabadulás előtt nagyon fura volt itt a helyzet. A három strand egyikében csak katonatisztek és főtisztviselők fürödhettek. A másikban alantasabb tisztviselők, tehetősebb kereskedők, iparosok és altisztek. Csak a kasztrendszer harmadik strandjára léphettek be a munkások, bányászok. Még szép, hogy egyáltalán úszni engedték a bányászokat.

Lelkesedve folytatja:

— Úgy úszni a levegőben, mint ahogy Grosics csinálja, senki sem tud a kapusok közül. Látta, hogy védte azt a menthetetlennek látszó labdát?

Az egyre fejlődő Megyei Építőipari Vállalat felől érdeklődünk. Alig figyel oda, a futballcsapatra gondol. Csak az építés szó üti meg a fülét.

— A fedezetsor remekül épít. A Tatabánya a pontos passzok csapata.

Aztán mégis beszél a város másik öt nagyüzeméről, a Szénbányászati Trösztről, az Alumíniumkohóról, a Cement, a Brikett és a Karbidgyárról. De az építőanyagról megint csak a csapat jut eszébe:

— Beton védelmünk van. Ahogy a jobbhátvédünk a szabadrúgást lövi! Majd mindegyik gól.

Elbúcsúzunk:

— Itt jön a busz, ide Oroszlányba megyek át látogatóba.

Nem is csodálkozom, hogy az oroszlányi autóbusz lépcsőjéről leszól:

— Oroszlánmódra küzdöttünk minden meccsen. Bajnokok akarunk lenni!

(palásti)

Előmasszázs

Toncz Tibor rajza

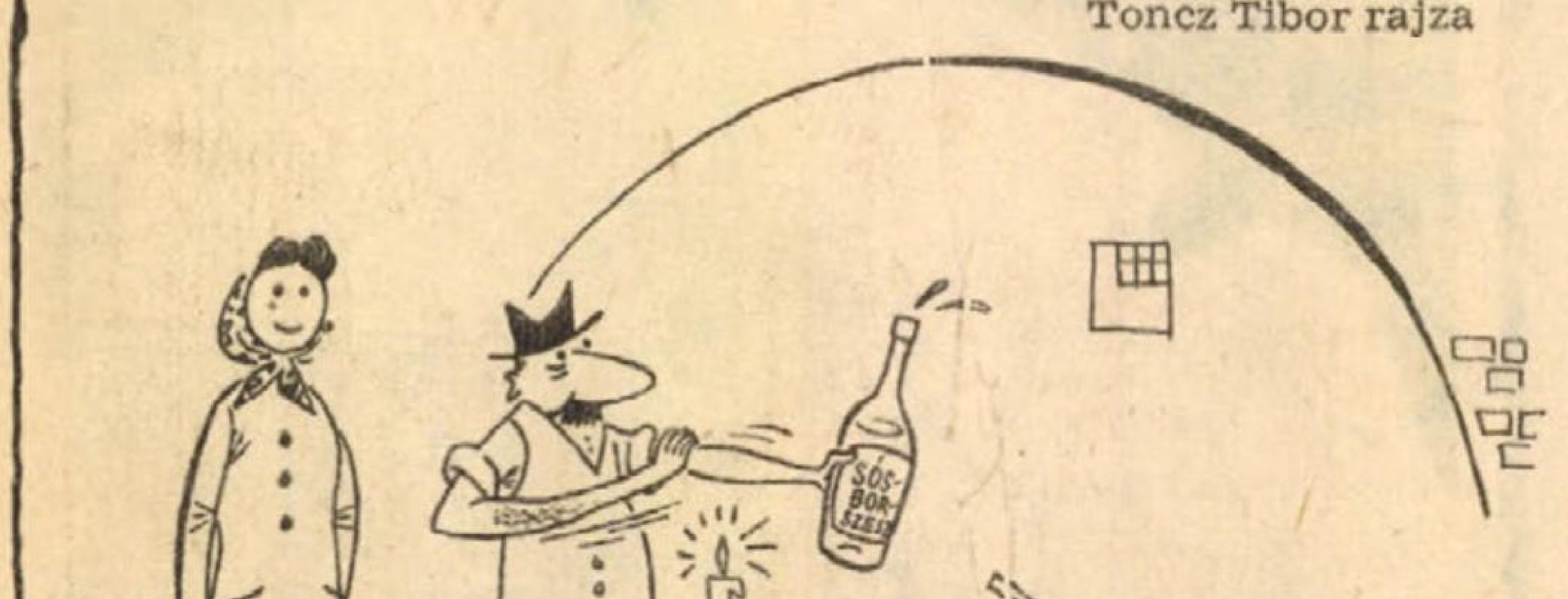

Előzékeny kalauz

Hegedűs István rajza

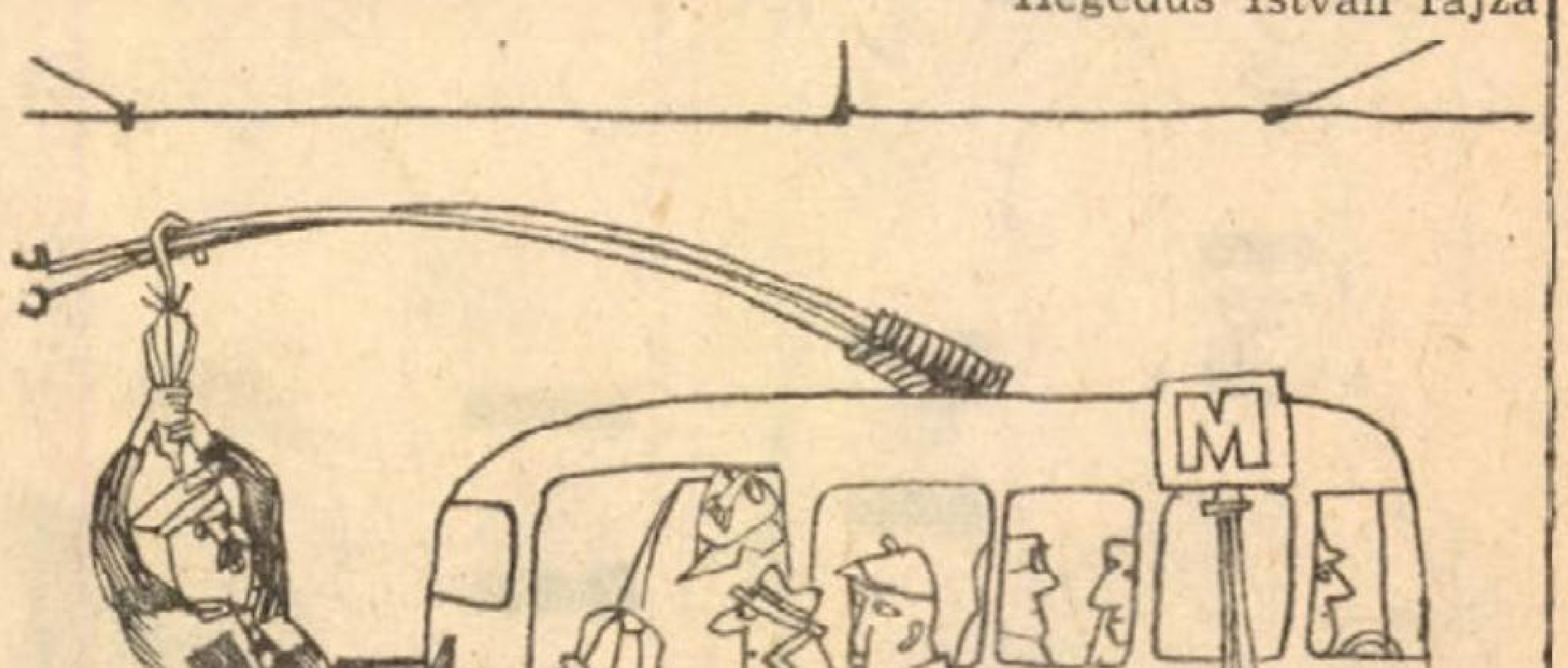

– Szálljanak fel nyugodtan, garantálom, hogy most nem fog rázni!

Férfi dolgok

Vasvári Anna rajza

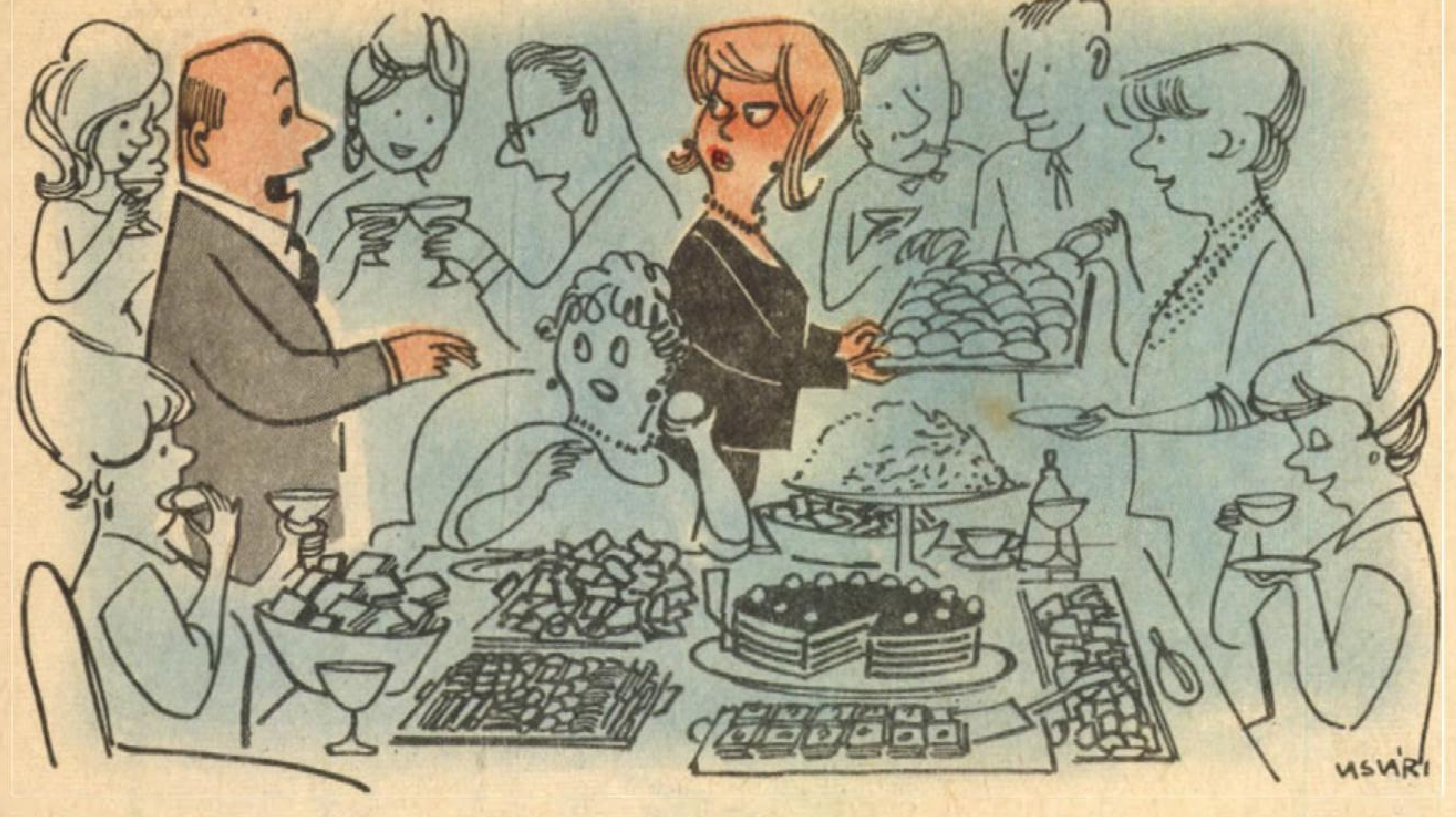

– Fiacskám, mást nem adsz a vendégeknek?

80
RAJZZAL
A FÖLD
KÖRÜL
A Ludas Matyi különkiadványa

E héten jelenik meg a Ludas Matyi különkiadványa: karikatúrák, anekdoták, írások. Ára: 2 forint.

Az ünnepelt

Toncz Tibor rajza

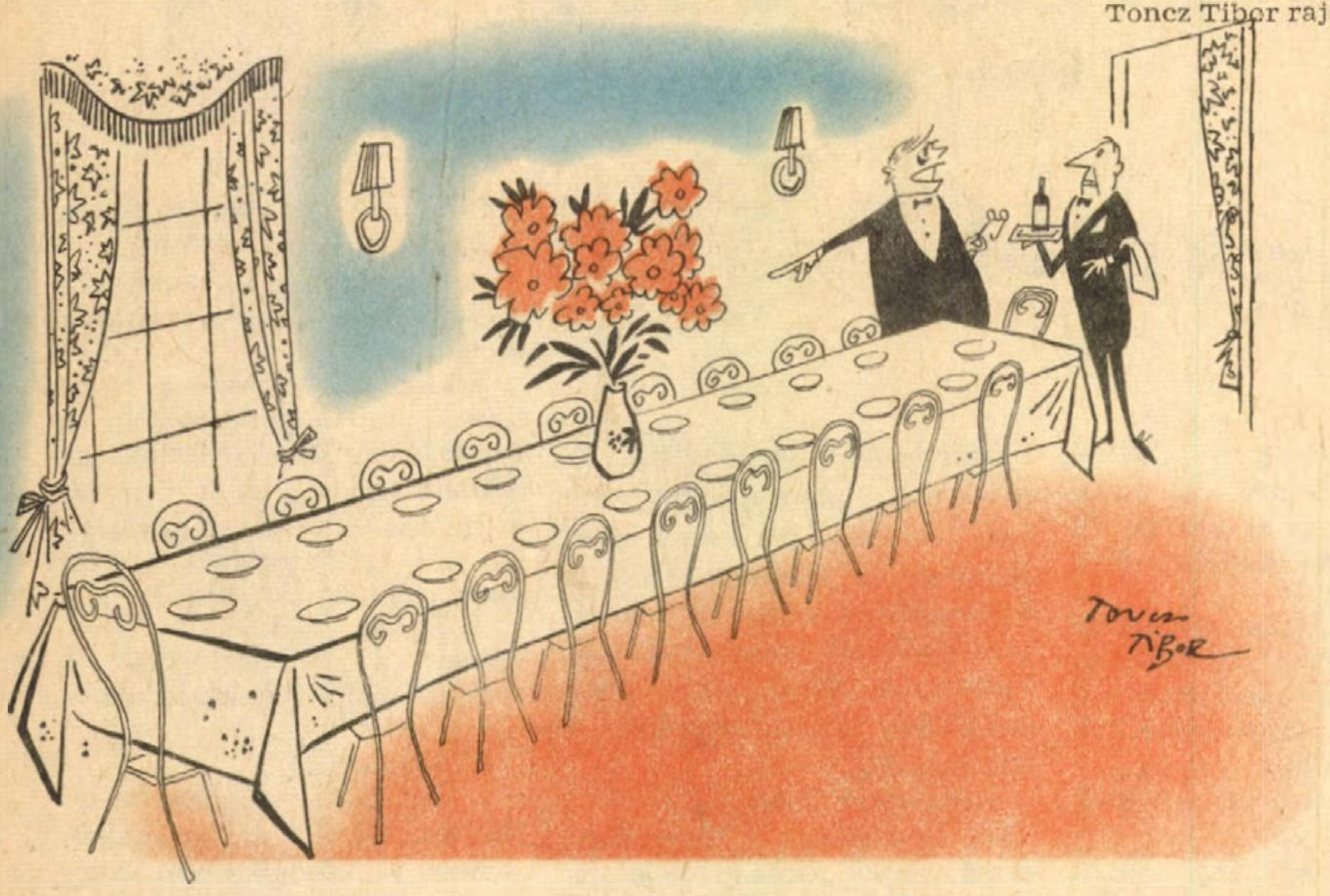

– Ne felejtse el! A borjúszelet azé, aki előtt a csokor áll!

Irka-firka

X költő annyira szerény, hogy nemcsak álnéven ír, hanem már álnéven olvas is . . .

*

Vajon létezik-e repülőgép apahajó?

*

– Mit csinálsz ma este? – kérdeztem Tibort.
– Öregszem.

*

Az ismert parodista új számán remekül szórakoztam. Eredetien utánzott!

*

Minden elismerésem a füst nélküli lőporé. Ennél már csak a lőpor nélküli füstöt becsülöm többre!

(d—th)

Jelzés a turistaházhoz

Balázs-Piri Balázs rajza

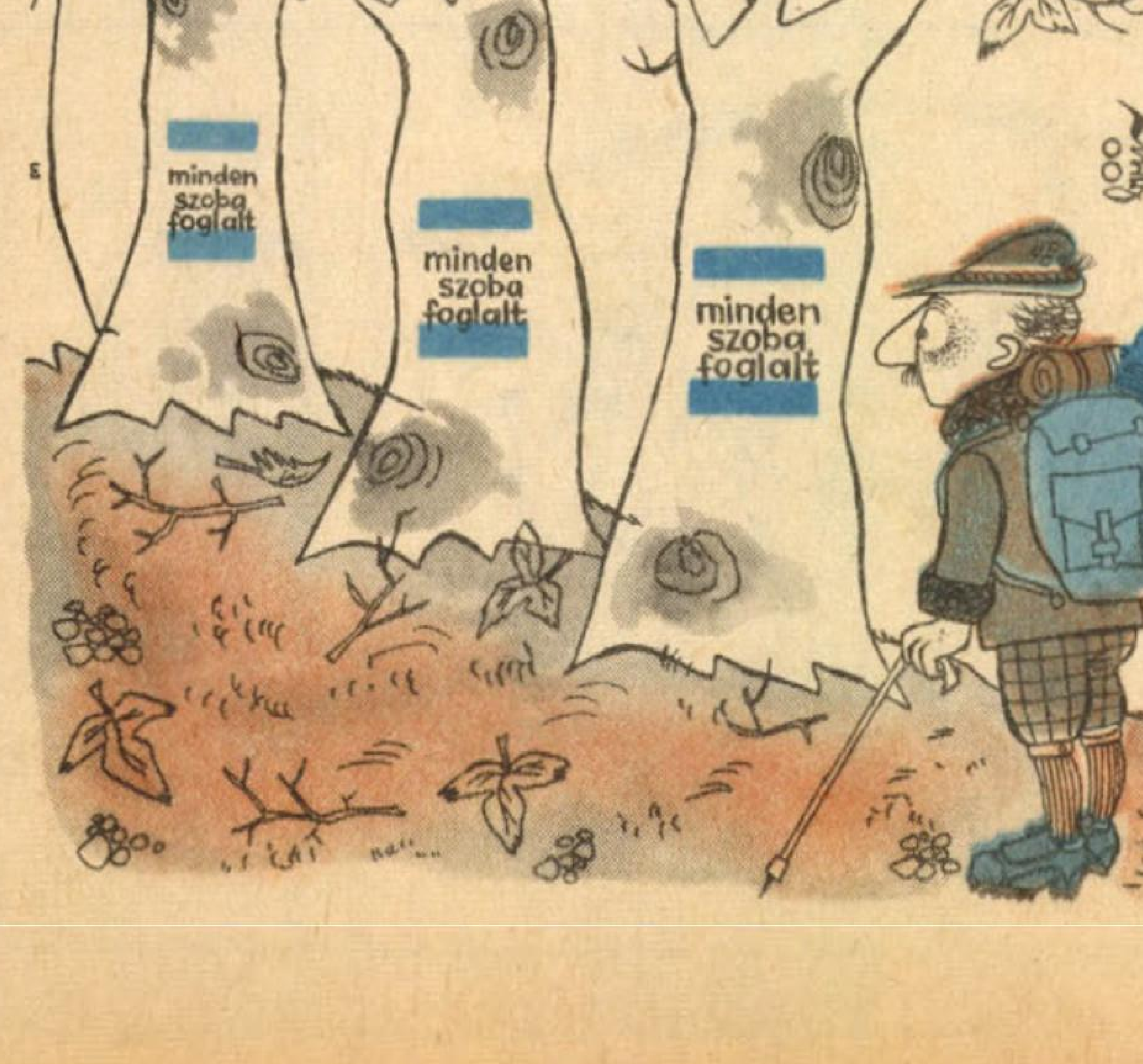
minden szoba foglalt
minden szoba foglalt
minden szoba foglalt

Drágább lett az afrikai oroszlán

Szűr-Szabó József rajza

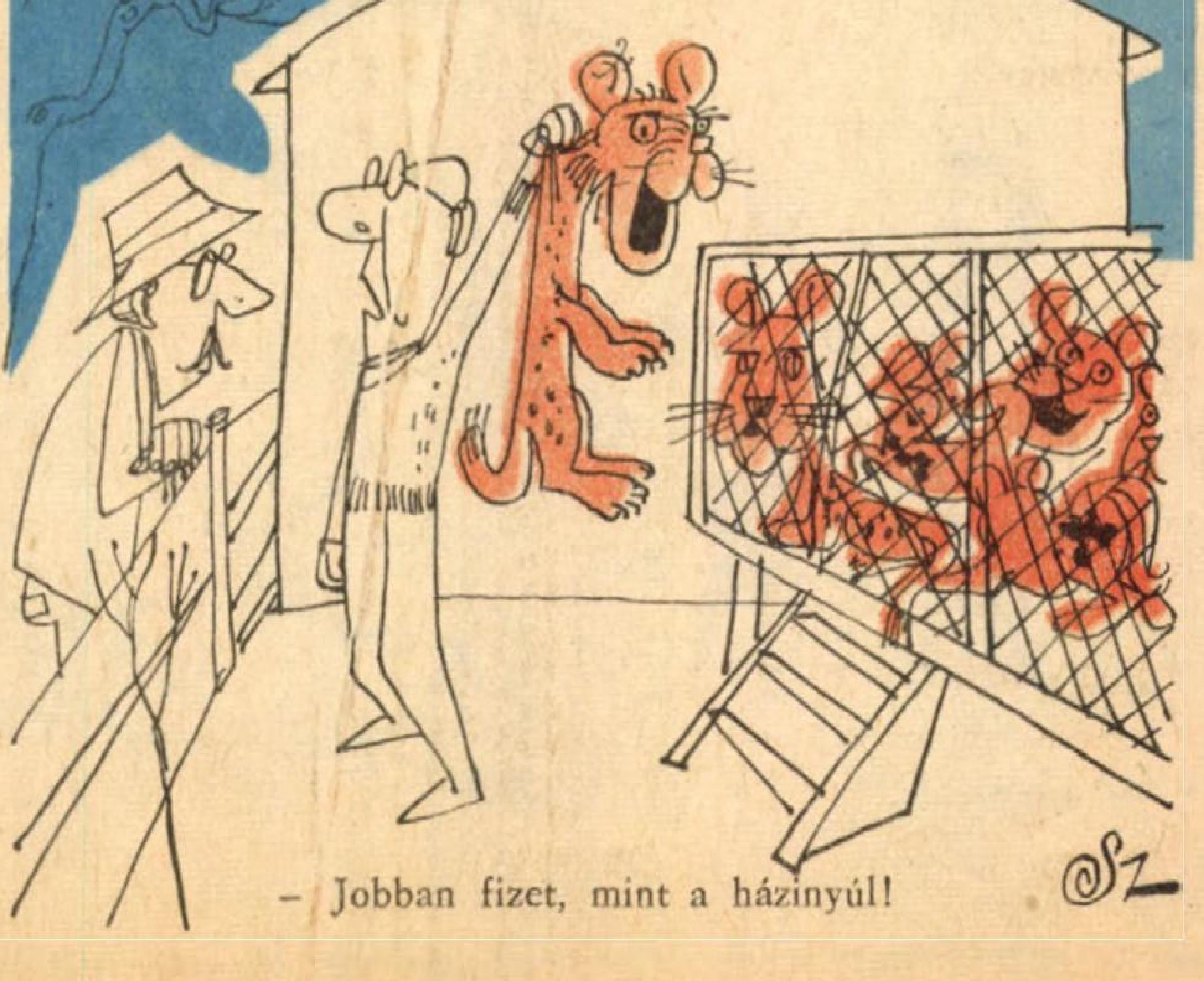

– Jobban fizet, mint a házinyúl!

……frontátvonulás……

Én nem hittem, hogy normális vagyok,
bolondnak mégsem gondoltam magam,
de most valahogy mindent kihagyok,
szorít, feszít, és hibban az agyam.
A prémiumot nem fogadom el,
nem lottózom, pedig, hej, volna ok,
s hiába vár a meccsen sok haver —
én otthon új költőket olvasok . . .
Ne félj, ne félj, mondják, ez semmi más:
csak frontátvonulás, frontátvonulás.

Egy kartársamnak önként adtam át
a külföldre kapott kiküldetést,
s mit bácsikám küldött, száz dolcsikát,
visszautaltam, nem tudom miért.
Egy boxbajnokkal nejem szemezett,
s a bajnoknak ígértem frászokat,
négy ásszal mondok rendre bettliket —
s előre játszom ki az ultimat . . .
Ne félj, ne félj, mondják, ez semmi más:
csak frontátvonulás, frontátvonulás.

A kisfiam öt tárgyból megbukott,
s boldogan cuppant csókom homlokán,
a turfon lovam állt és nem futott,
s nem zokogám az ötszáz froncsikán.
Az értekezleten felszólalok,
a Patyolathoz viszek ingeket,
a „Kik”-esnek cvikipuszit adok —
s megnézem mind a magyar filmeket . . .
Ne félj, ne félj, mondják, ez semmi más:
csak frontátvonulás, frontátvonulás.

Én nem hittem, hogy normális vagyok,
bolondnak mégsem gondoltam magam,
de ez már túlzás, amit kihagyok,
szorít, feszít és hibban az agyam.
Csak finánclábas Kossuthot szívok,
szeretnék még vagy öt-hat gyermeket,
a Brigitte Bardot Párizsba hívott —
s a rossz idő miatt el nem megyek . . .
Ne félj, ne félj, mondják, ez semmi más:
csak frontátvonulás, frontátvonulás.

Pető Miklós

a köszönet városa

Az autóbusszal kezdődött... A megállóhelyekre táblát tettek ki, amelynek szövege köszönetet fejezett ki a sorbaállásért.

A helyes kezdeményezést a hidegebb idő beálltakor a boltvezetők vették át. A boltok kirakatába táblák kerültek, ezzel a szöveggel:

KÖSZÖNJÜK,
HOGY
BECSUKTA
AZ AJTÓT

Ez a ravasz felirat azokra is hatott, akiknek különben eszük ágában sem lett volna becsukni az ajtót.

Tegnap egy illatszerbolt pénztára felett ezt a táblát láttam:

KÖSZÖNJÜK,
HOGY
APRÓPÉNZT HOZOTT

Százas volt a kezemben, de a felirat hatása alatt előkotortam háromnegyvenet.

Persze, a jó ötleteket mások is átveszik, és életünk minden bizonnyal tele lesz köszönettel.

A jegyszedő felirattal köszöni, hogy a tizennyolc éves, de csak tizenhatnak látszó mozilátogató megmutatja személyi igazolványát.

A ruhatárosnak sem kell veszekednie, mert a „Ruhatár kötelező!” felirat helyett „Köszönjük, hogy átadja a kabátját” táblát akasztják ki.

A színházakban egyesek már előre kodeint vesznek be, mihelyt megpillantják a feliratot: „Köszönjük, hogy nem köhögött.”

Ha majd a házasságkötő termekben a „Köszönjük, hogy házasságot kötnek” szövegű tábla várja az ifjú párt, biztosan akad majd házassági tanú, aki félhangosan megjegyzi:

— Remélem, hogy sok köszönet lesz benne . . .

P. L.

Kammhuber, volt náci tábornok amerikai kitüntetése

Szűr-Szabó József rajza

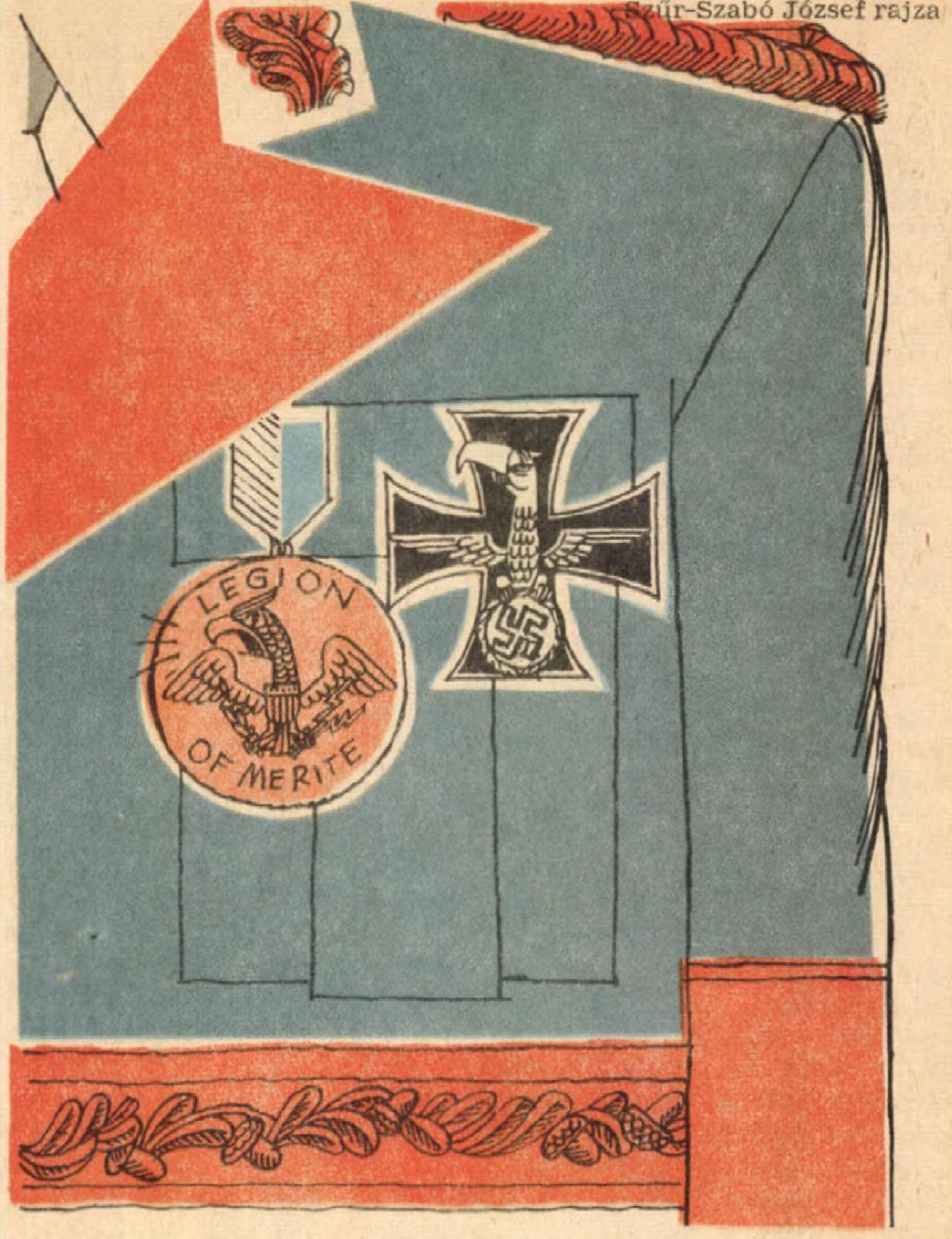

Micsoda idők és milyen társaság!

Döntés született

Toncz Tibor rajza

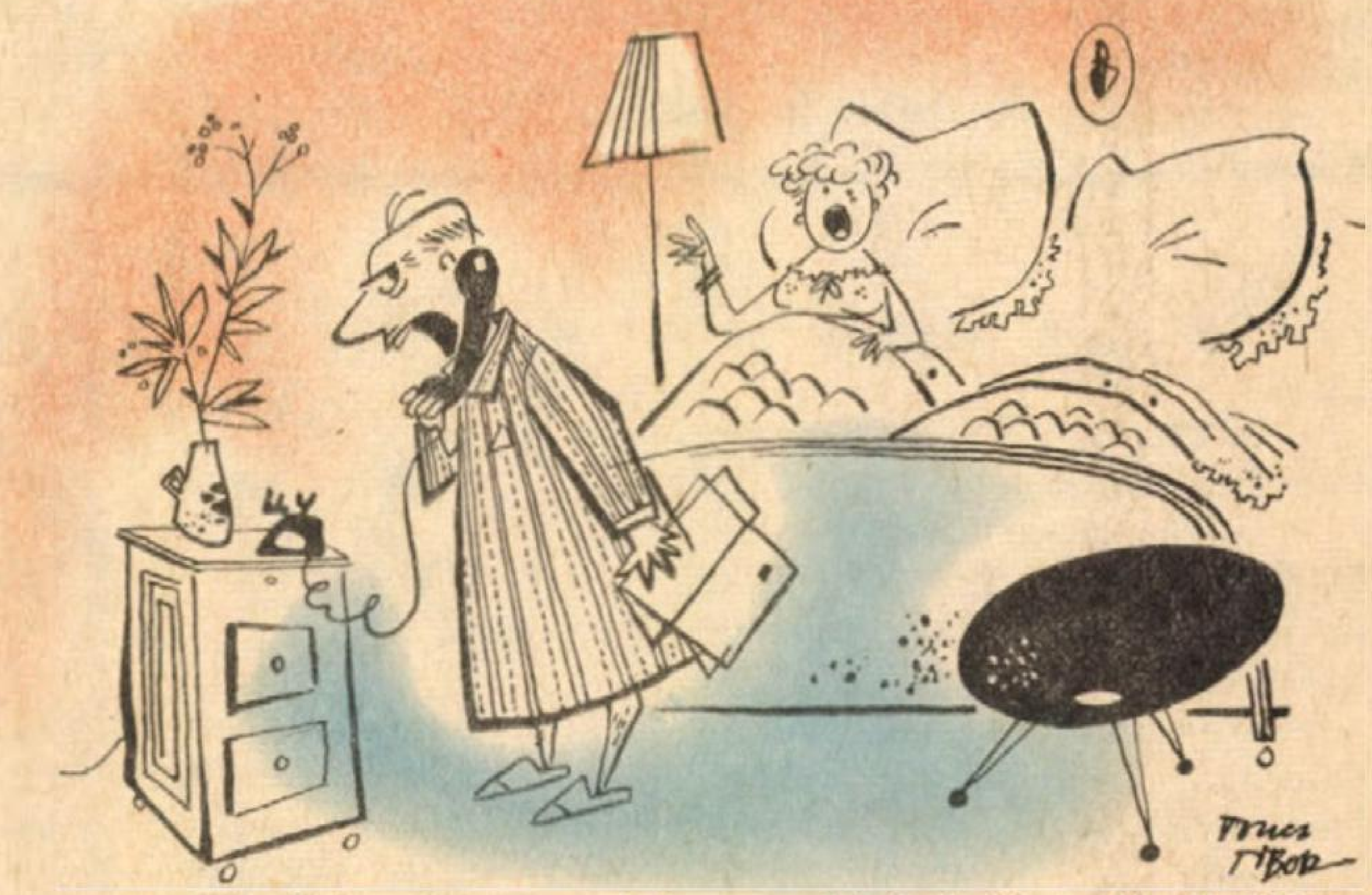

– Halló! Átbeszéltem a dolgot a felső hatóságokkal! Nem járulhatok hozzá!

Eszpresszóban

Fülöp György rajza

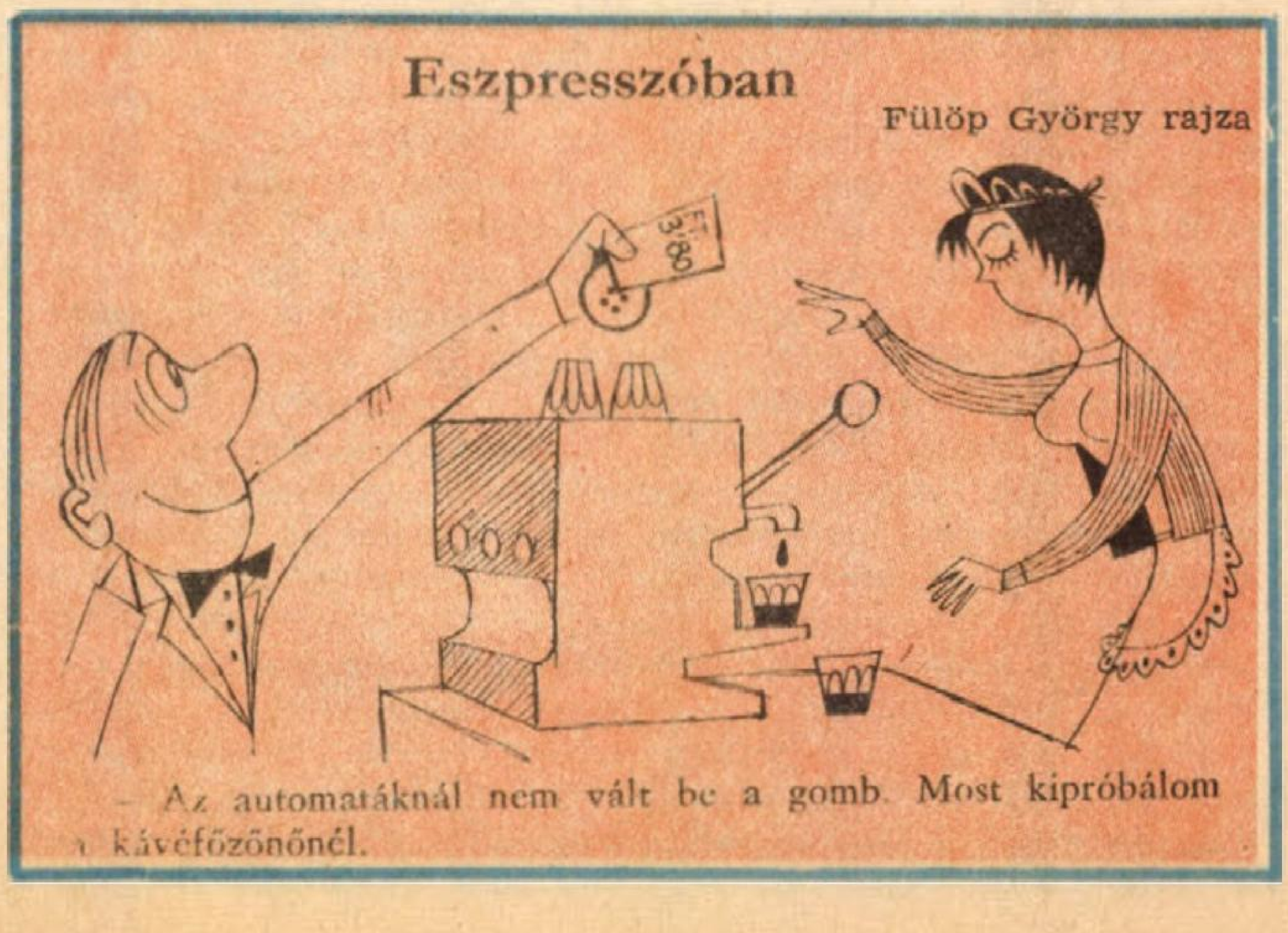

– Az automatáknál nem vált be a gomb. Most kipróbálom a kávéfőzőnőnél.

FELEDÉKENYSÉG

Gyakran olvasom a lapokban, hogy ehhez vagy ahhoz a géphez elfelejtettek pótalkatrészeket gyártani... Aztán azt is hallottam már, hogy egy újonnan épült házba elfelejtettek lépcsőt építeni...

Magam is feledékeny ember vagyok, a feleségem szerint egyszer a fejemet fogom elhagyni valahol. Éppen ezért érdekelt a probléma: hogyan lehet elfelejteni egy lépcsőt?

Megpróbáltam elképzelni, rekonstruálni a dolgot. Szerintem valahogy így történhetett:

Amikor a tervrajzok elkészültek, egy húsztagú zsüri felülbírálta őket.

— Nem hiányzik ebből valami? — kérdezte egy mérnök tűnődve. — Isten tudja miért, de nekem hiányérzetem van...

— Mi hiányozna? — kérdezte elgondolkozva a zsüri, aztán számolni kezdett: — Egy fal... két fal... három fal... négy fal... Mind megvan!... A tető is megvan... a födémek is megvannak... Nem hiányzik itt semmi... Mit akadékoskodsz?

— Itt — mutatott az akadékoskodó mérnök az egyik tervrajzra. — Nem hiányzik itt nektek semmi? Nem szokott itt lenni valami?

A zsüri megvonta a vállát.

— Megvan! Tudom, mi hiányzik! Hogy is hívják azt az izét, amin az emberek fel és le szoktak mászkálni?... Na, segítsetek már!... Karfája is szokott lenni..

A zsüri megvakarta a fejét.

— Nem tudjuk, mire gondolsz — mondták kórusban. — Milyen betűvel kezdődik?

— Hogy a csudába is hívják, na! Segítsetek már egy kicsit! Lö betűvel kezdődik... Lölölö...

— Lift!

— Nem. Lift, az van... Nem arra gondoltam...

— Hát mire? — kérdezte most már türelmetlenül a zsüri.

— Eszembe fog jutni!

— Ne húzd az időt! — mondta a húsz szakember, homlokát ráncolva. — Miattad nem leszünk készen határidőre, aztán majd megint írnak rólunk az újságok!

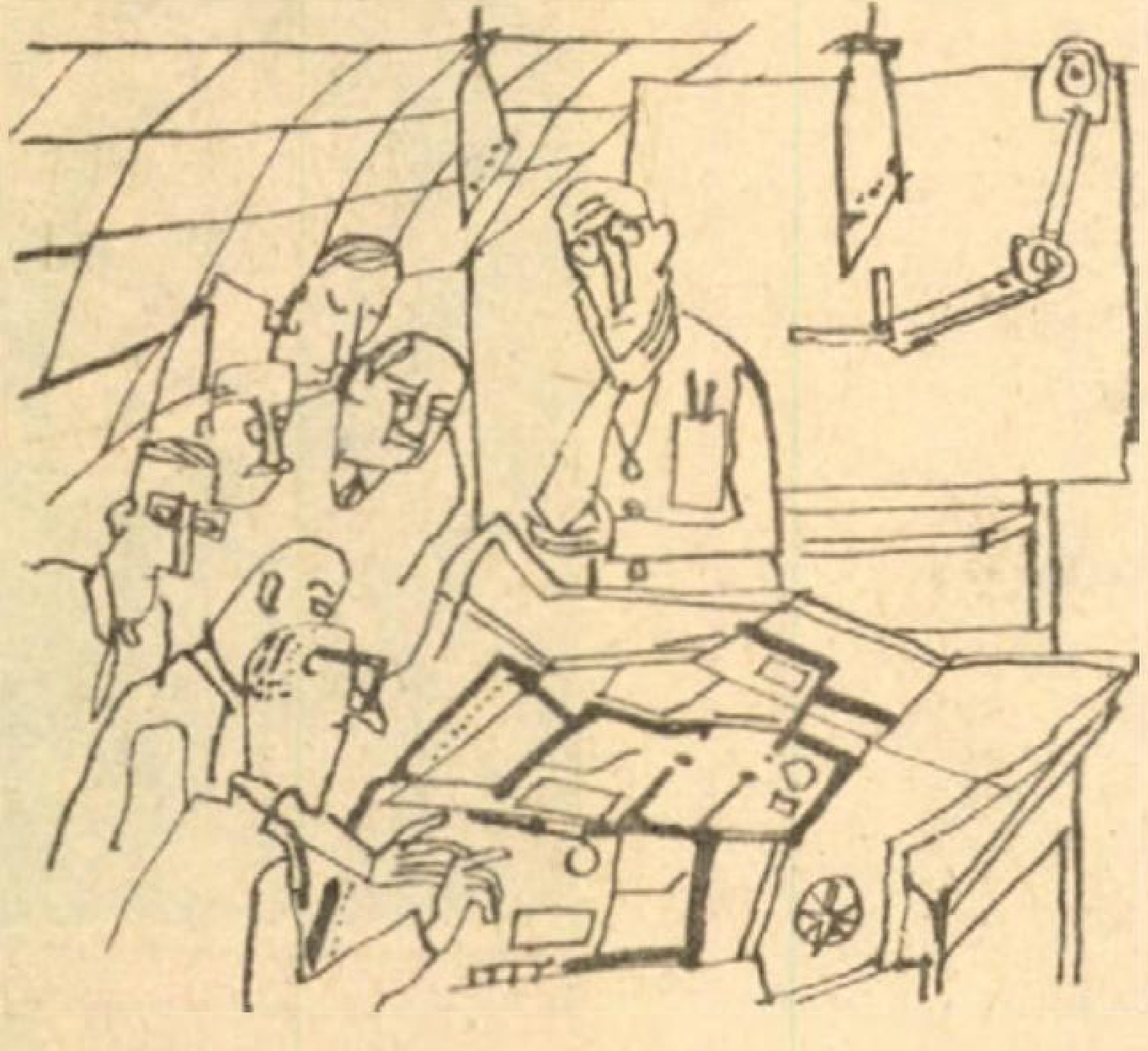

Néhány nappal később elkezdték a ház építését. Az építő vállalat emberei figyelmesek lettek a mérnökre, aki nap mint nap megjelent az építkezésnél, és így beszélt magában:

— Eszembe fog jutni! Az nem létezik, hogy ne jusson az eszembe... Valami hiányzik nekem, csak tudnám, hogy mi...

Az építési vállalat negyven szakembere számolni kezdett:

— Egy fal, két fal, három fal, négy fal, mind megvan... A tető is megvan... a födémek is megvannak... Bizonyisten, nem tudjuk mi hiányzik neked!

— Ne zavarjatok! — mondta a mérnök. — Gondolkozom. Eszembe fog jutni. Lö... lö... Lichthof... Nem!... Losókonyha... Nem, az mosókonyha... Fantasztikus! Nem jut az eszembe! Nektek nem hiányzik semmi?

— Dehogynem — felelte negyven szakember. — A prémium.

— Szerintetek minden rendben van?

— A legnagyobb rendben.

— És hol van az a na, hogyismondjákcsak?

— Mi az a hogyismondjákcsak? — mérgelődtek a szakemberek.

— Hát nem emlékeztek rá, annak idején a régi házakban volt egy olyan...

— Ez nem régi ház... Ez új ház... Tudod, mit fejlődött azóta az építéstudomány!

Az ötödik határidő előtt négy nappal készen állt a ház. Arra jött egy kisfiú, benézett a kapu alá és felkiáltott:

— Gyertek, srácok! Csuda muris! Ebben a házban nincs lépcső!

— Ez az! — kiáltotta boldogan a mérnök. — A lépcső, a lépcső hiányzik!

Hatvan szakember egyszerre csapott a homlokára:

— Ejnye, hát nem elfelejtettük!

És bosszúsan megcsóválták mind a hatvan fejüket.

Mikes György

Befolyásos barátom

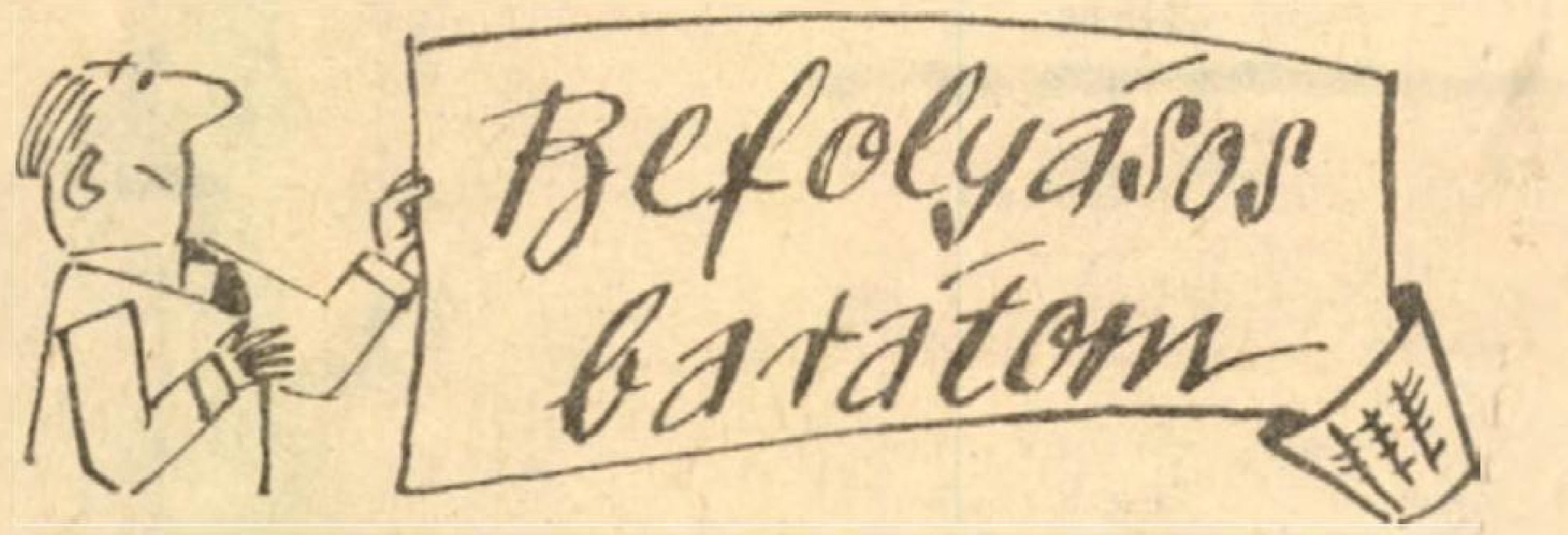

Befolyásos Barátom beszélte:

— Életemnek három korszakát különböztetem meg. Az első kettőre nem szívesen emlékezem, mert akkortájt sok haragosom volt. Csak most, a harmadikról mondhatom, hogy ebben elégedett vagyok önmagammal, és mások is velem. De azért, ha érdekel, elmondom mind a hármat.

— Befolyásos életem első időszakában nagyon sokan fordultak hozzám ismerősök, családtagok, barátok, álbarátok, osztálytársak és álosztálytársak, összeköttetést keresve. Az egyik az egyetemre protezsálta a fiát, a másik illemhelyi felügyelőnek, a harmadik házépítési kölcsönt akart, satöbbi. Én azonban elvből gyűlöltem a protekciót, és mindenkit elutasítottam. Rövid időn belül híre ment, hogy szívtelen, komisz ember vagyok, a barátok elfordultak tőlem, az ismerősök letagadtatták magukat a telefonon, a szülőfalumban töröltek az anyakönyvből.

— Egy idő után beláttam, hogy ez a helyzet tarthatatlan. Engednem kell a merevségből. A protekcióval szembeni elvi gyűlöletemet fenntartva fűt-fát jobbra-balra protezsáltam. Nem fordulhattak hozzám olyan kéréssel, amely süket fülekre talált volna nálam. Regiszteres könyvecskét vezettem, abba alfabetikus sorrendben feltüntettem a kéréseket és piros tintával a margóra feljegyeztem, hogy vonatkozó ügyben kinek telefonáltam vagy írtam ajánló sorokat. Például: *„Anna néni.* Kedvezményes árú hasmelegítő a Gyógyászati Segédeszközök gyárából. Telefonon beszéltem az igazgatóval. IV. 2. — *Antal bácsi* unokahúga felvételi kérelem a dizőztanfolyamra. Levél ment dr. Szidoraihoz V. 4. Telefonon megsürgetve VII. 2." És így tovább. Rövid időn belül azonban ismét híre ment, hogy lelketlen, gonosz ember vagyok, ráadásul hazug is, mert mindenkinek mindent megígérek, de az ujjamat sem mozdítom. A barátaim szamárfület mutogattak az utcán, a lakásajtómra krétajeleket firkáltak, és a feleségemnek nem adtak tojást a KÖZÉRT-ben.

— Lassan tudatára ébredtem, hogy a protekcióm fabatkát sem ér, beavatkozásomért neheztelnek rám, és inkább kedvezőtlen döntést hoznak. Hiába vagyok Befolyásos Ember, semmit nem tudok elintézni, ha akad is egy-két dolog, amelyben a közbelépésem némi eredménnyel jár, az elvész a sikertelen ügyek tömkelegében. Ekkor kezdődött befolyásos életem új, harmadik, és ma is tartó boldog szakasza. Bárki hozzám fordult, mindenkinek felírtam a nevét, a címét, kérését, és csak annyit mondtam az illetőnek: nem ígérek semmit, de ha egy mód van rá... Azután a cédulát bedobtam a papírkosárba, és elfelejtettem az egészet.

— Hamarosan híre ment, hogy nemeslelkű, segítőkész ember vagyok, szamaritánus, szuperhumanista, egy új Wesselényi Miklós, egy új Róbert bácsi, ráadásul szerény és egyenes, mert nem verem a mellemet, hogy ígymegúgymajdénelintézem, hanem egyszerűen csak elintézem. Én vagyok a szó és a tett megtestesült egysége.

— Egyszóval — fejezte be elbeszélését Befolyásos Barátom — rájöttem, hogy nem protezsálni kell, hanem a protekció látszatát kelteni. A dolgok valahogyan csak elintéződnek, és akkor az emberek a javamra írják. Most minden este más és más barátomhoz vagyok hivatalos vacsorára, falusi szülőházamon márványtáblát helyeztek el „AZ IGAZNAK" felirattal, a házban, ahol lakom, fűtési megbizottnak választottak.

Végül Befolyásos Barátom biztatóan megveregette a vállamat:

— Csak szólj, öregem, ha valamire szükséged van. Neked különös gonddal nem intézek el semmit...

Novobáczky Sándor

Erőszakos megrendelő

Nem elég, hogy más napokon egymásnak adják a kilincset, még szombat délelőtt se hagyják keresztrejtvényt fejteni az embert. Tudniillik Breznyák Antal vagyok, egy Szerelő *KTSZ* dolgozója. Majd mindjárt megértik felháborodásomat, ha elmondom például épp ezt a mai esetet:

Benyitott az üzlethelyiségbe egy közönséges állampolgárnő s nagynyeglén odavetette, hogy aszongya:

— Jónapot kívánok, kéremszépen egy konnektort kellene beszerelni a falba, és egy új villanykapcsoló is kellene.

Uralkodtam magamon, csak ennyit mondtam:

— Más nem kell?

— Más nem. Itt lakom a szomszédban, mikor tudnak kijönni?

Majdnem elkacagtam magamat. De hát jól is néznénk ki, ha minden bejelentést komolyan vennénk; akkor se győznénk a munkát, ha két kézzel dolgoznánk.

— Szabad szombatunk van — közöltem vele.

Azt hittem ért a szóból, hogy alkalmatlan, és majd bocsánatkérően hajlongva, kihátrál az üzletből. De nem!

— Mikor tetszenek tehát kijönni? — erőszakoskodott tovább.

— Máma szombat van! — jöttem ki a béketűrésből. — Nem érti, hogy szabad szombatunk van?

— Értem én, kéremszépen — nyelvelt vissza — szombaton nem szállnak ki szerelni a szerelők. Jó lesz hétfőn vagy kedden...

Hétfőn vagy kedden? Ennyi naivság láttán megint a nevethetnék környékezett. Rekeszizmomat megfeszítve komoly érdeklődést míméltem.

— Az se nagy baj, ha csak szerdán... — folytatta — de a rendelést fel tetszik venni, nem? Ugyanis ezért jöttem, s gondolom, kegyedet pedig ezért ültették ide.

Így mert beszélni velem. Ezeknek való villany? Föl-le kattintgatják a kapcsolót, aztán csodálkoznak, ha elromlik. És azt képzelik, mi azért vagyunk, hogy mindenhová elmászkáljunk és megjavítsuk...

— Konnektort is kell szerelni a falba? — jutott eszembe még.

— Igen — felelte szemrebbenés nélkül. — Van konnektoruk?

— Van. Hozza be jövő héten a falat.

Ennyi jóindulat se hatotta meg ezt az ellenszenves asszonyt. Ragaszkodott hozzá, hogy mi menjünk ki.

Papírért, ceruzáért nyúltam kelletlenül:

— Hát ha ez magát megnyugtatja, én fölvehetem a rendelést.

Csak ezzel a végszükségre tartogatott módszerrel szabadulhattam meg tőle. Hagytam, hogy lelkesen lediktálja nekem a nevét, lakcímét, és úgy tettem, mintha jegyezném.

Dunai Ferenc

Megalakult az új Adenauer-kormány

Gerő Sándor rajza

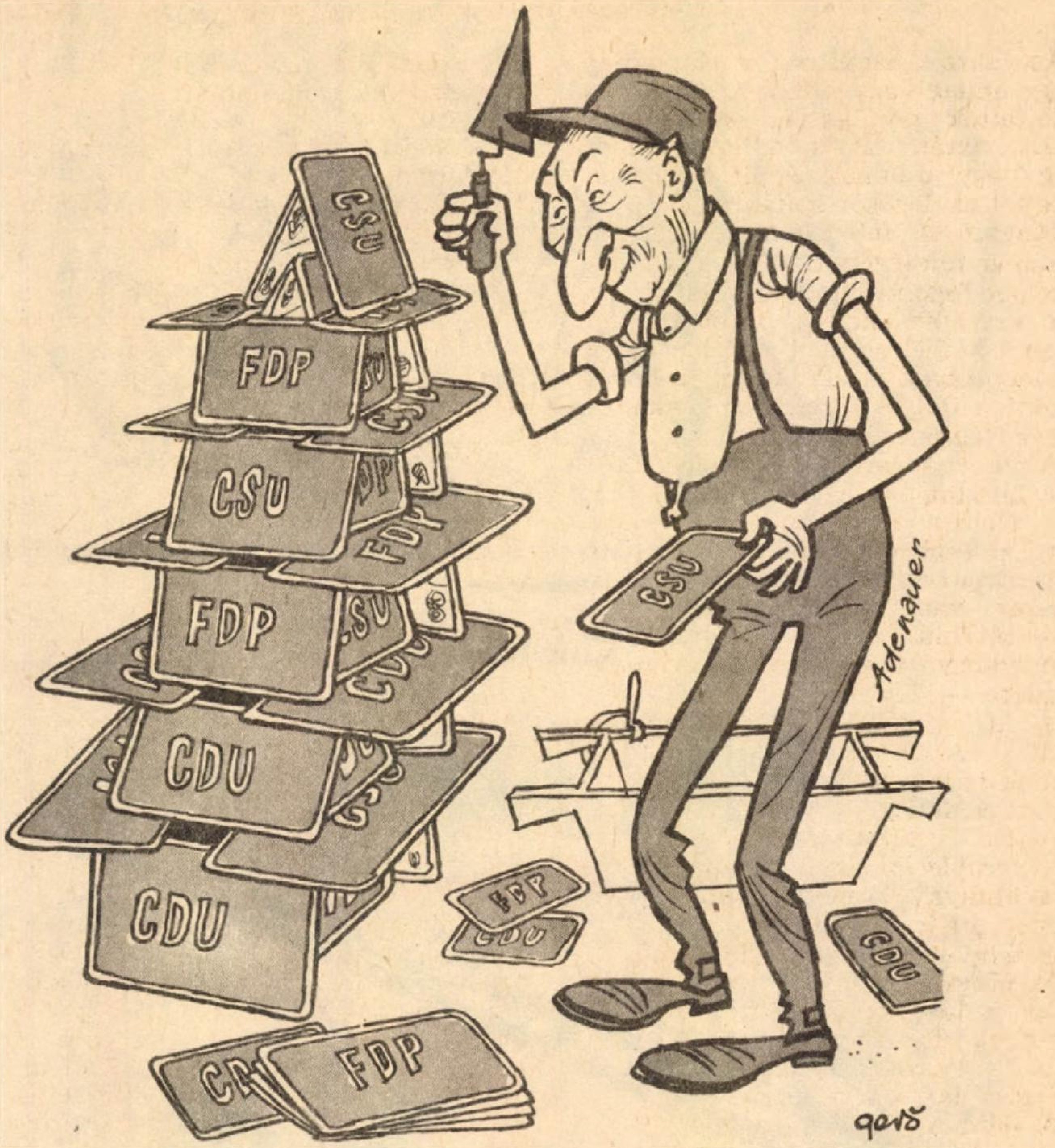

– Na, ez is sikerült!

A megálmodó

Toncz Tibor rajza

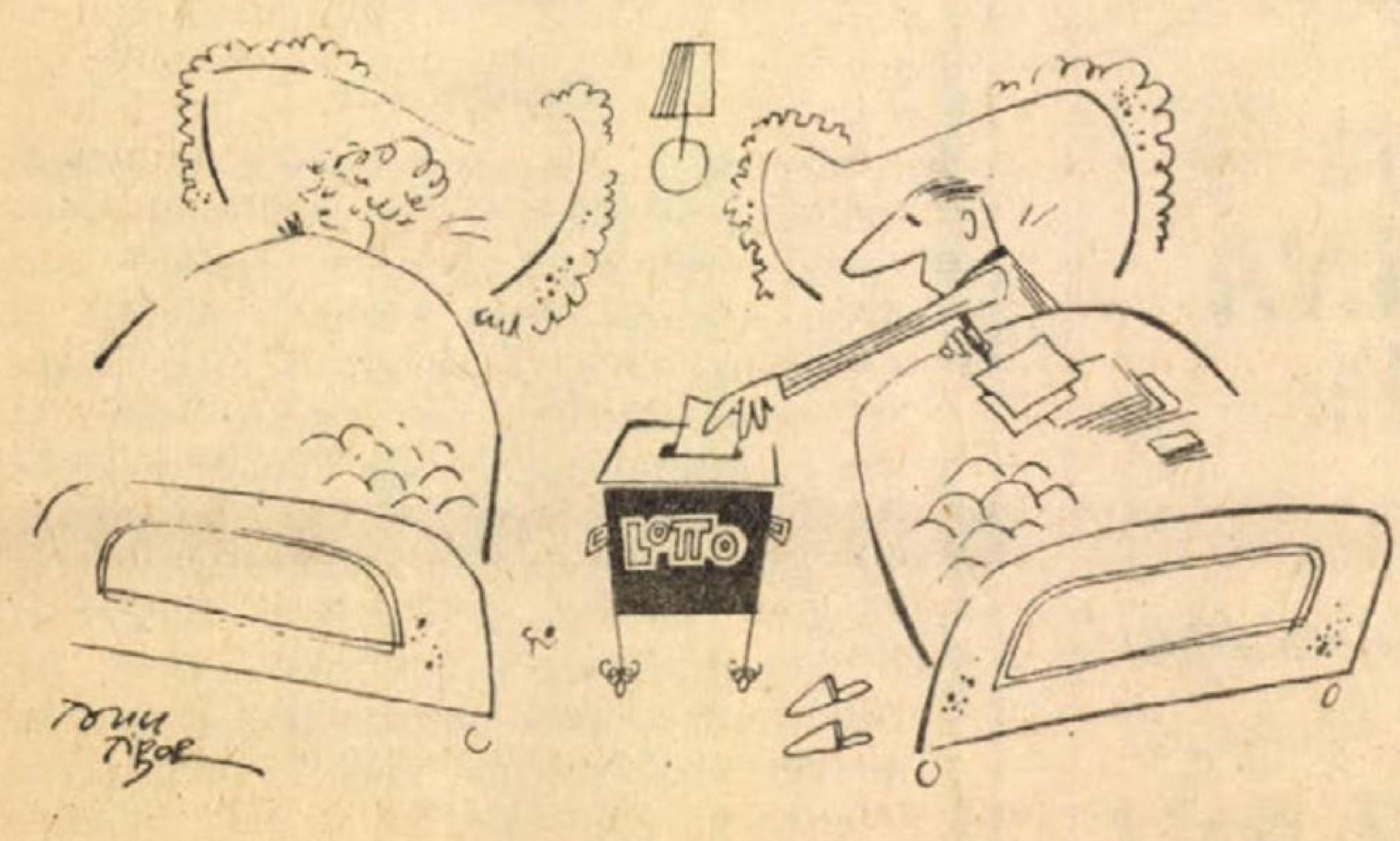

Állandó készenlétben

Várnai György rajza

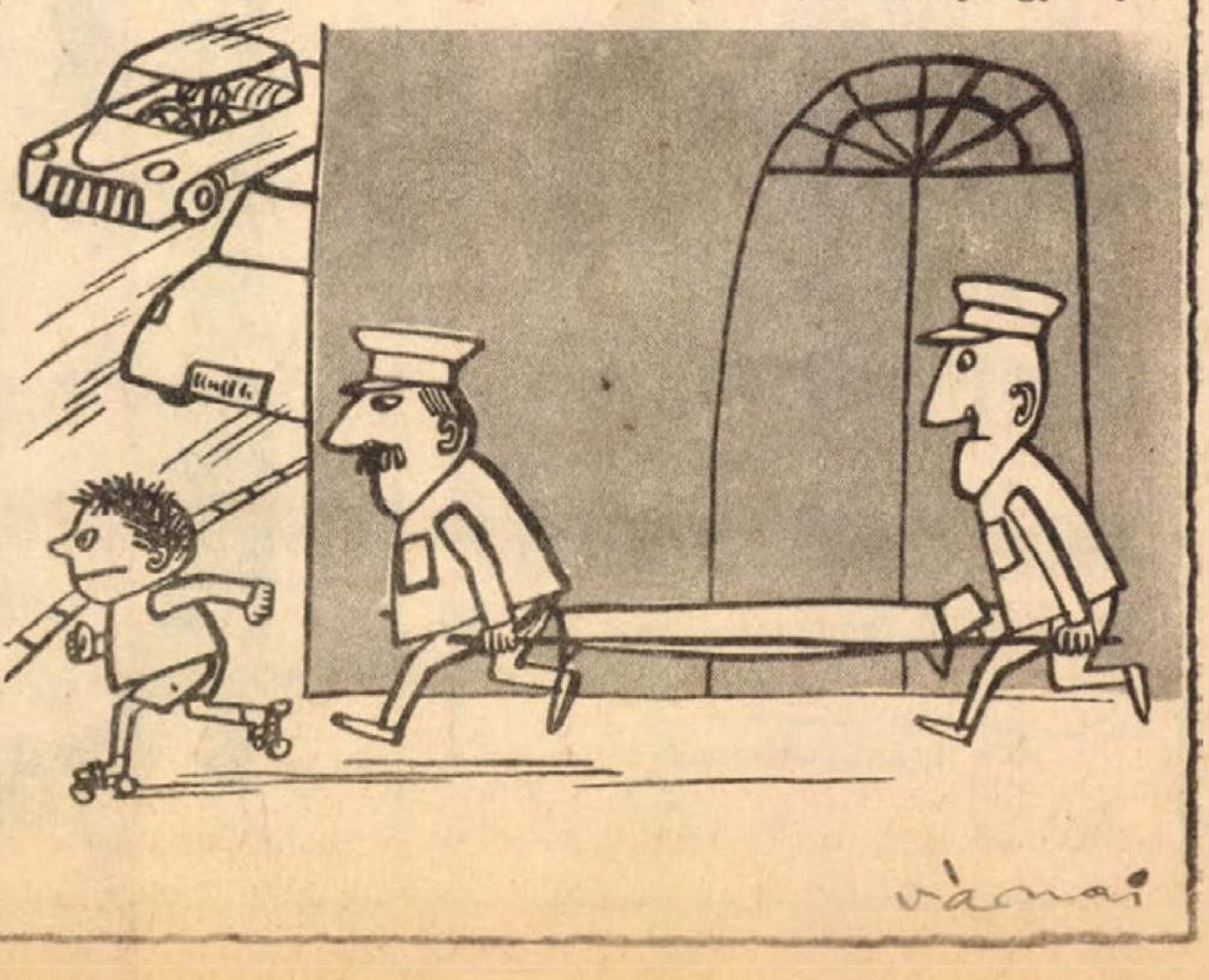

Kis pesti eszpresszó

Toncz Tibor rajza

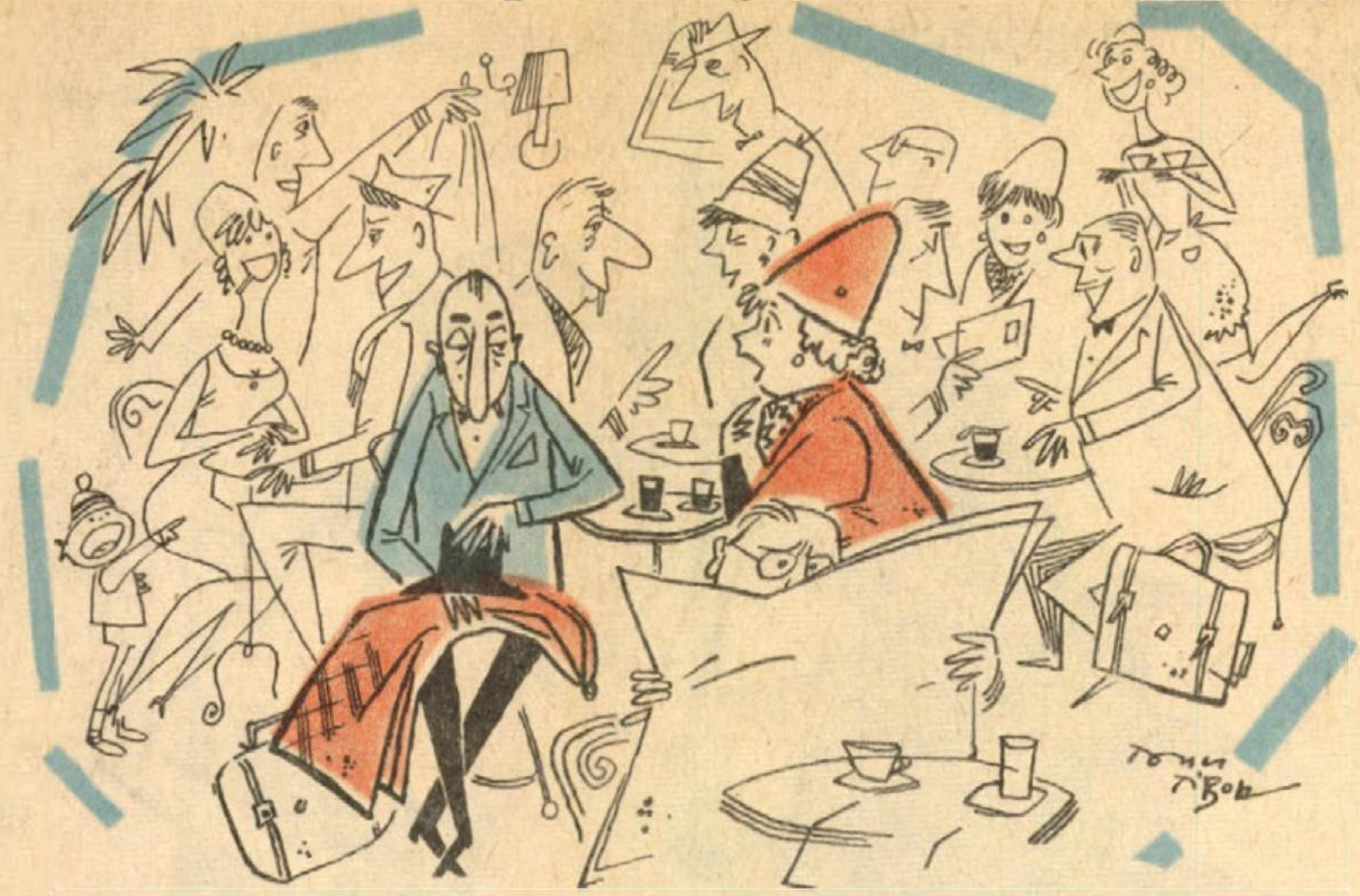

– Szívesen megnősülnék én, Pirike! De mondja meg őszintén, hol lenne nekem még egy ilyen kényelmes otthonom?...

Kombinát

Szepes Béla rajza

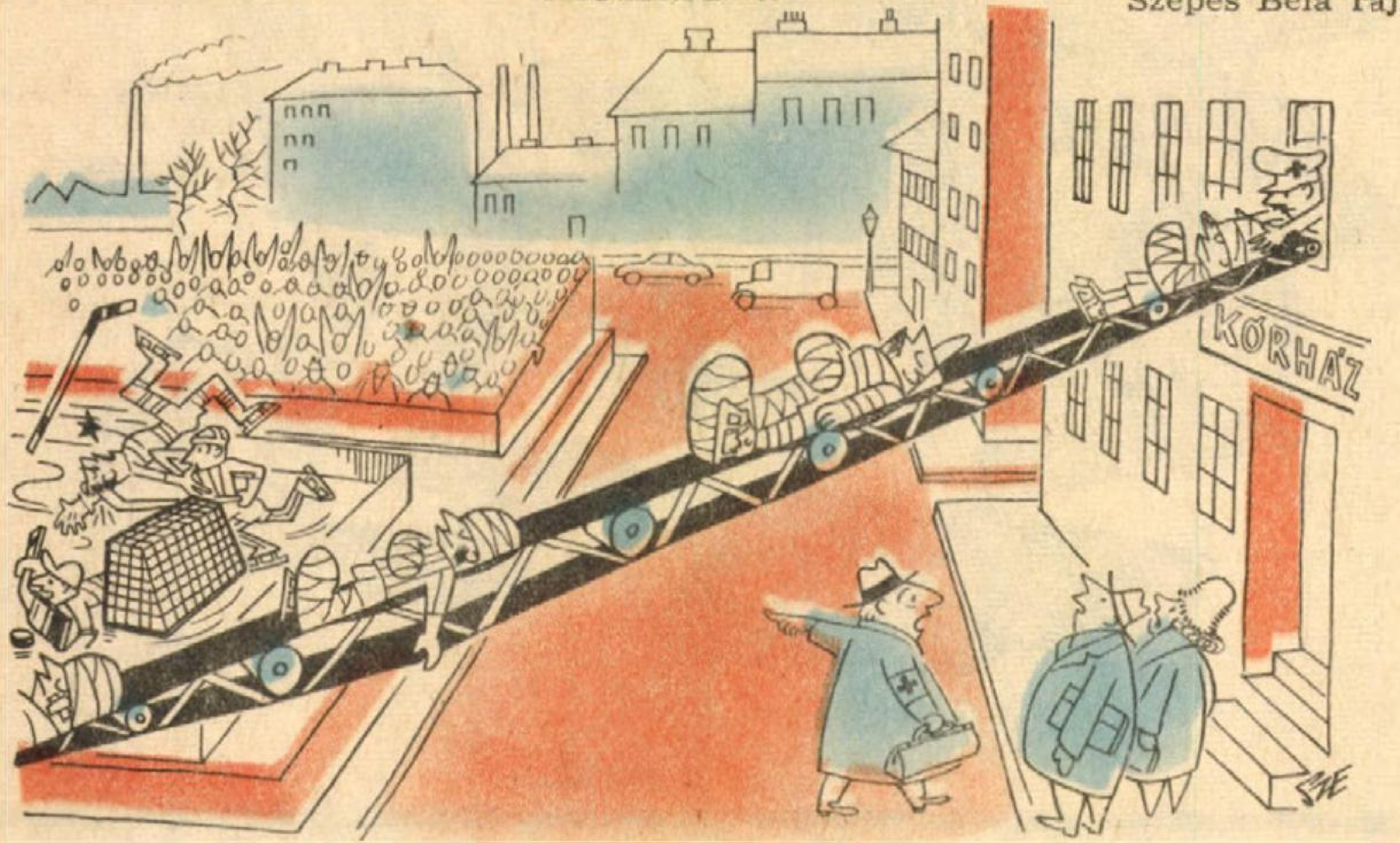

– Mi történt?
– Megkezdődött a jégkorong-bajnokság!

E heti hirdetéseink

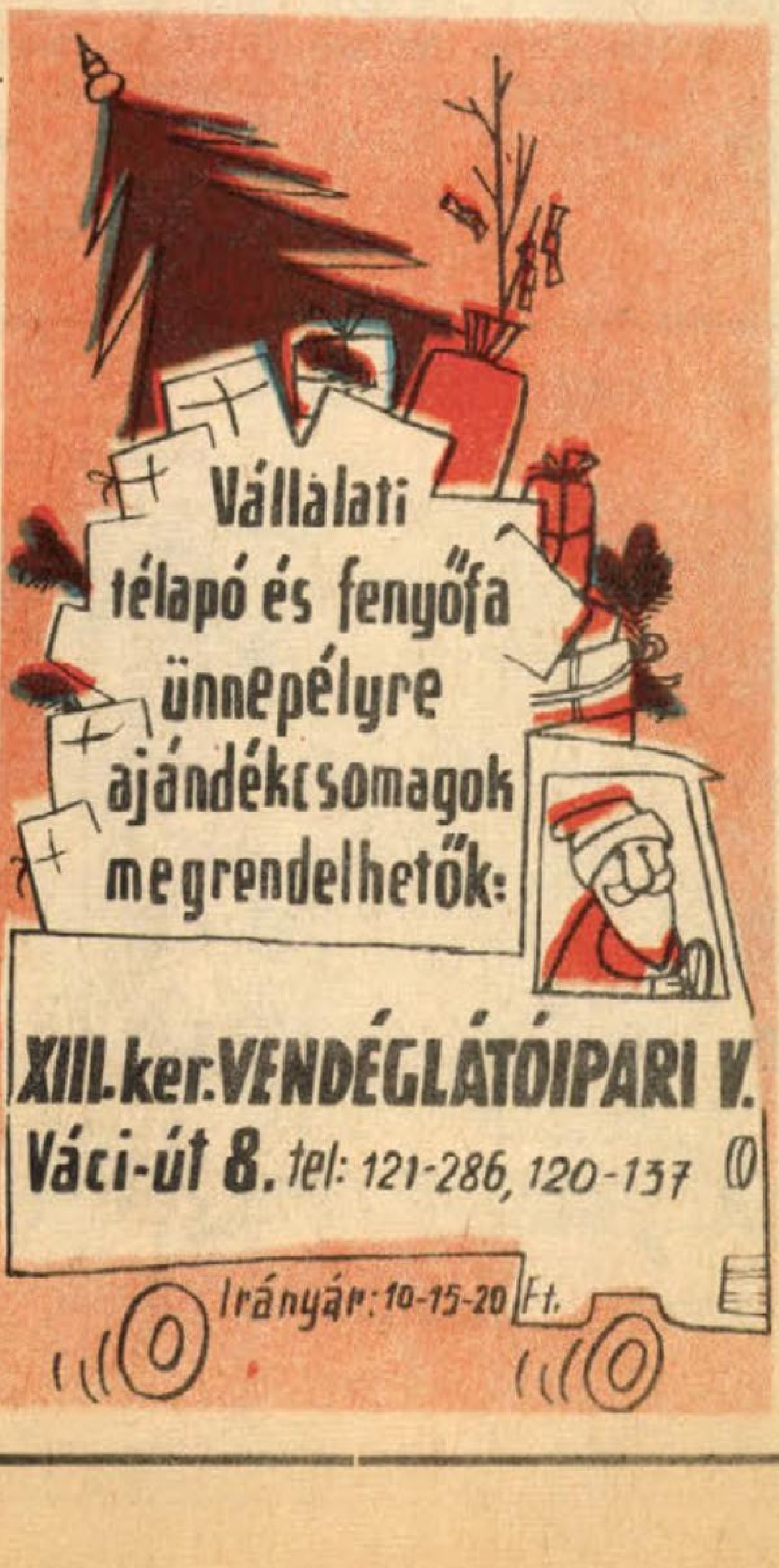

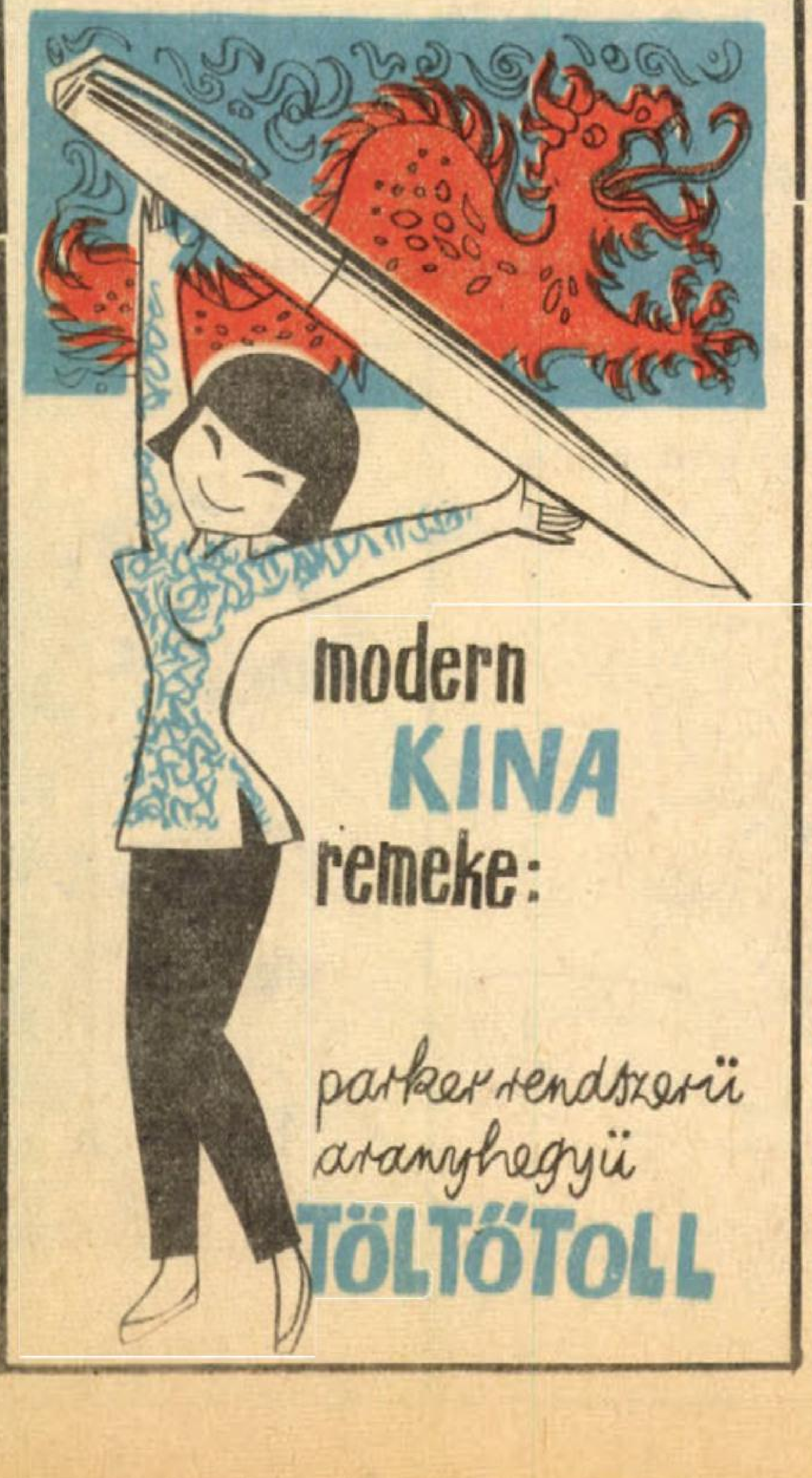

Ezt olvastuk...

Szimbolizmus?

A Pestmegyei Hírlap képes mozaikját nézegetve, megdöbbentünk egy kép láttán. A kép aláírása a következő:: „Esküvő után." S mit ábrázolt a kép? Egy szép, mélabús tekintetű ökörfejet!...

Gyenge kapacitás

A Hétfői Hírek riportja a lágymányosi Dohánygyárat mutatja be olvasóinak. Elárulja a gyárról, hogy „évente több mint ötmillió darab, 26 féle cigarettát gyárt".

A Dohánygyár ilyen módon igen tevékenyen vesz részt a nikotinellenes küzdelemben, mostanáig ugyanis évi termelése ötmilliárd körül járt.

Állatkerti útmutató

Az Esti Hírlap színes tárcájában egy *birkát* ismerhet meg az olvasó, mely az író szerint *mekegett*, sőt „mekegött". E'hát az első népies birka, amék mekög, nem bégöt!...

Elegáns szó

Azt írja útirajzában a Népszabadság riportere, hogy a timbuktui mecsetben *„péntekente"* négyezer ember szorong.

A timbuktui péntekente igen szépen hangzik, akár népi tánc, vagy közelkeleti péksütemény elnevezése is lehetne.

Anonymus utóda

A Népsport a Spartacus Sport Egyesület egyik kosárlabdaedzőjét mutatja be jelentős terjedelmű riportban, méltatja szakértelmét, lelkiismeretes nevelő munkáját. Arcképét is közli, csak egyet nem árul el mindvégig — a nevét.

A névtelen jegyző után megszületett tehát a névtelen edző is.

Bizonytalan eredmény

A Népszava tudományos rovata arról tájékoztatja olvasóit, hogy „manapság még mindig harminc millió maláriás beteg található Európában." A lap ugyanezen számában, két oldallal előbb viszont azt olvashatjuk, hogy megszűnik a malária-veszély Európában, s hogy „a kontinensen majdnem teljesen sikerült már kiirtani a maláriát hordozó szúnyogokat".

A két hírből egy helyes következtetést feltétlenül le lehet vonni, éspedig azt, hogy Európában egyre kevesebb szúnyog szenved maláriában.

Operai hír

Megírta a Népszava, hogy a vadászok többezer fekete hattyút ejtettek el Nyugat-Victoriában, *Lohengrin* éjszínű madarai ugyanis nagy károkat okoztak a veteményekben. A meglepő hírrel kapcsolatban Parsifal, az operairodalomból ismert ornitológus annak közlésére kérte fel lapunkat, hogy a fia, Lohengrin-használta ladikvontató szárnyas nem volt éjfekete, hanem ellenkezőleg: habfehér. Nyilatkozatában hangsúlyozta, hogy fekete hattyú csak Ausztráliában honos, melyet vízifuvarozás céljaira importálni felesleges valutaáldozattal és tetemes szállítási költséggel járt volna.

Dr. Árgus

A technika minden vívmányával

Szűr-Szabó József rajza

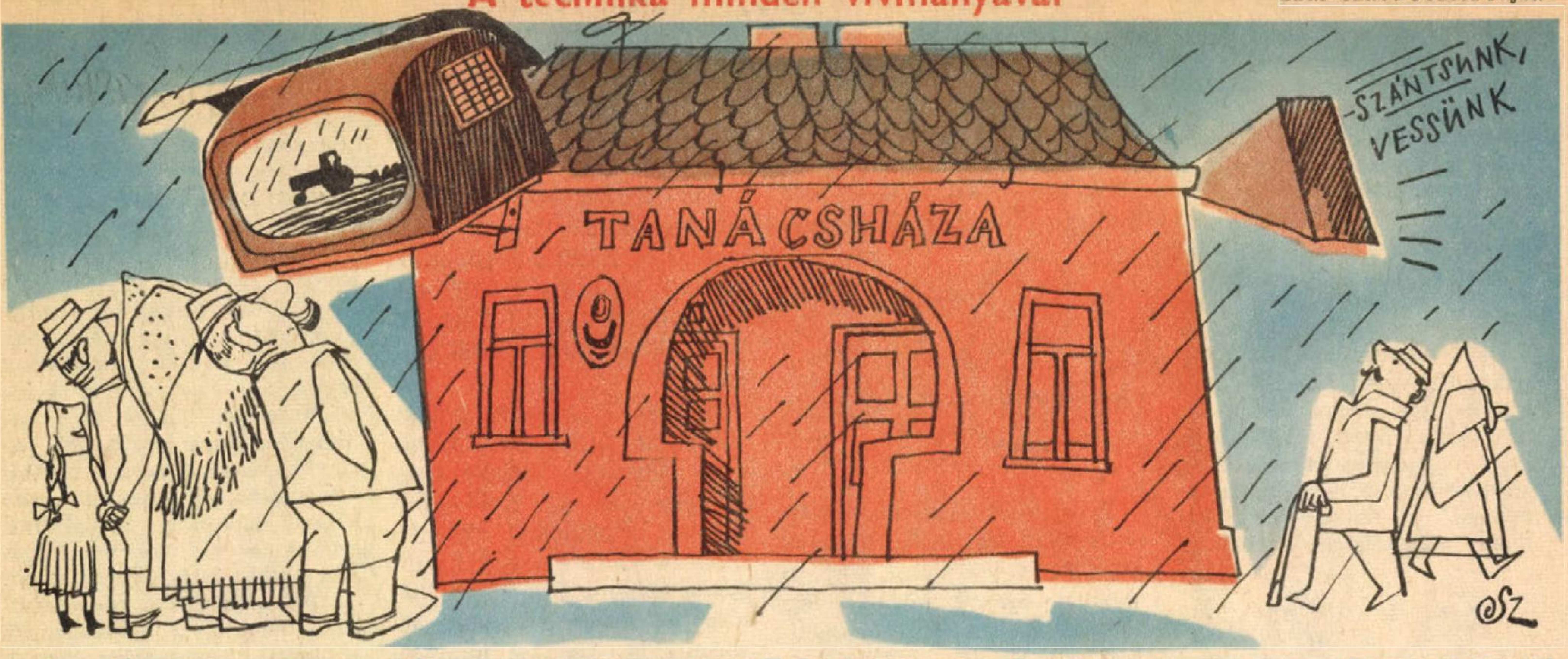

az ember és a véletlen

A kétszáztizenhetedik és kétszáztizennyolcadik játékhéten történt, hogy mindkét alkalommal egy-egy öt-találatos lottószelvény akadt, és mindkét szelvénynek Hudák Jakab volt a kitöltője. Az egyedülálló esetről, s a nyertesről, ki több, mint hárommillió forintot kapott, színes tudósításokban számoltak be a lapok.

„Fantasztikus véletlen!” — írta nagybetűs címmel a reggeli újság. *„A sors kifürkészhetetlen rejtélye”* — írta a déli. *„Egy a háromszázbillióhoz!* — ennyi valószínűsége volt annak, hogy Hudák Jakab kétszer egymásután öt találatot ért el!” — számította ki egy számtantanár, s az emberek oda voltak az izgalomtól, hogy akkora szerencse érhet embert, mint amekkora Hudák Jakabot érte.

A felzaklatott emberek vallásos érzülete ugrásszerűen emelkedett. Babonás nézetek, csodálatos történetek kaptak szárnyra, itt is, ott is spiritiszta szeánszok ütötték fel a fejüket. Az emberek jeleket véltek látni a levegőben, titokzatos vonások jelentek meg falakon, a homályban lidércek imbolyogtak, és lottószámokat kopogtak földre, fára, fémre...

Hudák Jakab pedig, miután felvette a takarékpénztárnál második milliós nyereményét is, egy taxival a Margitszigetre hajtatott, s ott kiszállva, fel-alá sétálgatott egy csendes sétányon, hogy ilyenmódon csillapítsa felzaklatott idegeit. És egyszercsak mintha apró kis ütést érzett volna a tarkóján, arccal előrebukott, és vége volt.

A kiszállt helyszíni vizsgálat megállapította, hogy Hudák Jakabot egy — a világűrből érkezett parányi meteordarabka ütése érte, s oly szerencsétlen helyen hatolt be a tarkóján, hogy azonnali halálát okozta.

Az egyedülálló esetről színes tudósításokban számoltak be a lapok.

„Fantasztikus véletlen!” — írta nagybetűs címmel a reggeli újság.

„A sors kifürkészhetetlen rejtélye!” — írta a déli, és egy számtantanár kiszámította, hogy egy a háromszázbillióhoz valószínűsége volt annak, hogy egy a világűrből érkező meteor éppen Hudák Jakab tarkójához vágódhasson.

És senki sem keresett többé titokzatos jelzéseket és kabala számokat. A felzaklatott emberiség megnyugodott.

Ekkora balszerencse csak olyan fantasztikusan szerencsés embert érhetett, mint aki Hudák Jakab volt.

(somogyi)

Hallottam egy viccet

Ügyvédi iroda valahol Amerikában. Kopognak.

— Szabad.

— Hello! — lép be egy pasas. — Maga az ügyvéd?

— Én.

— Elválasztana a feleségemtől?

— El.

— Mit kér érte?

— Negyven dollárt.

— Maga megőrült. Ötvenért már agyonlövik.

b

Pesti víz

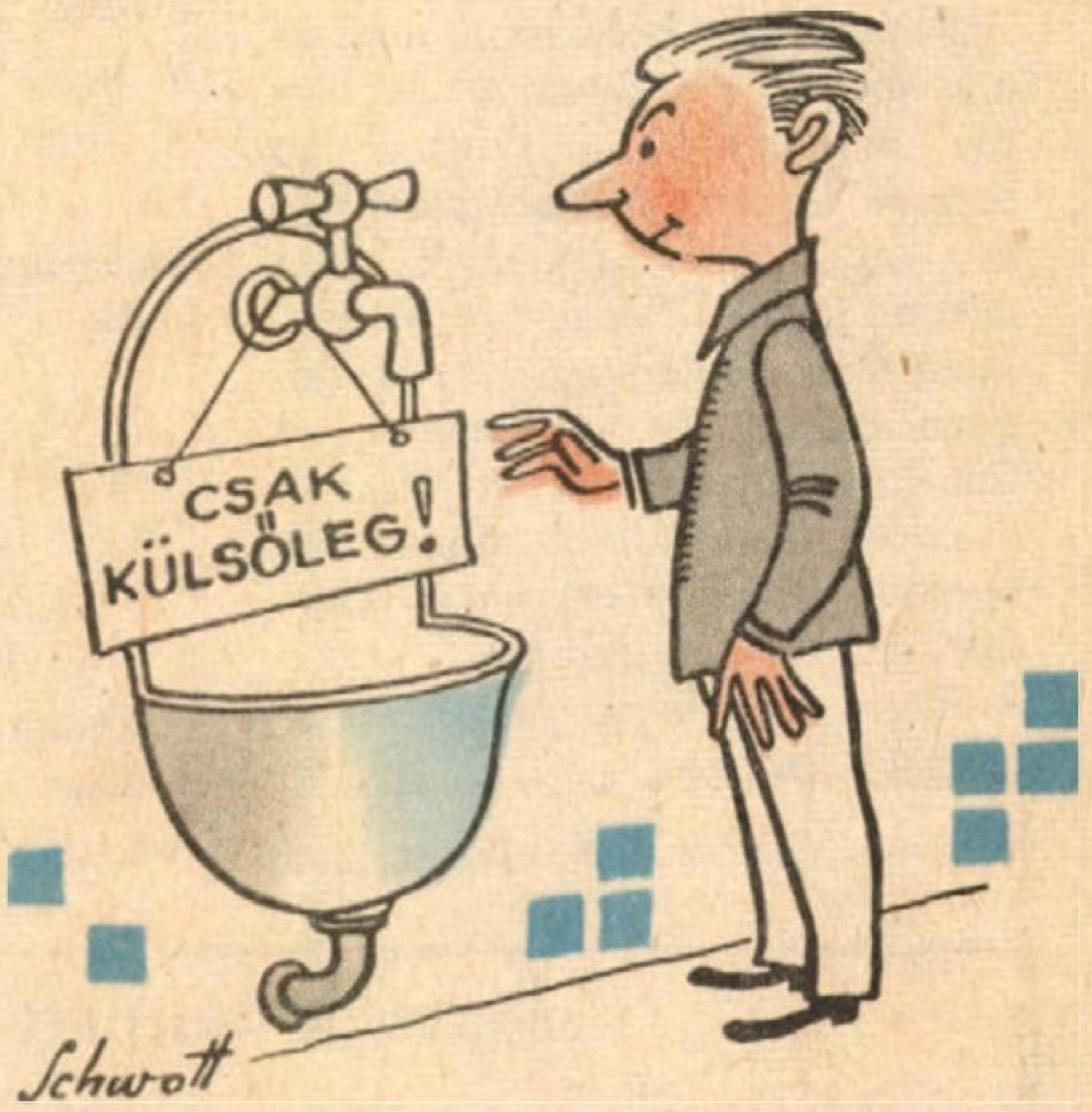

Háry János legújabb meséje

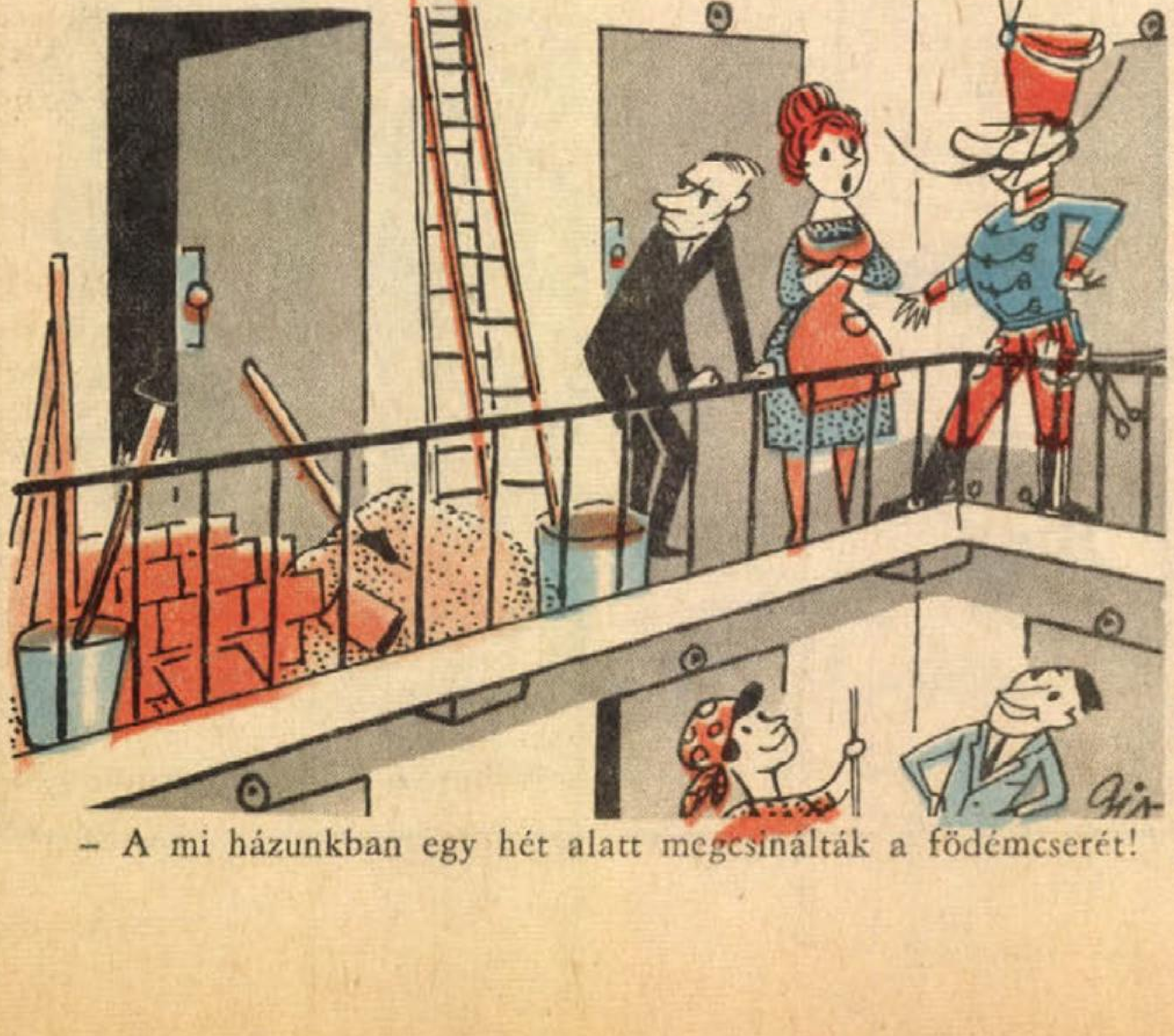

– A mi házunkban egy hét alatt megcsinálták a födémcserét!

Fejlődik a falu

Balázs-Piri Balázs rajza

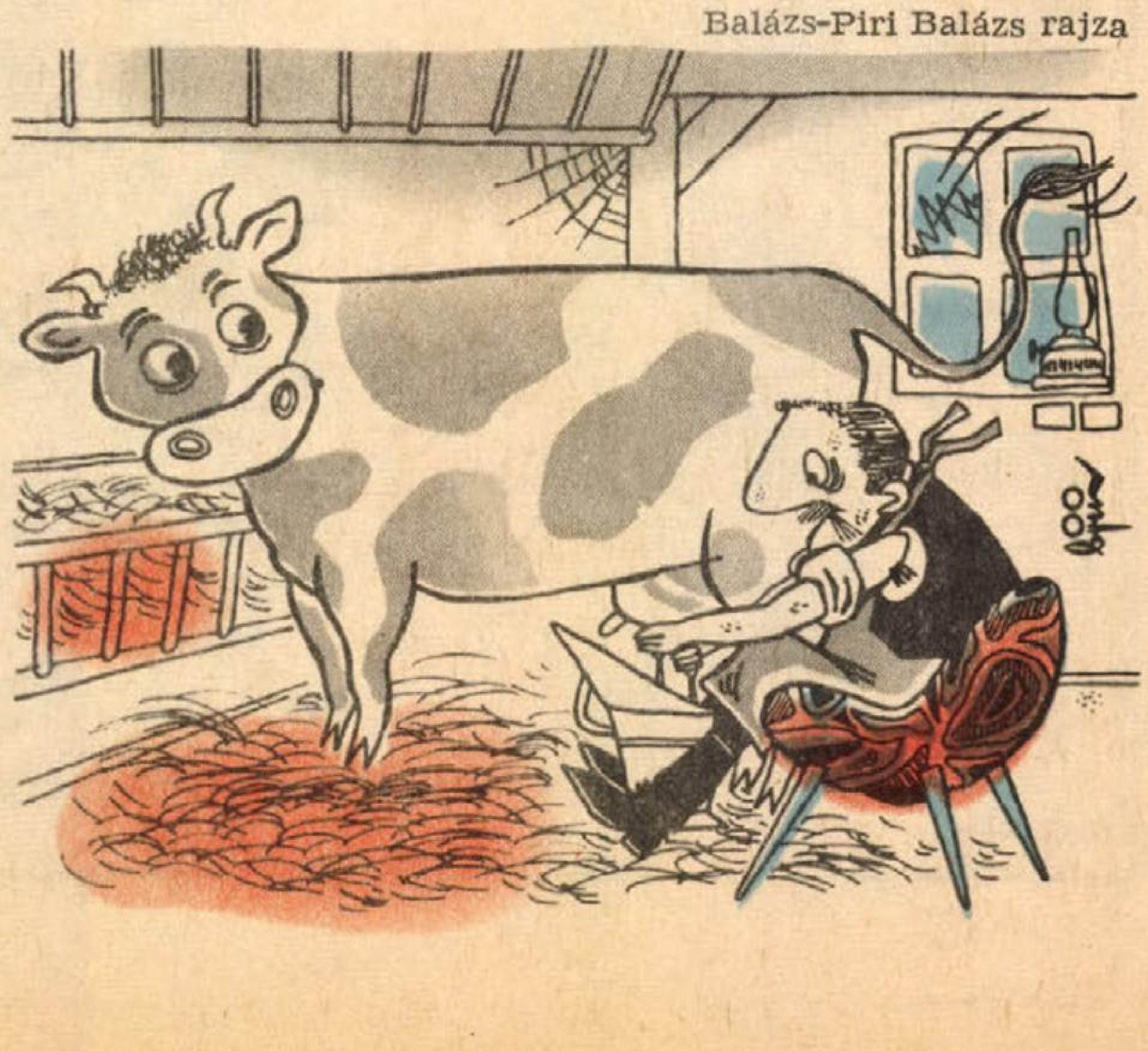

Önkiszolgáltam magam...

Hallottam, hogy ismét megnyílt valahol Budapesten egy önkiszolgáló étterem. Gondoltam, egyszer már megpróbálom ezt is, beülök oda, és úgy önkiszolgálom magam, hogy kétfelé áll a fülem.

A vendéglőben udvariasan hellyel kínáltam magam, majd kértem az étlapot. Meghoztam, és sűrű bocsánatkérések közepette kihúzkodtam a tíz forinton aluli ételeket. Aztán rendeltem egy levest. Húslevest. Forrón, de nem egészen forrón, hanem csak olyan félig forrón, hogy rögtön enni lehessen. Elég zsírosan kértem, közepes mennyiségű finommetélttel. Ezt mind garantáltam magamnak,

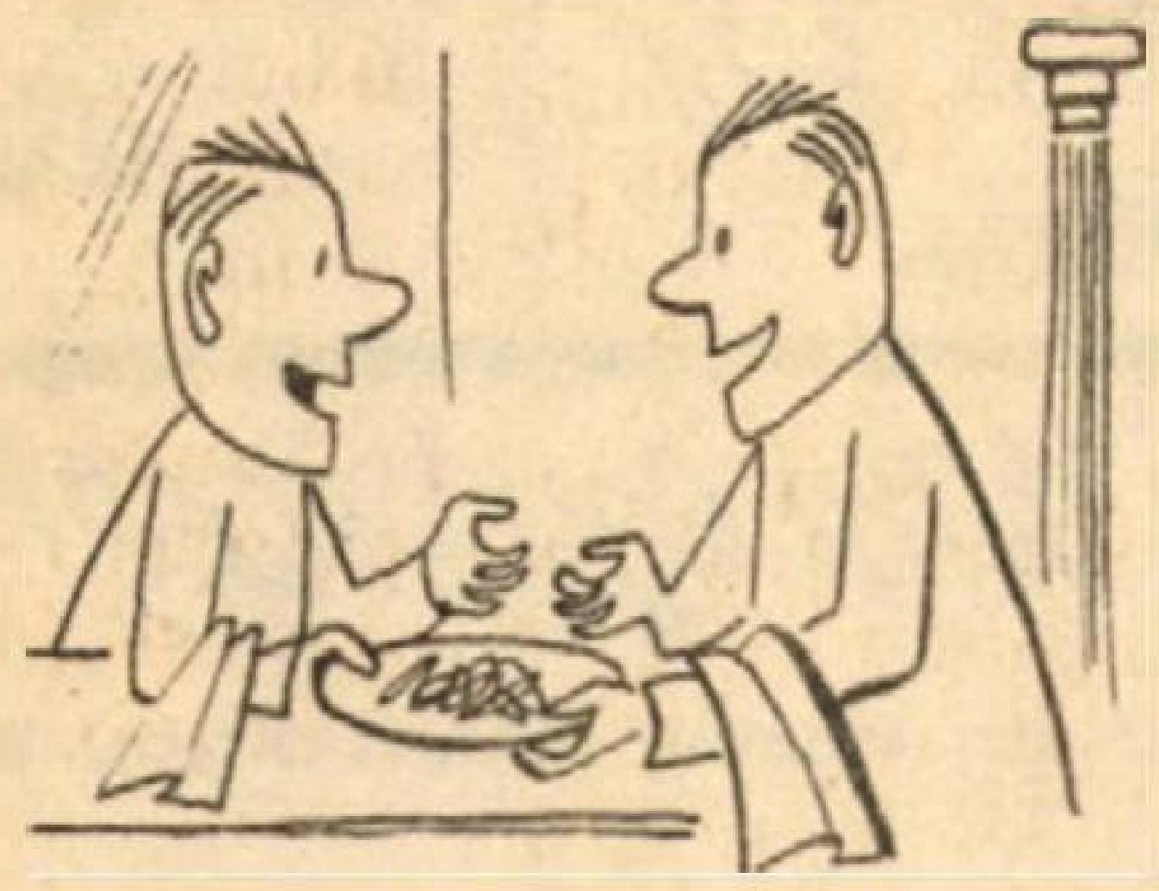

és leadtam a rendelést egy húslevesre. Utána eltűntem egy félórára, visszaérkezve közöltem magammal, hogy a főzeléket feltétlenül feltéttel kérem, de aztán rábeszéltem magam, hogy egyek inkább egy Mikro-makarónit à la Sevilla. Tüstént meg is magyaráztam, hogy ez tulajdonképpen tojásos csőtészta.

Miután így behúztam magam a csőbe, és behúztam a csőtésztát magamba, ajánlottam az összes létező gyümölcsleveket, és hoztam magamnak két hosszúlépést. Végül fizettem, közöltem magammal, hogy legyen máskor is szerencsénk, és feladtam a kabátomat. Ennek ellenére nem adtam magamnak borravalót, és ezért vasvillaszemekkel néztem utánam.

Ezért két hétig lelkiismeretfurdalásom volt.

Darvas László

Ál-találmányok a 21-es Építőipari Vállalat építkezésén

Kiváló humoristánk, Karinthy Frigyes találta fel annak idején az úgynevezett *ál-találmányokat*. Például az olyan üvegburát, melyet, ha vekkerórára helyezünk, — nem halljuk a vekker csengetését.

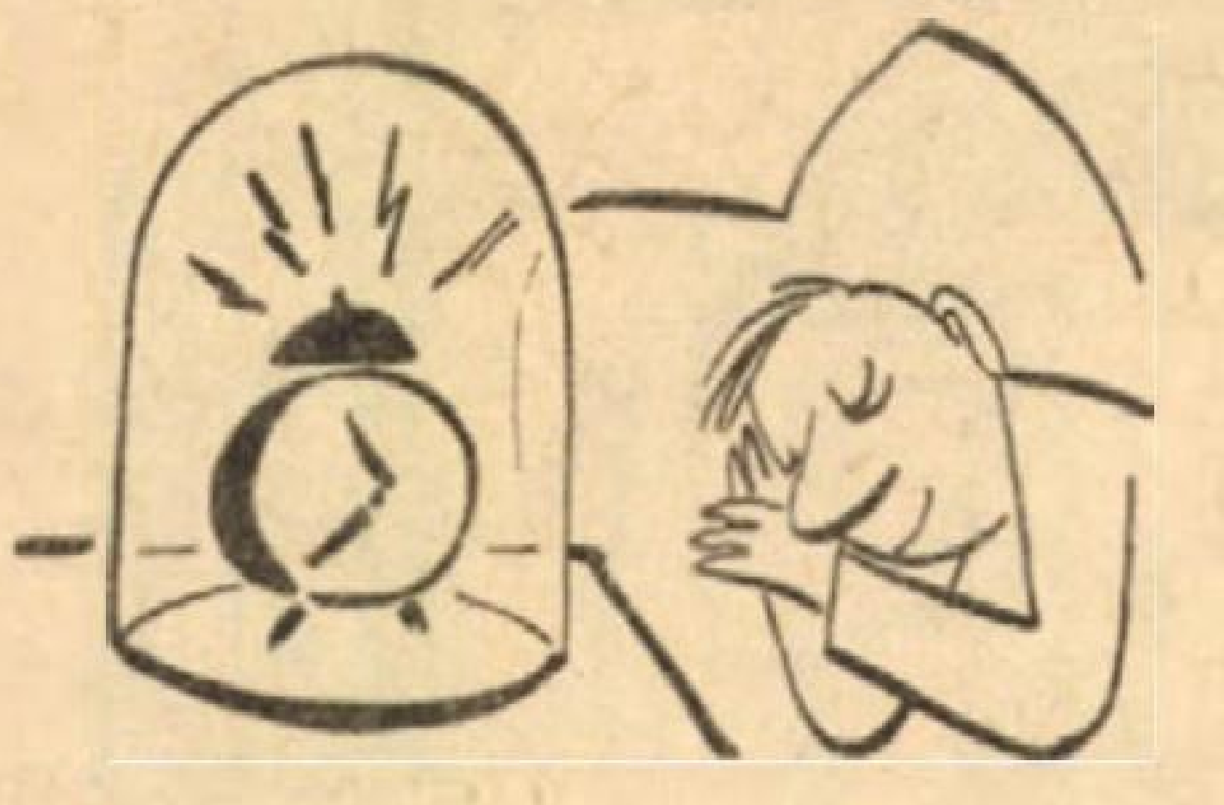

Hasonló ál-találmányokat fedezhetünk fel a II., Mártírok útja 49. számú, szép, nagy, új házban, melyek közül a leglényegesebbet alább bemutatjuk:

1-ső ál-találmány: *Szigetelés nélküli francia ablak.* Az ablak, ha becsukjuk, nyitva van, és lehűti a szoba hőmérsékletét.

2-ik ál-találmány: *Függetlenített radiátorcsap.* Akárhogy forgatjuk a csapot, nem zárja el a fűtőtestet, így a melegebb napokon is annyi tüzelő fogy, mint a hideg napokon.

3-ik ál-találmány: *Központi légtelenítő.* Csap helyett falból nyíló kis dugóval. Használata esetén a házban sehol sem fűt a fűtőtest. Leeresztő cső hiányában, a dugó kinyitása esetén a víz a padlóra ömlik, ahonnan ronggyal fel lehet törölni.

4-ik ál-találmány: *Tömítőanyagot tartalmazó radiátor.* Több lakásban a fűtőtest látszatát kelti, de nem megy bele a gőz. Egyenletesen hidegek a radiátorok, és a szobák is.

5-ik ál-találmány: *Tízkazános füstvisszaszívó.* Elmés kénymegoldás, mely öt kazán üzemeltetése esetén a további kazánok füstjét a kazánházba továbbítja, és a fűtőt megmérgezi.

6-ik ál-találmány: *Házkezelési Igazgatóság.* Átveszi a ház lakóbizottságától a bejelentéseket — levelek a HKI-nak 1961. III. 2-án, V. 5-én, X. 23-án — de nem csinál semmit.

A házban található ál-találmányokat a Fővárosi Építőipari Beruházó Vállalat megrendelte, és az ÉM 21-es Állami Építőipari Vállalat (Apáczai Csere J. u. 7,) a múlt évben építette. Ennélfogva kötelessége lenne a javítások elvégzése is. Ehelyett megelégszik azzal, hogy az idén is fáznak a lakók a Mártírok útja 49-es számú szép, nagy, új ház több lakásában.

És a II. kerületi Házkezelési Igazgatóság újfent nem csinál semmit! A Beruházó Vállalat sem csinál semmit. A 21-es Építőipari Vállalat, mint főfelelős, sem csinál semmit, csak ígérget, és visszapasszolja a panaszokat a panasztevőknek.

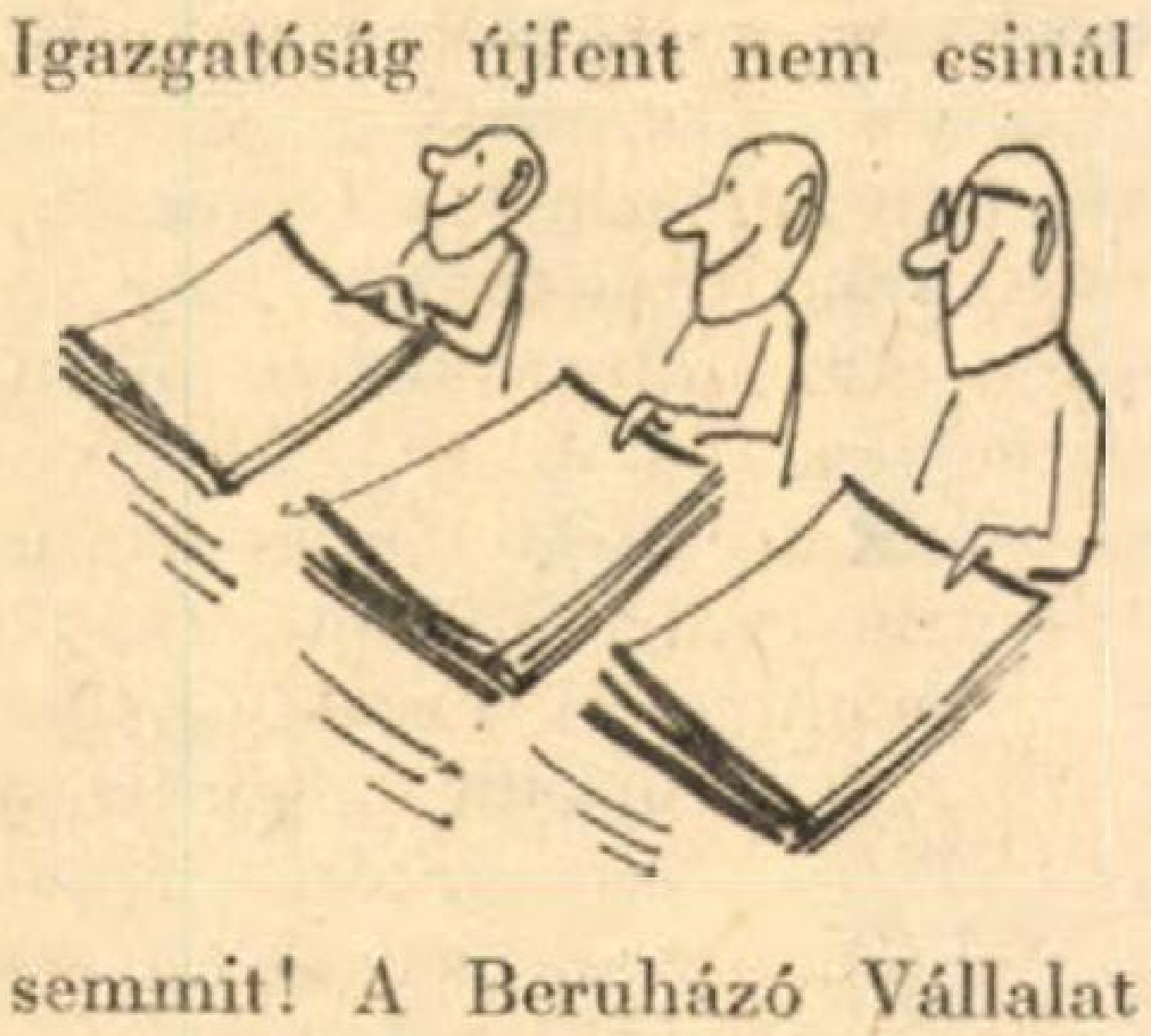

A ház lakói bíznak abban, hogy talán mégis akad majd egy felettes hatóság, amely felelősségre vonja a 21-es számú építő vállalatot tűrhetetlen hanyagságáért.

Kasoly József,
a Fűtési Bizottság elnöke
Mártírok útja 49.

DISZKRÉT HASZNÁLATI UTASÍTÁS

Megszoktuk, hogy csomagolási technikánk napról napra fejlődik, és egyre tetszetősebb formában nyújtják át nekünk a használati cikkeket. Gyógyszeriparunk is halad a korral és az őszi szezonban oly népszerű kalmopirint, az eddigi doboz helyett, hártyapapírba bocsátja a szenvedő emberiség rendelkezésére. Ez nem volna baj, mert igen praktikus szemenként letépegetni a pasztillákat. A baj ott kezdődik, amikor az orvostudományokban járatlanabb páciens el akarja olvasni a használati utasítást. Ezt ugyanis eddig külön papiroson mellékelték, vagy a dobozra nyomták. Mindkét esetben el is lehetett olvasni. Az új rendszerű csomagolásban magára a hártyapapírra nyomták a tudnivalókat, aminek az a következménye, hogy pontosan csak azokat a betűket lehet kisilabizálni, amelyek magára a kalmopirinre, tehát a fehér alapra kerültek.

Így látjuk tehát a használati utasítást:

adgja
knek napo
1–2 tab
tel előtt

Sokan nem tudjuk, mennyit szabad, mennyit lehet, mennyit tanácsos a nátha elleni küzdelemben mozgósítani ebből a kedvelt gyógyszerből, ezért kérünk olvasható használati utasítást.

Tisztelettel:
Olvashatatlan aláírás

Az érdekeltek hozzászólnak

„Ki látta Totó-Tónit?” című cikkükben a Totó-Tóni elnevezésű gyártmányunkat hiánycikként említik. Közöljük, hogy a Füszértek nem rendeltek elegendő mennyiséget ebből a csokoládéfajtából, ezért hiányzott átmenetileg az üzletekből. Remélhetőleg az újabb rendelésekkel a hiány teljesen megszűnik.

Budapesti Csokoládégyár
Huszár János főmérnök

Maszek autósok

Gerő Sándor rajza

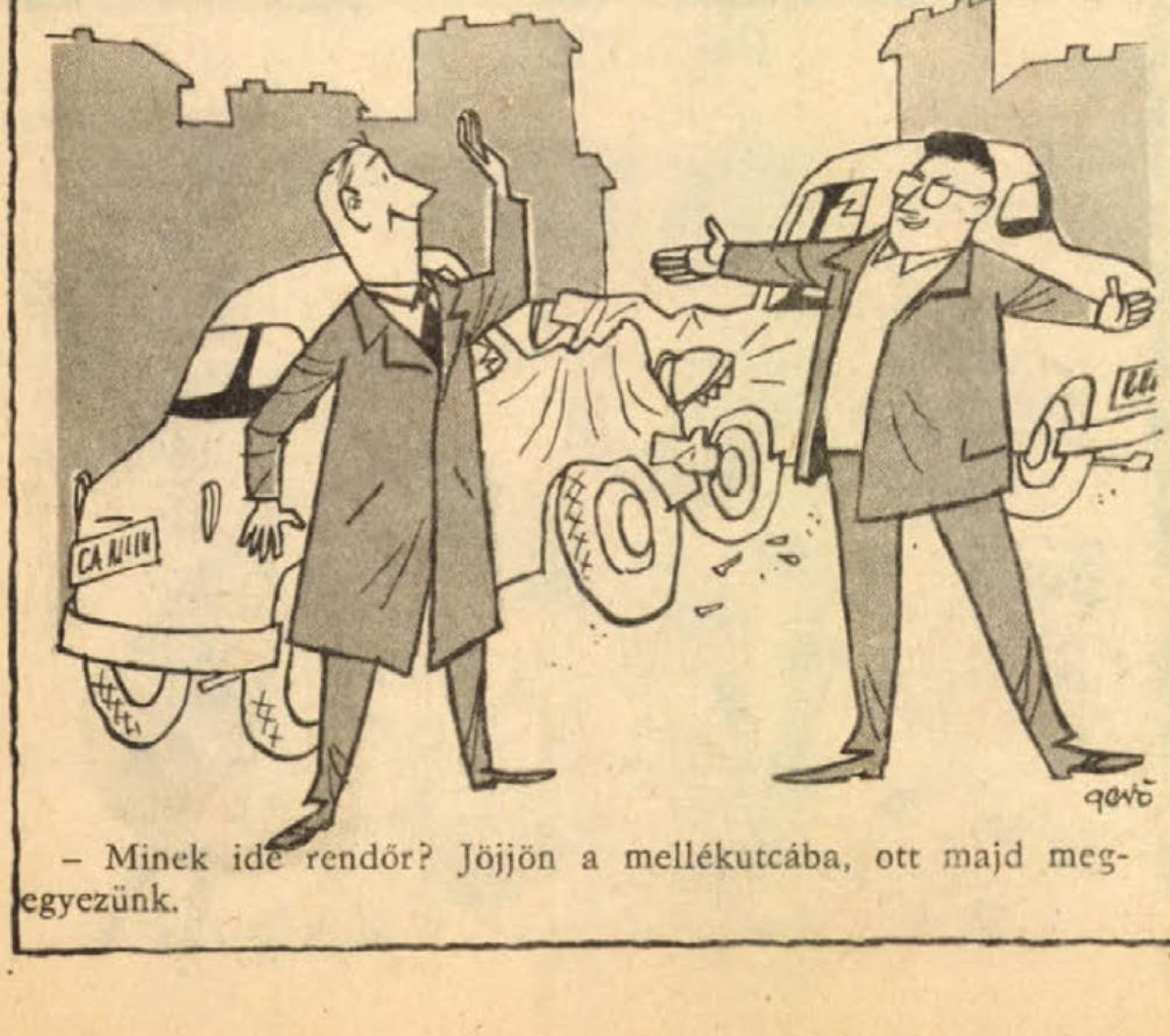

– Minek ide rendőr? Jöjjön a mellékutcába, ott majd megegyezünk.

Előfordul

Szegő Gizi rajza

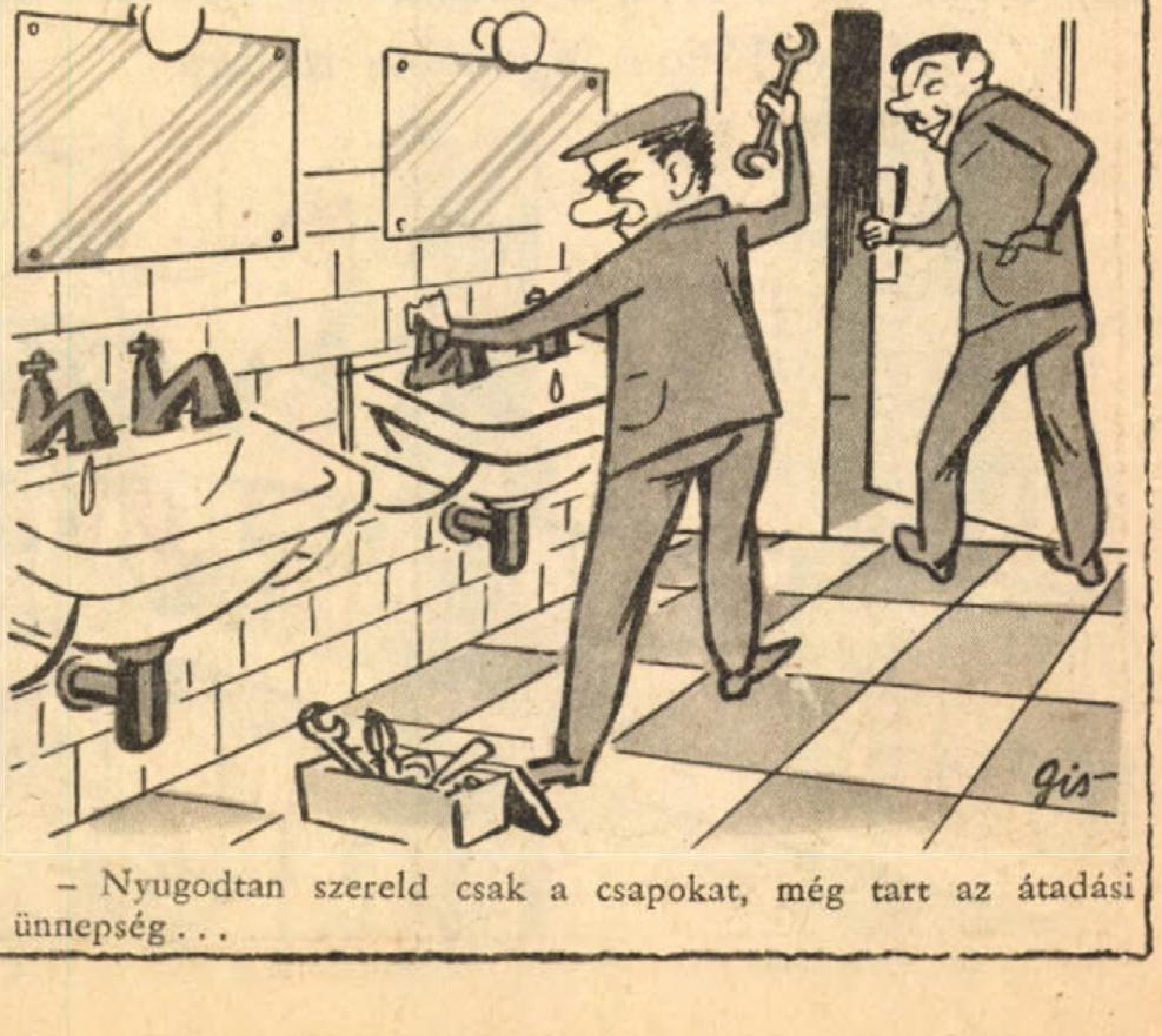

– Nyugodtan szereld csak a csapokat, még tart az átadási ünnepség . . .

Az alkalmazkodás csodája

Fülöp György rajza

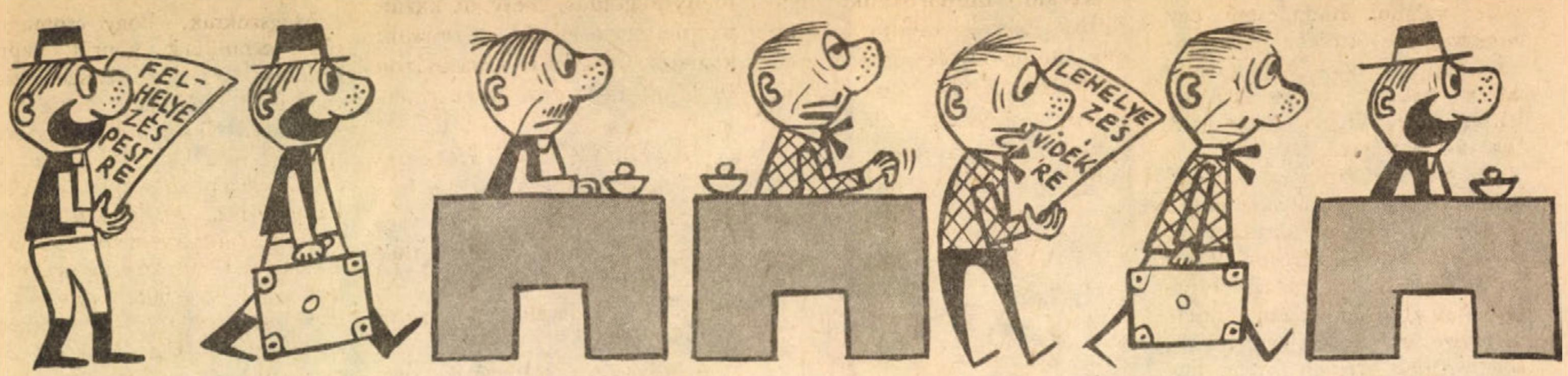

„FOGD MEG a forintot!”

— Önökön múlik, hogyan valósul meg üzemünk minden zeg-zugában a legszigorúbb takarékosság — foglalta össze az értekezlet tanulságait Lapsza Elek, a Turnéválgazgatója. — Egyszer s mindenkorra szűnjék meg a tékozlás, a fecsérlés, az oktalan hánya- és kótyavetyiség!

Kedves spórtársak! Kezdjük meg hát haladéktalanul nehéz, de magasztos harcunkat a pazarlás kispolgári csökevényei ellen! A feladat megoldható, csak alaposan körül kell nézni. Ez a legfontosabb!

*

Eltelt egy hónap, s a Turnéval tanácstermének ovális nagy asztalát újból körülülték a vállalat vezetőbeosztású munkatársai, hogy számot adjanak a „Fogd meg a forintot!” mozgalom helyi eredményeiről. Az asztalon — stílszerűen — minden résztvevő előtt egy hamubasült pogácsa szerénykedett. Meg egy kupica Salvus-víz! És egy papírtálcán néhány kettébevágott Kossuth-cigaretta!

Elsőnek Króg Ernő, a szállítási főosztály vezetője emelkedett szólásra:

— Küldöttségünk, mely az ismert szempontok miatt mindössze három főből állott, tíz napig tartózkodott Tananarivóban és Addisz-Abbebában. Saját szemünkkel győződtünk meg arról, hogy e helyeken tevék útján bonyolítják le az áruk szállítását — méghozzá hihetetlen olcsón! Nem kell hozzá se benzin, se olaj, csak egy kis széna. Óvatosságból azonban egyelőre csak egy kétpúpú és két egypúpú tevét vásároltunk — próbaüzemeltetésre. Ha ezek beválnak, jövőre púpúsítjuk egész szállítási rendszerünket. Csak ezt akartam mondani.

A nagy tetszéssel fogadott, magvas beszámoló után Szám Lajos az ügyviteli és anyagkönyvelési delegáció Párizsban és Yokohamában tett takarékossági tanulmányútját ismertette:

— Ne becsüljük le a burzsoázia vívmányait — hangsúlyozta bevezetőjében. — Ami náluk jó, azt vegyük át, és hasznosítsuk saját, demokratikus céljaink érdekében. Nagyon tanulságos például, hogy a francia gépírónők, kiknek munkáját küldöttségünk szinte éjjel-nappal tanulmányozta, egy teljes centivel keskenyebb margóval írnak, mint a mieink. A Turnéval viszonylatában évi szinten két kiló, tíz év átlagában húsz kiló, egy évszázad alatt nem kevesebb, mint két mázsa papírt takaríthatunk meg e módszer meghonosításával. Köztudomású az is, hogy a mi adminisztrátoraink az összesítő leltáríveken a végösszeget kétszer húzzák alá. A japán könyvelők ezzel szemben csak egyszer húzzák alá, és a végeredmény mégis stimmel. Miért ne tehetnénk ezt mi is, mikor ezúton rengeteg, eddig veszendőbe ment munkaidőt és anyagot spórolhatunk meg? Vásároltunk is két láda japán golyóstollat. Speciális toll ez, csak egyetlenegyszer lehet vele egy végösszeget aláhúzni.

Természetesen ezt a minden ízében gyakorlati, konstruktív jelentést is örömmel fogadták az értekezlet résztvevői. Egyedül az übé-elnök súgta oda izgatottan Lapsza Eleknek: Tudja-e, igazgató kartárs, hogy a tevéket és a golyóstollakat beszámítva, csak ez a két tanulmányút több mint negyedmillió forintunkban van?

Az igazgató méltatlankodón sziszegte vissza: Ilyen dolgokban nem lehetünk kicsinyesek. Ha a takarékosság szent ügyéről van szó, nálam a pénz nem számít! — Aztán mosolygósra visszaigazított arccal fordult a dekorációs osztály vezetőjéhez: — Nos, kedves Repkény kolléga, maga következik. Mi jót láttak Sanghájban?

Kürti András

Elégedetlenség

Schwott Lajos rajza

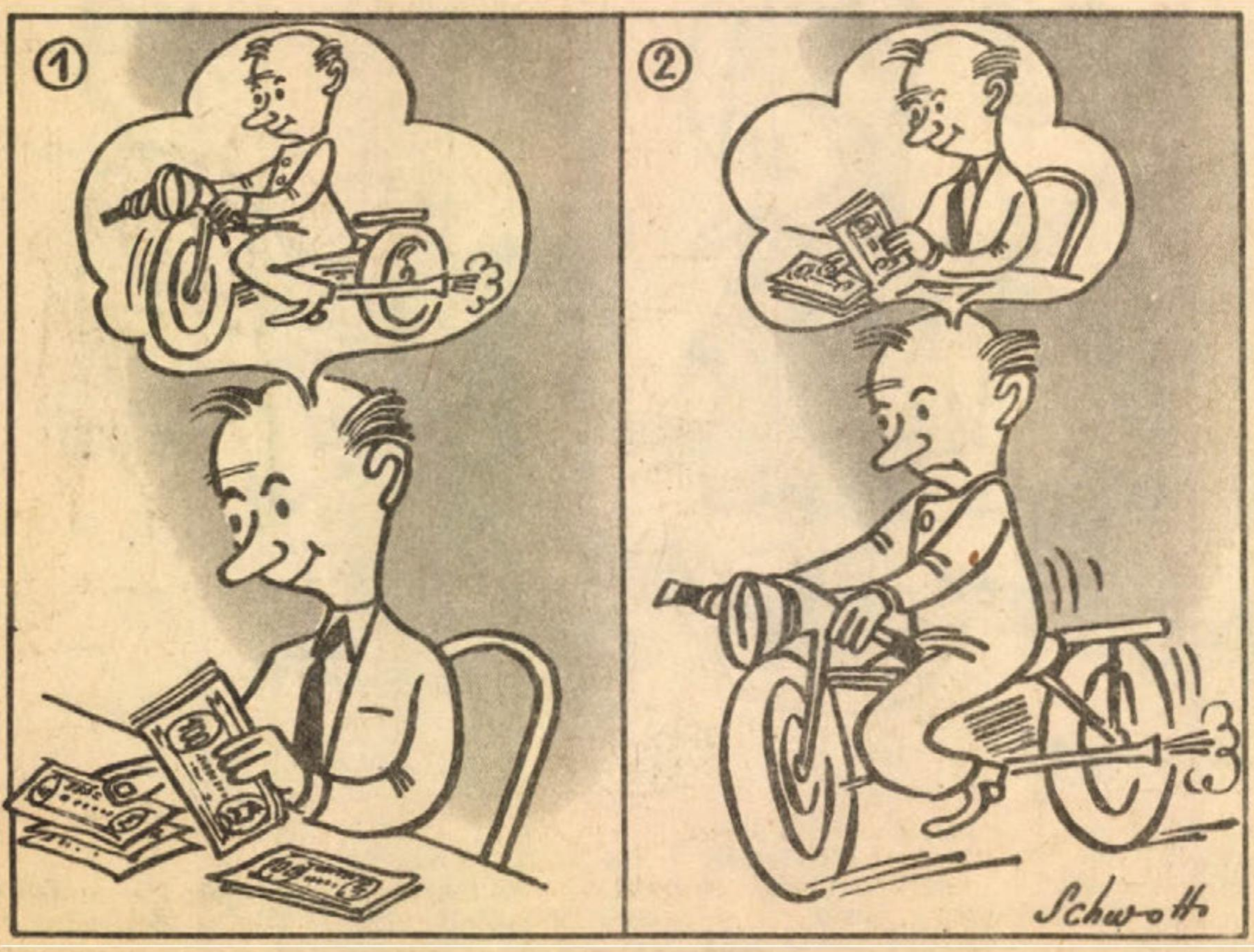

Diétás étterem

Gerő Sándor rajza

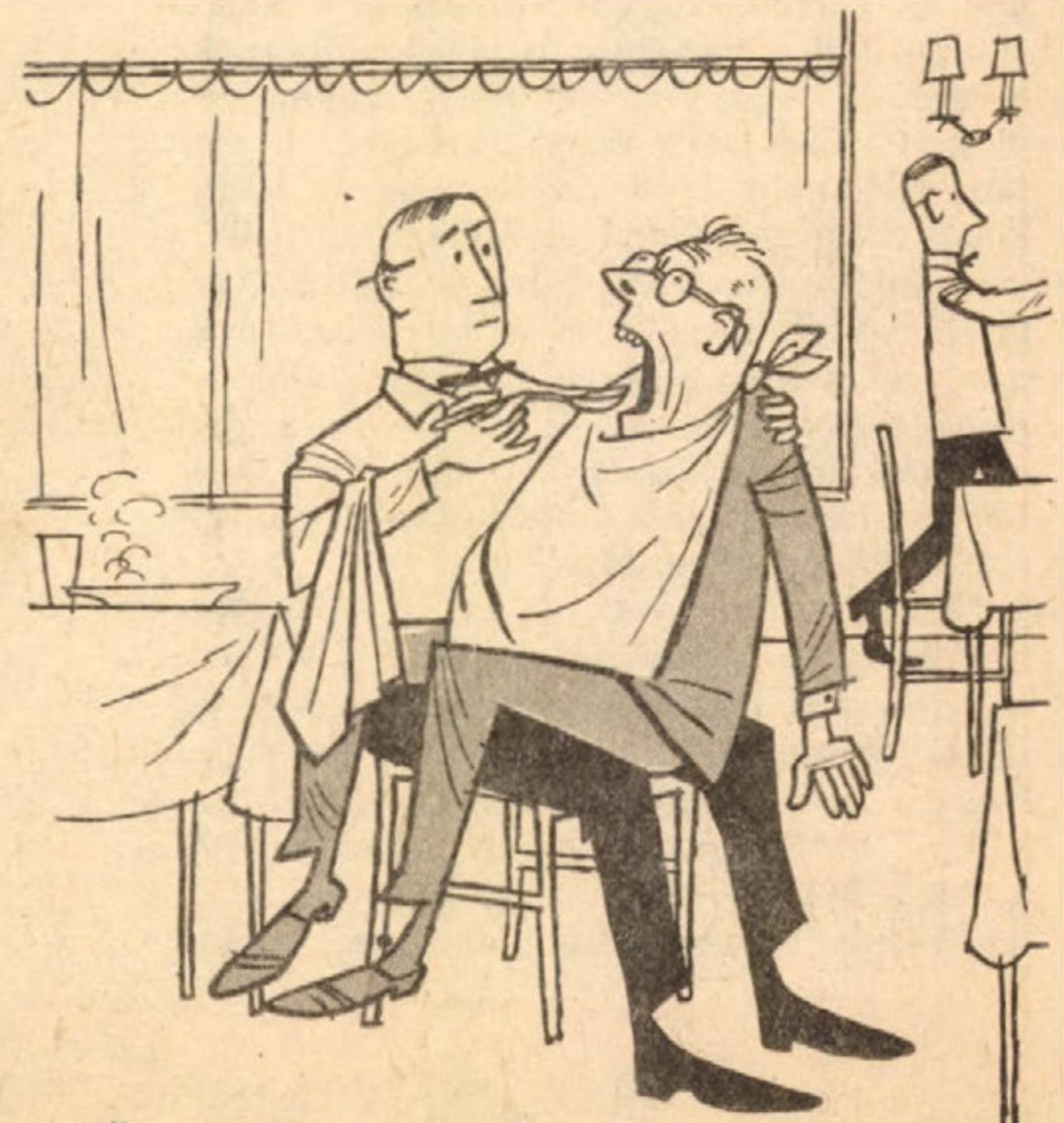

Nappal édes a pihenés

Erdei Sándor rajza

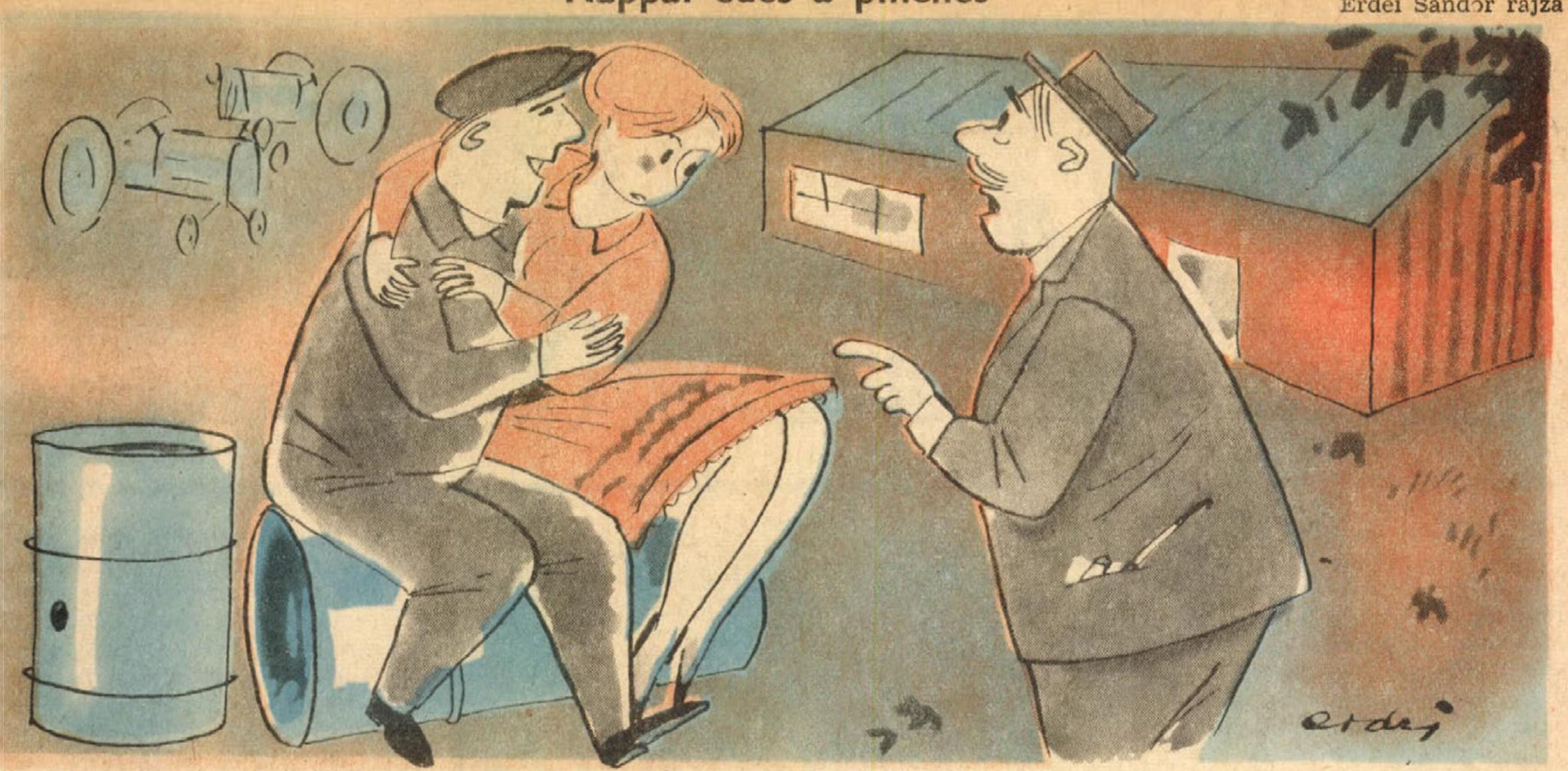

– Mi az, te fényes nappal csókolódzol?
– Mit csináljak, éjjel szántok . . .

Amit szóvá kell tenni

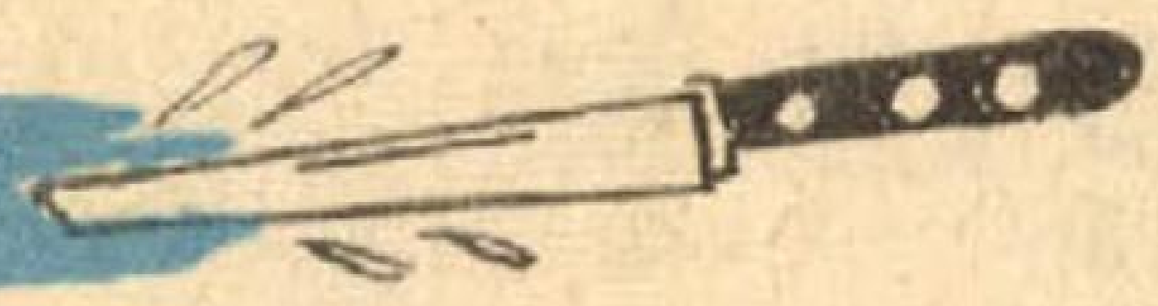

Egyik kedves olvasóm levelében arra figyelmeztetett, hogy nem elég kifogásolni a kritika goromba hangját, hanem meg is kell mutatni, hogy milyen a mértéktartó, nyugodt kritikai hang. Ezennel megmutatom.

Az egyik este egy józsefvárosi italbolt előtt arra lettem figyelmes, hogy egy ittas férfi konyhakéssel mellbeszúrt egy másik ittas férfit. Ez a kis jelentéktelennek látszó közjáték, sokaknak fel sem tűnt, nekem azonban kötelességem mindent észrevenni, s úgy vélem, hogy az ilyen apróságok is alkalmasak a közönség nevelésére, s néhány kérdés tisztázására. Amikor a szúrás megtörtént, elgondolkoztam. Helyes ez? Egyet lehet ezzel érteni? Kinek használ az ilyesmi? Miért van szükség erre? Nem, kedves hallgatóim, ez nem helyes, ezzel nem lehet egyetérteni. Itt nem kevesebbről van szó, mint a borivók tudatában még mindig fellelhető kispolgári csökevényekről.

Persze, igaz az is, hogy az italboltoknak és konyhakésgyártásunknak is teljesítenie kell a tervét, s nem lebzselhetnek a mentők sem. Az ellentétek szolgai elhallgatásának sem vagyunk hívei, de talán van még más mód is arra, hogy közös megegyezésre jussanak azok, akiket antagonisztikus érdekellentétek választanak el egymástól. A konyhakésnek nem ez a funkciója, s ha elismerjük a profilírozás elvét, máris látjuk, hogy ezt a fontos háztartási cikket, amelyből különben Ceylonba is exportálunk, ezúttal rossz helyen használták fel.

Megfigyelhető volt, hogy a helytelen mozdulat másokban is ellenérzést váltott ki, ami azt bizonyítja, hogy megvan a közös társadalmi álláspont az ilyen késhegyre menő viták elkerülése ellen. Az a tény, hogy mások nem avatkoztak bele a jelenetbe, azt bizonyítja, hogy népünk ösztönösen idegenkedik a magánügyekbe való illetéktelen beavatkozástól. A néma rosszallás azonban a tettleges bírálatnál is fontosabb erkölcsi elítélést jelent.

Volna néhány szavam a résztvevőkhöz is. Az a dolgozó, aki a konyhakést használta, gondoljon arra, hogy vajon ő mit szólna ahhoz, ha ilyen érvet szegeznének a mellének! Nem gondolja, hogy az ilyesmi elavult, kellemetlen, sőt nevetséges módszer? Akit pedig mellbeszúrtak, gondolkozzék el afölött, hogy vajon helyes-e dolgozótársainkat tettlegességre ingerelni, s kitenni őket a lelkiismeretfurdalás szörnyű érzésének. És általában: mellbeszúrt dolgozó tud-e ügyelni a minőségre, a termelékenységre és a munkavédelmi előírásra? Vajon az ilyen elítélendő módszerek mennyiben segítik elő a kötszertakarékosságot?

Meg kell említenem még, hogy még ott a helyszínen figyelmeztetni akartam a két férfit magatartásuk helytelenségére, de a késelő férfi úgy hadonászott előttem, hogy majdnem kiütötte a szememet, s akkor nem lett volna módom mai szemmel értékelni ezt a helytelen, visszahúzó jelenséget. Ha pedig a fogamat ütötték volna ki, akkor most nem tudnék beszélni, holott ez az eset mégiscsak olyan jelenség, amiről beszélni kell.

Feleki László

Őszi látogatás

Várnai György rajza

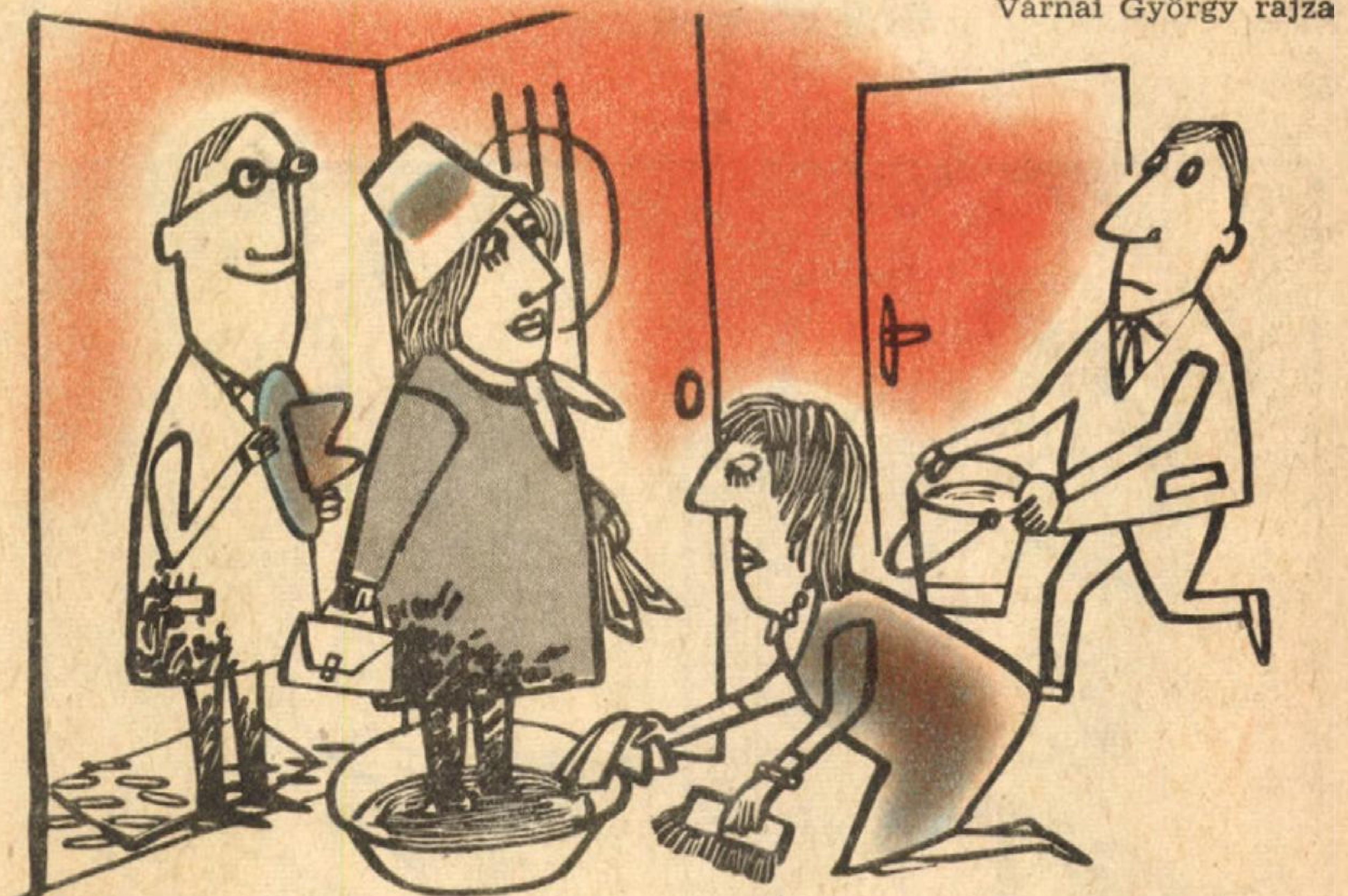

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. – 61.5752 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.